

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

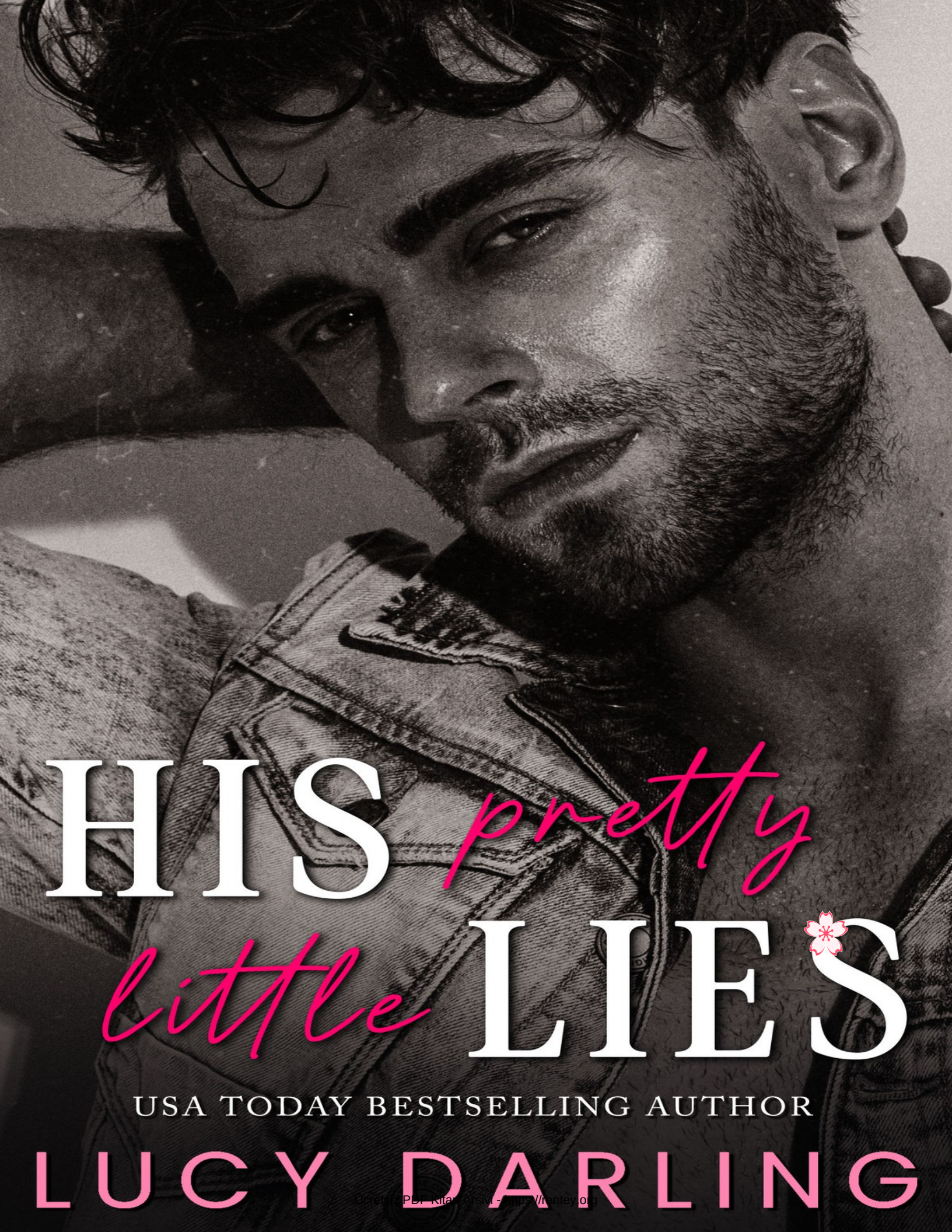
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIS *pretty* *little* LIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY DARLING

Copyright © 2014 by Lucy Darling. All rights reserved. www.lucydarling.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Onun Küçük Yalanları

Zengin. Golden Prep'in kralı. Yalancı. Takipçi... Bir Marino

Marino adı, Golden Prep'in ve hatta şehrin sınırlarını aşıyor. Bu soyadına sahip olmaktan gurur duyuyordum. Ta ki onun gözlerinde bu soyadının yarattığı korkuyu görene kadar.

Kinsley Blake zeki, sessiz, çekingen ve sevimli bir şekilde sakardır. En önemlisi, benden kaçmak için her şeyi yapar. Onun için çok kötü; o Golden Prep'ten sonraki geleceği için çok çalışırken, ben o yılları onu inceleyerek geçirdim. Öğrenebileceğim her ayrıntıyı öğrendim.

Şimdi tüm bu bilgileri kullanma zamanı geldi. Hangi kuralları veya kuralları çiğnemem gerektiği umurumda değil. Bunlar kendi ailemin kuralları olsa bile, bunu yapmak için bana öğrettikleri becerileri kullanacağım.

Tavşanım için bir tuzak kurmanın zamanı geldi ve onu dışarı çıkıp oynamaya ikna edecek yemi de biliyorum. Bunun için yalan söylemek ve aldatmak zorunda kalabilirim, ama sonunda buna değecek. Gerçek avcının kim olduğunu anladığında, kurduğum tuzaktan kurtulmak için çok geç olacak.

Her şeyi çözdüğümü sanıyordum. Hesaba katmadığım şey, ona bu kadar yakın olmanın, ona olan takıntımı daha da derinleştireceği idi. Öyle ki, o benim nefes almamın tek nedeni haline geldi. Onun benim olması konusunda düşüncelerim mantıklı olmaktan çok uzaklaştı.

İnsanlar bunu fark etmeye başladıklarında, onu benden alabileceklerini veya bana karşı bir araç olarak kullanabileceklerini düşünüyorlar. Benim ne kadar dengesiz hale geldiğimi bilmiyorlar. Onu geri getirmek için tüm dünyayı yakıp kül ederim, etrafımdaki her şeyi yok ederim, tıpkı onun beni tamamen yok ettiği gibi.

Bu, yepyeni bir serinin ilk kitabı. Aldatma yok, başka kadınlar yok ve mutlu son her zaman garantili! Her kitap bağımsız olacak.

Kitapta sahiplenici bir alfa erkek, yoğun takip, takıntı, ateşli sahneler, esprili bir kahraman ve bir suç imparatorluğu yer alıyor.

Onun Küçük Yalanları

KRALLAR VE KRALİÇELER YÜKSELECEK

BİRİNCİ KİTAP

LUCY DARLING

Telif hakkı © 2025 Lucy Darling Tüm

hakları saklıdır.

Bu kopya, yalnızca bu e-kitabın orijinal satın alıcısı için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Lucy Darling'in yazılı izni olmadan, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulsa da, isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

"Gerçek dostluk, ayrılmaz olmakla ilgili değildir; ayrılmak ve hiçbir şeyin değişmediğini görmekle ilgilidir." Bilinmeyen

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Epilog](#)
[Sonsuza Kadar](#)
[Kaderinde Olan](#)
[Bölüm 1](#)
[Bana ulaşın! Lucy](#)
[Darling'in diğer eserleri](#)

Bölüm Bir

JAX

Kardeşim Damon kafamın arkasına vurunca dişlerimi sıkıyorum. Bugün onun saçmalıklarına tahammül edemeyeceğim bir sabah. Dün gece heyecandan neredeyse hiç uyuyamadım.

Ona yumruk atmak üzereyken, iki kısa ve alçak ısıklık çalarak bana birinin geldiğini haber verdi. Hızla dizüstü bilgisayarımı kapattım ve yatak odamdaki masadan kalktım. Damon bana göz kırptı, sonra yatağıma uzandı ve telefonuyla oynamaya başladı, sıkılmış ama rahat görünüyordu. Okul üniforması şimdiden kırıkmıştı. Birkaç dakika daha uyuyabilmek için üniformasıyla mı uyudu? Muhtemelen.

Annem kapıyı çaldıktan sonra, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kafasını içeri soktu.

"Okulun ilk günü." Odaya girer, heyecanla alkışlar, sonra yüzü ciddileşir ve biz ne olacağını biliriz. Hepimizin Nix dediği Phoenix'in liseye başladığı ilk gün. Hepimizin küçük kız kardeşimizi aşırı koruduğumuzu söylemek yanlış olmaz. O ve annem ikiz gibi, birbirlerine çok benziyorlar, bu yüzden kız kardeşimin kendine bakabileceğinden eminim. Yani, annem zamanında bir iki adamı bıçaklamıştı.

"Biliyoruz anne. Onu biz hallederiz. Çıkmak üzereyiz." Odanın diğer tarafına geçmeye başlıyorum, ama annem peşimde, saçımı karıştırıyor. "Anne," diye mırıldanıyorum ama onu durdurmuyorum. Onun telaşlanmasına izin vermekten zarar gelmez, en azından babam öyle diyor.

"Daha iyi hale getiriyorum. Kim bilir, belki bugün hayatının aşkıyla tanışırsın."

Damon güldü, ama annem tamamen yanıldığı için değil. Hayır, her zamanki gibi haklı olduğu için. Tek fark, ben onu çoktan tanışmış olmam. Yıllardır, benim varlığımı yok sayan bir kıza aşığıım. Ama bu yıl benim yılım, ve bunu futbol sahasında demek istemiyorum.

Çok fazla kuralımız yok, ama babamın annemin bilmediğinden emin olduğum bir kuralı vardı. Yetişkin olana kadar kızlarla uğraşma. Fazla bir şey istemiyor, ama bu kurala uymak zordu ve ben de uydum... yani, sayılır. Nasıl baktığına bağlı.

"Anne, Jax'in tek oyunu sahada oynadığı oyun."

"Her neyse." Annem gözlerini devirdi. "Saha içindeyken kızların sana nasıl baktığını görüyorum. Jax'in oyuna ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Annem bu konuda yanılıyor. Kinsley konusunda, başımdan büyük bir iş aldım, ama hey, bana sorarsan, okulun en güzel kızına değil, aynı zamanda en zeki kızına da göz koyduğunda böyle olur. Onun hakkında sevdiğim şeylerin listesini bir kilometre uzunluğunda yapabilirim.

Öncelikle, onun bakışları bir insanı etkisiz hale getirebiliyor. Ayrıca, önündeki şeye yoğun bir şekilde konsantre olduğunda yüzünde beliren sevimli ifade de var. Üst dudağı kıvrılır ve dişlerinin bir kısmı tavşan gibi görünür. Bu beni her zaman gülümsetir. Bunun farkında olduğunu sanmıyorum, ama bu da onu daha çok sevmeme neden oluyor.

"Ee?" diye sorar annem, bir anlığına düşüncelerime daldığımı fark etmemi sağlar.

"Nix'i de yanımızda götürüyor muyuz?" diye soruyorum, annemin ne dediğini kaçırdığımı gizlemek için.

Annem hepimizin aynı arabada olmasını pek sevmez. Birkaç yıldır ehliyetim var ve neredeyse tüm hayatımız boyunca gator ve dört tekerlekli motosiklet sürdük.

Hepimiz ailenin çiftlik dediği yerde yaşıyoruz. Burası şehrin hemen kenarında bulunan devasa bir arazi. Üzerinde birçok ev var. Bu arazi nesillerdir Marino ailesine ait.

En büyük amcam ve ailenin reisi olan War, ailenin eski evinde yaşıyor. Ev çok büyük, birçok kanadı var ve bir zamanlar şehirde olmadığımız zamanlarda hepimiz orada kalırdık, ama biz çocuklar büyüdükçe annem arazide başka bir ev daha inşa etmeye karar verdi. Diğer amcam Ronan da aynısını yaptı. Biz çok sıkı bağları olan bir aileyiz. Öyle olmak zorundasınız. Ancak bu şekilde birbirinize güvenebilirsiniz ve yaşadığımız bu gri dünyada güven her şeydir. Güven olmadan insanlar ölür.

"Hayır." Nix yatak odama dalar. Ağabeyim Eros artık pek ortalarda görünmediği için, tüm kardeşlerim odamda takılmak gibi sinir bozucu bir alışkanlık edindiler. "İlk günümde aptal olarak damgalanmak istemiyorum." O sırtarak gülümser.

"Çok yazık," diyor Damon. "Anne, onu götürüyoruz. En iyisi bu."

"Hayır!" Nix itiraz etmeye başlar. Kardeşim ve ben, onun bizimle gitmek istememesinin gerçek nedenini biliyoruz ve bunun, onun bizimle bağlantılı olduğunu insanların bilmesi ile ilgisi var. Hepimizin aynı soyadını taşıdığımızı unutmuş mu?

Annem kabul etmeden önce gözleri hepimizin üzerinde dolaşır. "Kardeşlerinle birlikte gidebilirsin."

Kız kardeşim öfkeyle nefes verir. "Peki, ama henüz hazır değilim." Nix arkasını dönüp odamdan çıkıp gider. Üniformasını giymiş, başka ne yapması gerekiyor ki?

"Okula silah getiremeyeceğini söyledin, değil mi?" Damon şaka yapıyor.

"Nazik ol, o gergin." O gergin *değil*. O sadece erkeklere deli oluyor. Bizim ne olduğunu tam olarak bilmediğimizi düşünerek, kendinden başka kimseyi kandıramıyor. Onunla uzak durmalarını sağlamak için bazı birinci sınıf serserilerin kafalarını birbirine çarpabilirim. Bu ilk kez olmayacak. Kinsley yüzünden birkaç kez kavga ettim, ama o bunun farkında bile değil. "Hadi gelin. Gitmeden önce bir şeyler yemeniz lazım."

Annem bizi aşağı kata indiriyor, babam kahvaltı hazırlıyor, şükürler olsun. Annem yumurta kaynatmaya kalkışsa evi yakıp yıkardı. Babam hepimize başını sallayarak selam veriyor. Eminim yazın bitmesine sevinliyordur, artık annemle daha fazla vakit geçirebilecek. Onları yeni evli ve

birbirlerini hayatları boyunca tanıma mışlar gibi.

"Buraya gel," der babam anneme. Annem başını sallar ama babamın yanına gider. Babam annemin ensesini tutar ve onu kendine çekerek öper. Annem çoğu zaman evin reisi gibidir ve istediği her şeyi yapabilir, ama babamın pek kimsenin karşı çıkamayacağı katı kuralları vardır.

Ayrıca, bu adamdan hiçbir şey saklanamaz. Onu kandırdığını sanabilirsin, ama o istediği her bilgiyi saniyeler içinde bulabilir. Bilgisayarda tam bir dahidir. Herkesin Marks dediği Ellie teyzemizin de ona yardım etmesi de işine yarıyor. O da bilgisayar konusunda çok iyidir.

"O boku mu istiyorsun?" Damon, sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle sorarken, aynı anda başını hayır anlamında sallıyor. Damon, aşık olmanın beynini mahveden bir hastalık olduğuna inanıyor. Buna karşı çıkamam. Kinsley'i ilk gördüğümünden beri aynı kişi değilim. Ama sana bir şey söyleyeyim: Bana bir tedavi sunsan bile, git kendini becer derim.

Bir milyon bir fotoğraf çektikten sonra, ön kapıdan çıkmadan önce ağzımıza yemek tıkıştırıyoruz.

"Beni kapıda indirecek misin?" Nix, Charger'ımın arka koltuğundan soruyor. Arazimizin çoğunu çevreleyen kapımızdan çıkıyoruz, ancak yoğun ağaçlık alan hariç, bu alanın ötesinde başka bir yer yok. Ayrıca bu alan sansür ve kameralarla dolu.

"Hayır," Damon ve ben aynı anda cevap veriyoruz. Okula girmek için kapıdan geçmek zorundasın. Nedenini bilmiyorum, en tehlikeli insanlar içerideyken. Hepsi şehirdeki ailelerin seçkin çocukları. Hatta bazıları çocuklarının bu okula gitmesi için buraya taşınıyor. Okulun birkaç sporcunun da buraya taşınması için para ödediğinden eminim.

Anlamıyorum. Hiç sporcu olmak istemedim, ama annem bizi bir şeyler yapmaya zorladı. Ailemizin daha... Sanırım en uygun kelime yasal ve normal gibi olmasıyla ilgili bir takıntıları var. Marinos ailesinin her zaman dürüst ve namuslu olmadığı bilinen bir gerçek.

İnsanlara vurabilmek için futbolu seçtim. Herkesten daha iyi top atabilmem benim lanet şansımdı. Damon şanslıydı ve benim kıcımlı korurken insanlara vurmaya devam edebiliyordu.

"Sizler tüm havamı bozacaksınız," diye homurdanıyor Nix. Araba sessizleşiyor ve o öne eğiliyor, başı aramızda beliriyor. "Mac'in en sevdiği kişi olduğumu unutmayın." Sırıtarak koltuğuna geri yaslanıyor.

Tehdit havada asılı kalır. Mac bizim büyük kuzenimizdir. Klavyesiyle birkaç tuş vuruşuyla seni yere serebilir. Damon ve ben birbirimize bakarız, ama sonunda onun blöfünü görürüm.

"Marks da erkeklerden uzak durmanı söylerdi," diyorum.

"Evet." Damon kısmen dönerek kız kardeşimize bakar. "Bunker kulübüne ne oldu?"

"Ne sığınağı?" diye yanıtlar. Arka aynadan, Nix'in yalan söylerken onun gözlerine dik dik baktığını görüyorum. Ailemizdeki kadınlar hep birlikte "gizli" bir kulübün üyeleri ve eski bir sığınakta buluşuyorlar. Burası Marks teyzemizin büyüdüğü yer.

"Erkek düşmanı kulübü sığınağı." Damon başını sallar. "Seni kulüpten atmalılar."

"Belki de hepsi bir tuzaktır ve ben onları geri çekip kurban etmeyi planlıyorum." Şaka mı yapıyor, ciddi mi, emin değilim. Bu yüzden ailemiz asla tamamen yasal olamayacak. Yani, Marks şu anda birkaç ülkede aranıyor olabilir.

"Nereye geri?" Damon sırtıyor. "Sığınağa mı?"

"Ne sığınağı?!" Nix bağırarak cevap verir, ben de dişlerimi sıkarım. Lanet olası ciğerleri.

İkisi birbirlerine laf atıp duruyorlar. Onları görmezden geliyorum, aklım Kinsley'de. Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. İki gün çok uzun bir süre değil, ama yakındır ve o benim orada olduğumu bile bilmiyordu.

Bu durum değişecek. Artık gölgelerde gizlenmek yok. Onu da benimle birlikte gölgelere çekmenin zamanı geldi.

Bölüm İki

KINSLEY

"Kinsley!" Mary'nin adımı bağıarak seslendiğini duyunca içim cız ediyor. Boyu kısa olabilir ama o kadın çok güçlüdür. Adımı nasıl söylediğine bakarak ne olacağını her zaman anlayabilirim.

Birkaç saniye sonra, Mary mutfağa girer, bir elinde çantam, diğer elinde vape kalemim. Evet, öyle olacağını düşünmüştüm. Mary annem değil, ama öyle davranıyor ve ben buna kızmıyorum. Bir genç evde başını belaya sokmamalı.

Mesele şu ki, ailem başımı belaya sokacak kadar yanımda değil. Sanırım bu, aileniz ünlü doktorlar olduğunda olan bir şey. Babam ameliyatta, annem ise ülkenin en yoğun acil servislerinden birinde çalıştığı için dördüncü sınıf tiyatruza gelmediklerinde bile kızamıyorsunuz.

Ben *Matilda'daki* tüm repliklerimi hatırlamaya çalışırken, onlar hayat kurtarıyorlardı. Başrolü harika bir oyuncu olduğum için almadım. Diğerlerinden daha fazla replik hatırlayabildiğim için aldım. Bilginiz olsun, hepsini ezberledim. Replikleri, oyunculuğu değil.

"Teşekkürler, çantamı nereye koyduğumu merak ediyordum." Sandviçime çilekleri koymayı bitirdikten sonra başparmağımdaki fıstık ezmesini yaladım. Her gün öğle yemeğinde bunu yiyorum. Daha az tahmin edilebilir olmak için çalışmam lazım.

Mutfak tezgahından defterimi alıp o notu yazıyorum. Eminim birkaç sayfa geriye gidersem ya da diğer yüzlerce not defterimden birine bakarsam aynı notu bulurum.

"Kinsley." Mary bu sefer adımı tıslayarak söylüyor.

"Önemli değil." Önce ondan vape'yi alıp, sonra çantamı alıp içine geri koyuyorum. Mary İtalyanca bir şeyler söylüyor ama ben sadece birkaç kelime anlayabiliyorum. Annemin bana öğrettiği birkaç dil arasında İtalyanca yoktu, ama üç yıldan fazla bir süredir Mary'nin yanında olduğum için yavaş yavaş öğreniyorum. Tabii bunu ona asla söylemeyeceğim. O yüzden aptal rolü yapıyorum. "Ne?"

"Astımın var. Bana bunun çay için olduğunu söyle."

Kıkırdayarak güldüm. "Evet, çay almak için." Daha çok güldüm. Sanırım bana dedikodu kraliçesi diyebilirsiniz.

Herkesin söylediklerine her zaman kulak veririm, umursamıyormuş gibi davransam bile. Bilgi söz konusu olduğunda her zaman ilgilenirim. Ne kadar çok bilersen o kadar iyi. Keşke tıbbi konularda bilgi sahibi olmak isteseydim, o zaman ailem için daha ilginç birisi olurdu. Evet, ama bu asla olmayacak. Kan iğrenç bir şey.

"Ne tür çay?" diye soran Mary, beni gülümsetir. Gördün mü? Herkes çay ister. Mary, benim için doldurmak üzere Stanley'imi alır. Yakında çıkmam gerek.

"Henüz yok ama gerekirse işime yarayabilir." Her zaman hazırlıklı olmalısın. Karşına ne tür engeller çıkacağını ve bunlardan nasıl kurtulacağını asla bilemezsin.

"Birini tuzağa düşürür müsün?" diye suçlar Mary. Beni gerçekten tanıyor.

"Bir kız yapması gerekeni yapar." Ayrıca, Golden Prep'in rockçı kızı Juliet, elektronik sigara içmeyi sever ve her konuda bilgilidir. Sessiz olanlar her türlü şeyi fark ederler. Gerektiğinde sessiz olabilirim, ama bu konuda pek iyi değilim.

"Başını belaya sokma." Mary beni azarlamaya çalışır, ama bunun arkasında hiçbir şey yoktur.

"Başımı belaya sokamam." Okul, ulaşılamayan aileme ulaşmaya çalışır ve bir mesaj bırakır. Sonra ailem muhtemelen o mesajı unutur.

"Seni cezalandıracağım." Mary alaycı bir şekilde çenesini kaldırır.

"Mar, benimle birlikte reality TV izlemem için beni cezalandırmana gerek yok."

"Seni reality TV'den uzak tutacağım." Dramatik bir şekilde nefesimi kesiyorum. "Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum." Evet, anladım, ama ona bunu söylemeyecektim. "Öğle yemeğinde başka ne istersin?" Kilerde kayboluyor ve küçük cips ve Gushers poşetleriyle geri dönüyor. Huh.

"Stokları yenilemişsin." Kaşlarımı kaldırırım. Ailem burayı karton gibi tadı olan yiyeceklerle doldurur. Bunun senin için iyi olduğuna yemin ederler, ama benim için kabul edilemez bir şey.

"Tabii ki yaptım." Mary sorumdan alınmış gibi görünüyor. Kilerde sakladığımız birkaç gizli kutu var. "Fazladan almalısın." Fazladan Gushers poşetini bana doğru itti. "Bir erkekle paylaşmak istersen diye."

İşte başlıyoruz. Zaten hayır diye başımı sallıyorum. "Erkeklerle ilgilenmiyorum."

"Tamam, o zaman bir kız olsun," diye öneriyor Mary. Fazladan Gushers'ı alıyorum, çünkü neden almayayım ki? Ayrıca, kabul edersem, o da bu flört işini bırakabilir.

"Bana erkeklerden uzak durmamı söylemen gerekiyor," diye hatırlatırım

Mary yorumumu eliyle savuşturur. "Karanlık sokaklardan ve binalardan uzak durmanı istiyorum."

"Sen garipsin," diyorum ona, neden o yerlerin yakınında olmamı önerdiğini hiç anlamadığımı ima ederek.

"Sen garipsin," diyorum ona, neden benim o yerlerin yakınında olmamı önerdiğini hiç anlamamış gibi davranarak.

Mary bana başını sallıyor. Endişelendiğini biliyorum ve açıkçası bu hoşuma gidiyor. O ve ailemin buraya gelip giden diğer rastgele çalışanlar olmasaydı, kimse farkına varmadan birkaç hafta ortadan kaybolabilirdim.

"Kinsley." Ses tonunda bir uyarı var; bu sefer çok ciddi.

"Gitmeliyim." Öğle yemeğimi çantama koyuyorum. "Ve bugün karanlık sokaklarda ve binalarda dolaşmayacağıma söz veriyorum."

"Yeni planlar ortaya çıkana kadar."

"O kadar şanslı olsam ne iyi olurdu." Kapıdan çıkıp asansöre binmeden önce yanağına bir öpücük konduruyorum. Kaldırıma çıktığımda, şehir çoktan enerjiyle dolmuş durumda. Okula doğru yola koyuluyorum. Yıllardır yaptığım aynı yürüyüş.

Golden Prep'e her adımda, zihnim Jax Marino'ya doğru kayıyor. Vape'yi dolabına atıp

ve onu futbol takımından attırabilirim.

Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi. Çantasında bir insan kafası ile yakalanabilir ve okul müdürleri, kan izlerini temizlemek için çantayı kuru temizlemeye götürmeyi teklif edebilirler. Marino ailesinin bir üyesiyseniz işler böyle yürür. Onlar bu şehrin en güçlü ailesidir. Bu durum hem sinir bozucu hem de garip bir şekilde çekicidir.

Mesele şu ki, Jax'ın gücünü kötüye kullandığını pek görmüyorum. Futbol takımındaki yerini hak etti. Jax futbol topunu sanki vücudunun bir parçasıymış gibi kullanıyor, ama çoğu zaman sahada sıkılmış görünüyor. Onu nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum.

Onun beni bu kadar büyülemesinin sebebi bu mu? Tam olarak anlayamıyorum. Onun çok çekici olduğu için olduğunu bile söyleyemem. Çekici insanlar çoktur ve gözlerim her zaman onları aramaz. Sonra, kalabalığın içinde onu bulduğumda, o her zaman bana bakıyor. Bunu hiç saklamaya çalışmıyor.

Ama o bir Marino; onların saklanması gerek yok. Onlardan saklanman gerekiyor.

Üçüncü Bölüm

JAX

Araba, yıllar önce kapmış olduğum normal park yerime zar zor sığmış durumda ve Nix, Damon'un koltuğunun arkasını iterek dışarı çıkmak istiyor.

"Lanet olsun, Nix. Sakin ol..."

"Bana sakin ol deme." Evet, bir kıza böyle bir şey söylemezsin. Damon yenilgiyi kabul ederek ellerini kaldırıyor ve kız kardeşimizin önünden çekiliyor. Kız kardeşimiz bir yük treni gibi koşmaya başlıyor, neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşüyor. Düşerken, sanki onu düşüren bizmişiz gibi bize öfkeyle bakıyor.

"Bu, duyduğumuz genç kızlık yılları mı?" diye soruyorum kardeşim, arabamdan çantamı alırken.

Bugün okulun ilk günü olduğu için sabah antrenmanımız yok. Yine de erken kalktım ve Damon ile spor yaptım. O enerjiyi yakman lazım.

"Umarım bu onun için sonsuza kadar normal olur."

"Haklısın." Eğer bize karşı huysuz davranırsa ve biz onu çoğunlukla şımartırsak, hiçbir erkek onunla şansını denemeye cesaret edemez. Onları öldürür.

Gözlerim yine otoparkta dolaşıyor, alanı tarıyor. İlk geldiğimde de bunu yapmıştım. Bu, anne babamın bana küçük yaşta öğrettiği bir alışkanlık. Her zaman çevrene dikkat etmelisin.

Marino ailesi, babamın deyimiyle, neredeyse yirmi yıldır işlerimizi temizlemekle meşgul olabilir, ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez. Çoğu insanı ömür boyu hapse atacak birçok olaya tanık olmadığımın değil.

Birkaç kişiye başımı sallayarak selam veriyorum ama çoğunu görmezden geliyorum. Bu okulda kan bağımlı olmayan ve umursadığım tek bir kişi var, ama onu henüz görmedim. Soğuk mu davranıyorum? Elbette, ama umurumda değil. Burası lise. Mezun olduktan sonra, bu insanların çoğunu bir daha asla görmeyeceğim.

Kinsley, anlamaya çalışmak için ilginç bir kız. Hayatının bazı kısımları kaotik, bazı kısımları ise çok düzenli. Kesin olarak bildiğim bir şey var ki, onu sonunda gördüğümde, bir elinde o defterlerden birini sıkıca tutuyor olacak ve hepimizin giymek zorunda olduğu yakalı beyaz polo gömleğinin göğüs cebinde bir kalem olacak.

"O burada olacak."

"Biliyorum, şimdi siktir git," diyorum kardeşim. Onun nerede olduğunu bilmesem berbat bir takipçi olurum, ama bu yine de onu canlı canlı görmek ihtiyacımı engellemiyor. Bu, içimdeki karanlığın dışarı çıkıp Kinsley'e bir şeyler yapmak istemesini her zaman yatıştırıyor. Düşünmeye hakkım yok. Bu beni durdurmuyor tabii.

Sonra onu görüyorum. Kinsley uzun boylu ve bacakları çok uzun. Her zaman diğer kızlardan daha uzundu. Onunla tanışana kadar bacakların bu kadar çekici olabileceğini bilmiyordum.

Koyu kestane rengi saçları iki örgü halinde sırtına dökülüyor. Günün sonunda eve gidip örgülerini açacak ve saçları ipeksi ve dalgalı kalacak, parmaklarım onları dokunmak için kaşınacak. Bunu yapmak için kaç gece hayal kurduğumu bilmiyorum. Bu kadar uzun süre dayanmam bir mucize. Lanet olası bir madalya almalıyım.

"Birinci sınıfta birlikteyiz." Damon dirseğiyle bana dirsek atıyor. "Buraya sağ salım geldiğini biliyorsun, o da birinci sınıfta, o yüzden sapıklığını gösterme. Bugün ilk gün." Tabii ki programını biliyorum. Bilmesem ne tür bir Marino olurum? Avını her zaman tanı, Ronan amca bana böyle öğretmişti.

"Umurumda değil." O yanımdan geçene kadar buradan kıpırdamayacağım.

"Tanrım, babam gibi konuşuyorsun. Kendine gel." Oh, kız arkadaşımı elde etmek için planlarım var. "Kardeşim." Beni tekrar dürttü. "Kolay lokma olma. Kinsley kovalamayı seviyor."

"O karşı cinsten erkekleri kovalamaz." Kinsley bunu yapmaktansa bir uçurumdan atlar.

"Biliyorum. Ama hikayeyi kovalamaktan hoşlanıyor. Bu yüzden, diğer her şeyi kovalamaktan da hoşlanacağını tahmin ediyorum." Katılmıyorum, ama aklımda bir fikir oluşuyor. "O yüzü yapma dostum. Hadi ama. Bu ilk gün!" Damon, kız kardeşimizi andıran bir sesle inliyor.

Damon ve ben, bazılarının İrlandalı ikizler dediği türdeniz. Annem beni doğurur doğurmaz tekrar hamile kaldı. Dört kardeşten, o ve ben her zaman yakın olduk. İkimiz de ortada yer alıyoruz. Birbirimizi iyi anlayabiliyoruz. Bu bazen sinir bozucu olabiliyor ama aynı zamanda oldukça da yardımcı oluyor.

Kinsley iki park halindeki arabanın arasından geçip tam olarak görünür hale geldiğinde mide kaslarım gerildi. Onu geçen yıldan beri Golden Prep üniformasıyla görmemiştım ve yemin ederim ki bu yıl eteği daha kısa olduğu için boyu uzamış olabilir. Bacakları hatırladığımdan daha da güzeldi. Ve herkesin görebileceği şekilde tam olarak ortada duruyordu. Oraya gidip onu örtmeye çalışmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Bu mekandaki diğer her pisliğin ona bakıp benim şu anda düşündüğüm şeyleri düşündüğünü çok iyi biliyorum. Tabii hepsi değil, çünkü çoğu sadece sikleriyle düşünüyor. Kinsley'den istediğim şey fiziksel olanın çok ötesinde. Hayır, onun tüm dünyasının benimkine öyle bir şekilde karışmasını istiyorum ki, bir daha asla kurtulamasın.

Damon küfürler mırıldanıyor. "Nasıl daha da kötüye gidebilirsin? O cinayet yüzünü bırak artık."

"Gerçekten cinayet yüzü gibi mi görünüyor?" Yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Yüzümü buruşturduğumu fark etmemiştim. Ancak, onun bacaklarına bakan tüm pislikleri öldürmek istiyorum. Eminim öyledirler; ben de gözlerimi onlardan ayıramıyorum.

Tam o anda, Kinsley'nin kahverengi gözleri bana doğru kayar ve benimkilerle buluşur. Gözleri hafifçe büyür, ama bakışlarını başka yöne çevirerek bunu çabucak gizler. Göğsümdeki sıkışma geri döner.

Damon, aşkın beynini altüst eden bir hastalık olduğu konusunda haklı olabilir, ama fark edemediği şey - ve eminim bir gün fark edecektir, çünkü biz Marino erkekleri, aradığımız kişiyi bulduğumuzda kendimizi tamamen ona adama konusunda ustayız - aşkın insanın her parçasını etkilediği gerçeğidir.

"Önemli değil. Artık girebilir miyiz?" Damon, Kinsley yanıımızdan geçerken sorar.

"Tabii ki şimdi gidiyoruz." Aptalca bir soru. Ben çoktan harekete geçtim, Kinsley'in arkasına geçtim. Damon başını sallar ama benimle aynı hızda yürümeye devam eder.

"Şu anda kaç tane defteri var?" Damon'un sözleri bir soru değil, ama bir sürü defteri var.

"Bugün deftere bakacağız." "Şimdi konuşuyoruz."

"Çalmayacağız."

"O zaman bütün gün sıkılacağım galiba."

Binaya girdiğimizde ikimiz de adımlarımızı yavaşlatıyoruz. Temizlik maddelerinin, eski kitapların ve kafeterya yemeklerinin kokusu yüzümüze çarpıyor. Bu yerle ilgili bunu ya da başka hiçbir şeyi özlemeyeceğim.

Kinsley ayrıldıktan sonra, benim için yakıp yıkılsa da umurumda değil. Bana sorsa, onun için yakıp yıkardım, ama sormaz. Bir hikaye için olsa başka, ama şu anda tüm hikayeleri buradan çıkıyor ve bence ona peşinden koşacağı bir hikaye verme zamanı geldi. Benim tam ortasında olduğum bir hikaye.

Bölüm Dört

KINSLEY

Bütün bina okul ruhuyla dolup taşıyor. Her yerde posterler, afişler ve balonlar var. Bu posterler profesyonelce yapılmış olmalı. Poster tahtası ve keçeli kalemle yapılmış sıradan posterler değil bunlar. Hayır, eminim ki veliler ve öğrenciler bunların yapılmasına para ödemişlerdir.

Takım ruhunu anlayabiliyorum, ancak çoğu kişinin futbola gerçekten bu kadar takıntılı olduğunu sanmıyorum. Daha çok kazanmakla ilgili ve bir poster tahtası size galibiyet kazandırmaz. Tüm bu duruma kızgın olabilirim. Maçlar fena değil. İnsanları izleyebilir ve başkalarının dedikodularını dinleyebilirsiniz.

Beni kızdıran şey, her zaman aynı olması. Sürekli kazanıyoruz ve bu çok eğlenceli olsa da, hikaye olmuyor. Şimdi üniversite ponpon kızlarında bir şeyler olabilir. Takımın iki kaptanı birbiriyle anlaşamıyor. Biraz önce binaya girdiğimde fark ettim.

Alice ve Celia bu yıl aynı dolabı paylaşmıyorlar. Dışarıdan bakıldığında büyük bir olay gibi görünmeyebilir, ama buradaki herkes bunun önemli bir şey olduğunu biliyor. Bu ikisi her zaman birbirlerine yapışıklar ve ikili olarak ciddi bir güçleri var. Klişe olsa da, birbirlerini iyi tamamlıyorlar.

Yani, isimleri Alice ve Celia birbirlerinin anagramları, ki eminim bunu daha önce fark etmemişlerdir. Birlikte cadaloz ponpon kızlar olmak kaderlerinde vardı. Peki, onları ayıran ne olabilir?

Onları ayıran şey ne olabilir? Umarım bir erkek değildir. Huysuzlar bile erkeklerin aralarına girmesine izin vermemelidir.

Futbol ve ponpon kız tanrılarına bunun ilginç bir şey olmasını diliyorum. Her halükarda, bunu öğreneceğim çünkü kendi iyiliğim için fazla meraklıyım. En azından bunun farkındayım.

Jax, baktığını farkında mı? Eminim farkındadır. Ben de ona bakardım, ama dayanamazdım. Eğer futbol ve ponpon kız tanrılarının lütfuyla onunla bakışma yarışını kazanırsam, bu acınası bir zafer olurdu.

Ayrıca, onun muhteşem mavi gözleri olduğu da küçük bir gerçek. Onlara çok uzun süre bakarsanız, sizi bir tür büyü'nün etkisine sokabilecek gözler. Bana inanmıyorsanız, bu okulda sürekli onun ilgisini çekmeye çalışan tüm kızlara sorun.

En azından benim gibi gizlice yapın! Bir erkeğin egosunu tatmin etmeye hiç gerek yok. Aksine, buralarda onları alçaltmamız gerekir. Nadir görülen değişim programı veya burslu öğrenciler hariç, buradaki herkes bir şekilde ayrıcalıklı bir konumdadır.

Buradaki birçok erkek, bir kızın onların sikini emmesinin bir ayrıcalık olduğunu düşünüyor. Bu arada, ben hiç sik emmedim ya da başka bir şey yapmadım. Belki de yine huysuzlanıyorum çünkü buralarda benimle flört eden çok az kişi var. Onların bunu yapmasını istediğimden değil, ama ara sıra daha fazla dikkat çekmek fena olmazdı.

Acaba benim tavırlarımdan mı kaynaklanıyor? Biraz dostça davranmaya çalışıyorum. İnsanlarla iyi geçinirim ve gerekirse herkesle sohbet ederim, ama yine de yalnız biriyim sanırım. Çoğu zaman bu beni rahatsız etmiyor, ama bazen biraz yalnız hissedebiliyorum.

Alışkanlıktan medya odasına uğruyorum. Zorunlu derslerim olmadığı veya etrafta dolaşmadığım zamanlarda çoğu zamanımı burada geçiriyorum. Odanın kapısının açık olduğunu ama içinde öğretmen olmadığını görünce günüm harika bir başlangıç yapıyor. Yeni bir öğretmen geliyor ve kim olacağını çok merak ediyorum. En azından tavırlarını. Bayan Dante, başını belaya sokmadığımız sürece bize serbestlik tanıyordu. Eğer başını belaya sokarsak, onunla başımız belaya girerdi. Politika böyleydi ve çok iyi işliyordu. Umarım onun yerine gelecek kişi de bize aynı serbestliği tanır.

Bayan Dante'nin bilgisayarını açık ve oturma açılmış halde bırakmasını özleyeceğim. O odadan çıktığında birkaç kez bilgisayarını kullandığım oldu.

odadan çıkardım. Okuldan sonra geç saatlere kadar kalırdım çünkü yakalanma ihtimalim azalırdı. Odada diğer öğrenciler varken bunu yapmak istemezdim. İspiyonlayabilirlerdi ya da daha kötüsü, şantaj yapabilirlerdi. Buradaki insanlar sırf eğlence olsun diye sana karşı kullanacak şeyler bulurlar.

Odada oyalanıyorum. Masa yeni öğretmen için hazırlanmış, ama başka bir ayrıntı yok. Odada her şey kapalı, ama burada günde sadece birkaç ders var. Sonsuza kadar oyalanamayacağımı bilerek, dışarı çıkıp AP Biyoloji dersine doğru yöneliyorum. Varlığımın laneti.

Koridorda yürürken omzumun üzerinden baktığımda Jax'i görüyorum. Bu adam her zaman etrafta. Beni takip ettiğini ve düşüncelerimin çoğunu kapladığını düşünmeye başlıyorum.

Onu daha önce otoparkta ilk gördüğümde hissettiğim heyecanı inkar edemezdim. Onu görmeyi ne kadar çok beklediğimin farkında değildim. Bu yalanın daniskası. Bu sabah hazırlanırken biraz daha fazla zaman ayırdım, çünkü onun geçen yıl her gün olduğu yerde olacağını çok iyi biliyordum. Her zaman oradadır, kardeşi ile birlikte arabasına yaslanarak durur. İkisi, lise öğrencisi değil de korumalar sanılabilir.

İkisi de uzun boylu, gerçekten çok uzun boylu, bu da hoş. Ben her zaman herkesten uzun boyluydum. Birçok erkek bundan hoşlanmaz. Kızların kendilerinden uzun boylu olmasını tahammül edemezler, ama Jax'in bu sorunu olduğunu sanmıyorum. Birincisi, ona kötü sözler söylersen, dayaktan fazlasını alırsın. İkincisi, sana siktir git der.

Damon belki bir iki santim daha kısadır, ama geniş omuzludur, oysa Jax mükemmel bir erkek örneğidir. Bunu biliyorum çünkü onu antrenman sırasında futbol sahasında gördüm ve birkaç kez tişörtünü çıkardı.

Karın kasları ve sert vücut hatları var. Bunları bir ya da iki defterime karalamış olabilirim. Tamam, üç defterime, ama futbol antrenmanları uzun sürüyor ve hala takımla ilgili yazılar ve makaleler yazmam gerekiyor, yani gerçekten işimle meşgulüm.

Ama beni her zaman etkileyen şey gözleri. Mavinin karanlığı, her şey kapkara olmadan önce görebileceğiniz okyanusun en derin kısmını hatırlatıyor bana. Yemin ederim, çoğu gün onun gözlerinin üzerimde fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum.

Bunun tamamen tesadüf olduğunu biliyorum, ama bir kız hayal kurabilir. Eminim buradaki tüm kadınlar böyle hissediyordur. Gerçekte, o sadece her şeyi ve herkesi değerlendiriyor. Yargılayamam. Ben de aynısını yapıyorum, ama çok farklı nedenlerden dolayı.

Jax benimle birkaç kelime dışında hiç konuşmaya çalışmadı. Sonuçta, aynı sınıftayız. Gözlemlediğim kadarıyla, buradaki hiçbir kızla konuşmuyor. En azından benim gözlemlediğim kadarıyla. Ailesiyle veya takımdaki erkek arkadaşlarıyla takılmaya devam ediyor. Golden Prep'te kimseyle çıkmadığından eminim. Buradaki kimse bu sırrı uzun süre saklayamazdı.

Jax'ın aşk hayatı hakkında bu kadar çok şey bilmem beni biraz utandırmalı. Ya da aşk hayatının olmaması, ama utandırmıyor. Bir kız bu tür şeyleri bilmeli. Bir hikaye yazarken, detayları yanlış vermekten daha kötü bir şey yoktur.

Sınıfa girip sağ arka köşeye doğru ilerliyorum. Oradan tüm sınıfı görebiliyorsunuz. Her masada iki koltuk bulunan laboratuvar tarzı masalar var. Futbol takımında olan Nick, benim oturduğum koltuğun yanındaki koltuğa çoktan oturmuş.

Nick bana sırtarak bakar, yüzünde bir şeyleri bildiğini gösteren bir ifade vardır. Mümkünse her odada köşedeki koltuğa otururum, ama kimsenin fark ettiğini sanmıyordum, özellikle de Nick'in. Jax ve kardeşi odaya girerken onun yanındaki koltuğa otururum. Şaşırmamam gerekir. Birçok dersimizi birlikte alıyoruz. Defterimi ve kalemimi alıp, Damon ve Jax'e değil, onlara büyük ilgi duyuyormuş gibi davranırım.

Jax da odanın arkasına, bana doğru geliyor. Oradaki iki koltuk da boş olduğu için bizim yanımızdaki laboratuvar masasına oturacağını sanıyorum, ama öyle yapmıyor. Yaklaşmaya devam ediyor.

Ona bakıyorum, Nick ile bir şeyler konuşacaklarını umuyorum çünkü benimle konuşmak için durmuyor. Bunun yerine Nick ayağa kalkıyor, boş masaya gidiyor ve o sandalyeye oturuyor, Damon da ona katılıyor. Sonra Jax, Nick'in boşalttığı sandalyeye oturuyor. Ne oluyor?

"Günaydın," diyor bana, kibar ama kısa. Bu onun normal hali. Normal olmayan şey, kardeşi ile oturabilecekken bu koltuğa oturması. Yani, tabii ki, diğer tarafta hala onun yanında oturuyor,

ama bu farklı bir masa ve bir proje için ortak olabiliriz.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. "İyi misin?" Neden bu soruyu sorduğumu bilmiyorum. Yani, bunun garip olduğu için olduğunu biliyorum, ama Jax'e bir soru sormak bana sadece gereksiz bir cevap getirecek. Yani soru anlamsız. Ağzımı kapalı tutsaydım daha iyi olurdu. Benim onun hayran kulübünde olduğumu ve onunla yatmak istediğimi düşünecek.

"Oh, iyiyim, Bunny." Jax bana yarım bir gülümsemeyle, mükemmel düz dişlerini gösterir. O lanet gülümsemeyi ayak parmaklarımın ucuna kadar hissedebiliyorum. Bekle, bana ne dedi?

"Bunny mi?" diye soruyorum, o gülümsemeye ya da sağ yanağındaki gamzeye dikkatimi vermemeye çalışarak. "Oh," diye cevap veriyorum, o cevap veremedi, çünkü ben bir aptalım. "Kalem." Kalemimin ucunda küçük bir tavşan var. Kalemleri severim; yüzlerce kalemim var ve bunu birkaç gün önce buldum. Nereden geldiğini bilmiyorum ama artık benim.

"Tabii." O yarım gülümseme tam bir gülümsemeye dönüşüyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyorum, ama neyse ki cevap vermek zorunda değilim. Bay Korn odaya girer ve dikkatimizi çeker. Ama dikkatini çekemez, en azından Jax'in dikkatini, çünkü gözümün ucuyla onun dikkatinin tamamen bende olduğunu görebiliyorum.

Soru neden olduğu.

Bölüm Beş

JAX

Futbol öncelikle beni meşgul etmek ve annemi mutlu etmek için bir araç olabilir, ama birkaç faydası da var. Bunlardan biri, çok sayıda yordakçıya sahip olmak, yani Nick bu koltuğu tutuyordu. Kinsley'nin nereye oturacağını biliyordum, bu yüzden Nick'e masayı tutmasını söyledim. Artık uzaktan izlemekten bıktım.

Bunu kendim de yapabilirdim, ama o zaman Kinsley başka bir koltuk seçebilirdi. Bu riski almak istemedim. İnsanlar Damon ve bana genellikle uzak dururlar. Biz pislik olmaya çalışmıyoruz. Sebepsiz yere pislik olmak hiçbir yere varamaz. Pislik olmayı, gerçekten gerekli olduğu zamanlara saklamalısın, ama soyadımız insanları uzak tutuyor — bazılarını, ama hepsini değil.

Eminim ki çoğu ebeveyn çocuklarına bizden uzak durmalarını söylüyor ve onlara hikayeler anlatıyor. Kinsley'nin ebeveynleri şehirde çok saygın doktorlar ve şüphesiz, ona Marino adını anarsa bunu ona söylerlerdi.

Nick bunu yapmaktan çok memnundu. Şimdi ona birkaç pas daha atacağım. Etrafınızdaki insanlar bunun farkında olduğunda ve siz bir tür güce sahip olduğunuzda dünya böyle işler. İnsanlara biraz verirsiniz, onlar da size çok daha fazlasını geri vermek için can atarlar. Nick'in durumunda, benim gücüm onu sahada iyi göstermeye yarıyor.

Kinsley'e bakmamalıyım. Zaten iki kez sandalyesinde yer değiştirdi ve eteği yukarı kalktı. Bacaklarını görmekten çok hoşlansam da, kimse görmesin diye uzanıp eteğini aşağı çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Neyse ki, köşede oturuyoruz.

Kinsley başını diğer yöne eğdiğinde, kestane rengi örgülerinden biri omzundan düşerek masaya değdi. Elimi örgüsüne dolayıp hafifçe çekerek dikkatini bana çekmek istedim, ama yapmadım. Kendimi kontrol altında tutuyorum, ama bu kontrol giderek zayıflıyor. Aylardır böyle. Her nefes aldığımda, çilek ve vanilya kokusu ciğerlerimi dolduruyor, bu da durumu daha da zorlaştırıyor. Kokuyu içime çekmek için birkaç kez derin nefes alıyorum. Ona bu kadar yakın olabildiğim her anın tadını çıkarıyorum.

Ona sormak istediğim o kadar çok şey var ki. Onun hakkında neredeyse her şeyi bilmeme rağmen. Ne de olsa ben bir Marino'yum ve bilgi edinmek için kendi yöntemlerimiz var. Yine de, bu onun ağzından çıkan cevaplarla aynı şey değil. Hayatının her ayrıntısını bana anlatmak istediğini hayal ettim. Hayallerini, sırlarını ve arzularını anlattığı kişi olmak istedim.

Düşüncelerim abartılı ve takıntılı. Onlarla savaşıyorum. Anlamsız. Neden kendimle iç savaşa gireyim ki? Sadece aptal bir pislik, kaybedeceğini bilerek kavgaya girer.

Sandalyeye yaslanıp rahat bir pozisyon alıyorum. Kinsley göz ucuyla bana bakmaya devam ederken göğsümü şişirmemeye çalışıyorum. Bay Korn ders programını ve bu yıl öğreneceklerimizi anlatıyor. Kinsley'nin fen bilimlerinden nefret ettiğini biliyorum, ama ben sevmiyorum ve bunların hepsi benim için tekrar niteliğinde. Bu dersi sadece Kinsley için aldım, ama benim için kolay bir not olacak.

İnsan vücudu ve işlevleri, Ronan amcamın yıllar önce bize öğrettiği bir konudur. En sevdiğim tarzda, uygulamalı olarak. Mesele şu ki, vücudun nasıl çalıştığını bilerseniz, bu bilgiyi her türlü şey için kullanabilirsiniz.

Tarih boyunca, insanların başkalarını işkence etmek için kullandıkları çeşitli yöntemleri gözlemleyebilirsiniz. Toplumda büyüdükçe ve öğrendikçe, buna tanık oluyoruz. Geleneksel olmayan araçlar kullanılarak yapılan acımasız ve kanlı fiziksel işkence yöntemlerinden, alternatif fiziksel ve psikolojik tekniklere doğru bir geçiş var.

Bir kişiyi sandalyeye bağlamak yerine, bileklerini başının arkasına bağlayın ve vücudunu garip bir açıyla asılı bırakın. Bu, omuzlarda acı verici bir çıkığa neden olacaktır.

Ayrıca böbreklerin de var. Böbrekler, hem duysal hem de efferent motor sinirleri içeren renal pleksus tarafından beslenir. Sırt kasları aracılığıyla bu yoğun sinirlere yeterince sert bir darbe vurduğunuzda, böbreğin ötesine yayılan ağrı, yetişkin bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürür.

"Bu dönemki partneriniz, yanına oturmayı seçtiğiniz kişidir. Umarım akıllıca bir seçim yapmışsınızdır," diyor Bay Korn sınıfa.

Bu sefer Kinsley bana baktığında bunu saklamıyor. "Kardeşinle eş olmak istemediğinden emin misin?" diye fısıldıyor bana. Benden kurtulmaya mı çalışıyor? Nick ile eş olmak mı istiyor? Kıskançlık duygusuyla mücadele ediyorum. Kinsley'nin biyolojiye hiç ihtiyacı olmayabilir. Bana yaptığı işkence aynı derecede.

"O bir aptal." Damon'un duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorum.

"Siktir git," diye mırıldanıyor Damon. "Sadece yakışıklı olduğum için kızgın." Kinsley kıkırdıyor. "Gördün mü, kız arkadaşın da aynı fikirde."

Kinsley'nin gözleri büyüdü, başını hafifçe sallayarak hayır anlamında bir hareket yaptı. "Ben..."

Onu keserim çünkü benim kızım olmadığını söylemesini duymak istemem. O noktaya geleceğiz.

"Onu dinleme, Bunny." Onun için bıraktığım kalemi gördüğümde çok heyecanlandım. Onu gördüğümde, ona çok yakıştığını anladım.

Bay Korn herkese tabletlerini çıkarmasını ve ders birini açmalarını söyledi.

"Bana öyle seslenmeye devam edecek misin?" diye sordu, başını eğerek Kinsley, bu küçük hareketleriyle bana ne yaptığının farkında değil. Parmaklarım onu dokunmak için ne kadar kaşınıyor.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Kinsley kararsız bir şekilde omuzlarını silkiyor.

"Ben kendimi daha çok zürafa gibi hissediyorum. Yeni doğmuş, sendeleyen bir zürafa."

"Hayır, sen zürafa değilsin. Sen bir tavşansın." Burnunu hafifçe kıvrarak benim haklı olduğumu kanıtlıyor. Elimi uzatıp penisimi düzeltme isteğiyle mücadele ediyorum. Aynı anda ne kadar sevimli ve çekici olduğunu hiç bilmiyorum.

"O zaman sen nesin?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak bana bakar. *İşte buradasın, Tavşan. Çık da benimle oyna.* Onu yavaş yavaş kendime çekeceğim.

"Henüz buna hazır değilsin, Bunny."

"Bu ne demek şimdi?" diye fısıldıyor, sanırım daha çok kendine. Sonra defterini açıp bir şeyler karalıyor ve tabletini çıkarıyor.

Bay Korn birkaç konuyu daha gözden geçirdikten sonra, eşlerimizle birlikte ders çalışmaya başlamamızı söyledi.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama..."

"Bana her şeyi anlat, Bunny." Onun her konuda konuşmasını dinleyebilirim. Şey, her konuda değil. Beni katile çevirebilecek birkaç konu var.

"Jax." Kıkırdayarak güldü. "Ne zamandan beri bu kadar konuşkan oldun ve..." Bu sefer sözünü kesti.

"Ne?"

"Hiçbir şey, boş ver." Kinsley, yanakları kızarıırken keskin bir nefes alır.

"Şimdi bilmek zorundayım."

"Eh, bana bunu söylememi sağlayamazsın." Gözleri benimkilerle buluştuğunda, vücudunu benden uzaklaştırarak sola doğru eğdiğinde bir değişiklik olduğunu görebiliyorum. Sanki kim olduğumu hatırlıyor ve belki de sonunda onu ikna edebileceğimi düşünüyor gibi.

Kinsley zeki bir kız. Ailesinin benden uzak durmasını söylemesine gerek yok.

Siktir.

"Sana istemediğin bir şeyi yaptırmak istemem, Kinsley," diyorum ona. Tabii onu incitmekten korumak için değilse, ama o zaman geldiğinde hallederiz. Ya da bu, onunla başka bir sikik herifle ilgili bir şeyse. O zaman endişelenmesi gereken kişi o olmaz, çünkü ben o herifi öldürürüm. Şu anda, benden uzaklaşmaması için ne gerekiyorsa yapacağım ve söyleyeceğim. "Ama..."

"Oh hayır. Ama." Şakacı bir şekilde söylemeye çalışıyor, ama oyunculuğu berbat. Bunu biliyorum, çünkü Golden Prep'e ilk geldiğinde onu araştırdığımda, bulduğum şeylerden biri, ilkokul tiyatrosunda

Matilda rolünü oynadığı bir video buldum. Diyelim ki, onun önünde bir oyunculuk kariyeri yok.

"Takas yapmaya hazırım. Sen ver, ben vereyim." Ona bir teklifte bulunuyorum. Onun merakının onu kabul etmeye ikna edeceğini bildiğim bir teklif.

"O kadar çok mu bilmek istiyorsun?" Bu sefer, ilgisini çekmek için omuz silkiyorum. Onun sıcak kahverengi gözleri hafifçe kısılıyor. "Tamam, eskiden Bayan Dante'nin bilgisayarını kullanabiliyordum, ama artık o yok."

"Artık öğretmenlerin panosuna ve benzeri yerlere girebilecek bir yolun yok." Orada, insanların notlarının yanı sıra devamsızlıkları ve notlarını da görebiliyor. "Hangi bilgiyi istiyorsun?" Ona çok erken çok fazla bilgi vermek istemiyorum. Daha fazlası için geri gelmesini istiyorum.

"Alice ve Celia." Bunun pislikçe bir şey olduğunu biliyorum, ama yine de yapıyorum. Kafamı eğip, kim olduklarını unutmuş gibi davranıyorum. Tabii ki kim olduklarını biliyorum. Çok sinir bozucu insanlar.

"Cheerleaderlar, baş cheerleaderlar mı?" Küçük bir kahkaha atıyor, aptal rolü yapmanın işime yaradığını gösteriyor.

"Ah evet, pardon. Saat erken. Celia koyu saçlı olan, Alyssa ise sarışın olan."

"Aman Tanrım." Kinsley daha çok güler. Sesi tatlı ve hayat dolu, tıpkı kendisi gibi. Bay Korn bizim tarafa bakar ve ben ona sert bir bakış atarım, o da dikkatini tekrar bilgisayarına verir. Akıllıca. "Celia sarışın olan, ve adı Alice, Alyssa değil."

"Doğru, benim hatam."

"Onları karıştırdığını değil, kim olduklarını da unuttuğunu bilseler ölürlerdii." Onun gülmesini ve benimle konuşmasını sağlayacaksa ikisini de hemen öldürürdüm. Babam kızardı ama anlayış gösterirdi.

"Onlar unutulabilir." Omuz silkiyorum. "Kopyala-yapıştır." Bu lanet olası gerçek. Buradaki birçok insan öyle, ama o hariç. Kinsley gerçek ve her zaman kendisidir. Onu bana çeken şeyin bir parçası da bu. Bir isim onu etkilemez. Onu kendin etkilemelisin.

"Onlar çok klişe." O da onaylayarak başını sallar. "Ve kavga ediyorlar." Fark ettim. Umurumda olduğu için değil, ama gösterdiğimden daha fazla dikkat ediyorum. Ayrıca, takımdaki birkaç kişi onlarla çıkmış ya da yatmış. Bana aynı şey. Sık sık gevezelik ediyorlar.

"Nedenini öğrenmeye çalışıyorsun herhalde?"

"Önemli bir şey olmayabilir, sanırım." Hayal kırıklığına uğramış gibi küçük bir homurtu çıkarır. Bu bilgiyi bir takım arkadaşımından kolayca alabileceğime eminim.

"Ya da her şey olabilir," diyorum, onu yavaşça kendime çekerek konuşmaya devam ediyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kinsley bu fikirle canlanır. Belki de meraklılığı nedeniyle ona "kedi yavrusu" lakabını takmalıyım.

"Ben burada muhabir değilim. Sonuçta isimlerini unuttum. Belki de o defterlerden birine ihtiyacım var." Onunkine doğru başımı sallıyorum. Elini koruyucu bir şekilde üzerine koyarak kapatmış.

"Bir şeyleri yazdığımda daha iyi hatırlıyorum ve o el yazısı tabletlerini sevmiyorum." Akıllı kız. Defterlerini yakabilirsin. Dijital dünyada hiçbir şey gerçekten yok olmaz. Tabii baban benim babam değilse. O her şeyi yok edebilir.

"Senin için işe yarıyorsa, yap gitsin. Şimdi, unuttuğumu sanma. Hâlâ önceki yorumunu bitirmedin. Anlaşmanın senin tarafını yerine getirecek misin?"

"Onu hatırlıyorsun ama ponpon kız kaptanlarını hatırlamıyor musun?"

"Bunny, seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Bölüm Altı

KINSLEY

Ne oluyor böyle? Jax ile hiç tam bir sohbet etmediğimizi düşünürken, bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi ise Jax, kafeteryada karşımdaki sandalyeye oturuyor. Bu gerçek hayat mı? Belki de bir tür rüyadayım. Elimi uzatıp kendimi çimdikliyorum. Hayır, kesinlikle uyanığım.

"İnsanlar bakıyor." Sandviçimi ısııyorum.

"Umurumda değil." Evet, sanırım umurunda değil. Söylentiler ona ulaşmaz. "Senin umurunda mı?"

"Ben izleyici olmayı tercih ederim."

"İlginç." Bana yine o seksi yarı gülümsemesinden bir tane daha atıyor. Tuhaf biri olduğum için çukurunu dürtmek istiyorum. Bu müdahaleci düşünceler beni hep rahatsız ediyor. "Hadi gidelim o zaman."

"Ne?" diye soruyorum, ağzım yemekle dolu halde, o benim eşyalarımı alıp, elimde sadece sandviçim kalmışken. "O benim."

"Hadi, Bunny." Başka seçeneğim olmadığı için onu kovalıyorum.

"Jax!" diye sesleniyorum.

"Defterlere dokunmayacağım." Çantama hafifçe vurur, sadece bir an durur. Daha önce bizi izleyenler olmasa da, şimdi kesinlikle izliyorlar. Koridora geldiğinde hızını biraz keser, ama çok değil. "Sen kafeteryada hiç yemek yemiyorsun." Bu beni hazırlıksız yakalar. Bu, benimle ilgili her şeyi hatırladığına dair yaptığı yorumuna benziyor.

Bu bir taktik mi? Neden birdenbire bana ilgi göstermeye başladı? Neyin peşinde?

"Evet, medya odası kilitliydi." "Biliyorum. İlk olarak oraya gittim."

"Beni mi arıyordun?" "Bitirmemiz gereken bir takas var."

"Sanırım, ama bilgiyi alman gerekiyor..." Onun yakışıklı yüzü şeytani ama şakacı bir ifadeye büründüğü için sözümü yarım bırakıyorum. "Zaten aldın mı?" Nasıl oldu bu?

Sadece birinci ve ikinci dersleri birlikte almadık. İkinci dersten çıkıp öğle yemeğine giderken, zıt yönlerde gittik. Bu on dakika önce bile değildi.

"Yüksek mevkilerde arkadaşlarım var." Bu, duyduğum en hafif tabir.

"Bir öğretmenle yatıyorsun," dedim ciddi bir ifadeyle, ama sonra aklıma geldi: Ya haklıysam? Bu düşünce hemen keyfimi kaçırdı. Bu yüzden mi onun kimseyle çıktığını hiç duymadım? Jax medya odasının önünde durdu. Kapı hala kapalı ve kilitliydi.

"Bugün olmaz." Sanırım bu sözü şaka amaçlıydı, ama beni çok şaşırttı. "Bunny, ben öğretmenlerle yatmam." Başını salladı ve yemin ederim ki, onun hakkında böyle düşündüğüm için hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı yüzünde.

"Üzgünüm, ukala davrandım." Onu yargılamamalıyım. Onu yargılamak için onu yeterince tanımıyorum.

"Gerçek olmadığını bildiğin sürece sorun yok. Önemli olan tek şey bu." Kapı açılır.

"Ne oluyor?" Jax kapıyı tamamen açar.

"İçeri gir, Bunny." Elini sallayarak içeri girmemi işaret ediyor. "Kilit mi açtın?"

"Bunu yazacak mısınız?" Hayır anlamında başımı sallıyorum. "O zaman evet, ben seçtim." Tabii ki o seçti. Bu, onun kim olduğunu hatırlatıyor, ama yine de gerçekten çok havalı. Jax'ın bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ederek içeri giriyorum.

Arkamızdan kapıyı kapatır, kilidi tıklar ve bizi tamamen yalnız bırakır. Oh, lanet olsun. "Akıllıca değil, Bunny."

"Jax?" Bir adım geri atarım. İçimi bir korku kaplar, ama bu korku heyecanla karışmıştır. Neyim var benim? Ailem, bir terapistle konuşmam gerektiği konusunda haklı olabilir.

"Lütfen bana, tanımadığın rastgele erkeklerin olduğu rastgele odalara girmediğini söyle."

"Seni üç yıldır tanıyorum," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum. "Ve burası rastgele bir oda değil. Burası medya odası."

"Daha dikkatli ol." Bir sandalye kapar ve üzerine oturur. "Sandviçini bitir." Şu anda Jax'ı nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: Kendimi toparlayıp sandviçten kocaman bir ısırık alıyorum. "İstediyini getirdim." Öne eğilip arka cebinden kağıtları çıkarır.

Kağıtları ondan alıyorum. "Fiziksel bir kopya isteyeceğini düşündüm. Bu daha çok senin tarzın."

"Kimse benim stil sahibi olduğumu söylemedi hiç," diye şaka yapıyorum. "Hay aksi," diye mırıldanıyorum, kağıda fıstık ezmesi bulaştığında. Jax gülümsemeyi zor tutuyor. "Dağınık olduğumu biliyorum."

"Asla değişme, Bunny. Asla değişme." Ben kağıtları okurken, o karşısındaki sandalyeye ayaklarını uzatır. Bunlar Alice ve Celia'nın programları, dolaplarının şifreleri ve daha pek çok şey. Bunları sindirmek neredeyse imkansız. Ayrıca Marinos ailesinin ne kadar güçlü olduğunu da acı bir şekilde hatırlatıyor.

"Bu onların öğrenci e-postalarına giriş bilgileri değil!" Yine, havalı ama aynı zamanda korkutucu.

"Eğer onların e-postalarına girip karıştırmaktan suçluluk duyacak kadar ahlaklıysan, ben yapabilirim." Telefonunu çıkarır.

"Aman Tanrım, Jax." Kahkahayı bastım. Nasıl bu noktaya geldim? "Ahlak kurallarım var, ama başkalarının e-postaları konusunda değil. Okunmasından endişe ediyorlarsa, defter almalılar."

"İşte bu ruh." Bana göz kırpar. İçimdeki her şey donar ve nedenini tam olarak bilmiyorum. Garip bir duygu karışımıdır. "İyi misin?" Başımı sallarım. "Seni korkutuyorum, değil mi?" Hayır anlamında başımı sallayarak yalan söylerim. "O zaman sana anahtarı vermek çok mu fazla olur?" Elini uzatır, avucunda bir anahtar vardır.

"Sen seçmedin mi?"

"Evet. Seni ilk kez burada aramaya geldiğimde. Anahtarı masanın içinde buldum."

"Sanki sana vermişler gibi." Elimi anahtarın etrafına doladım.

ana

htarı "Sen gazetecisin. Eğer böyle yazmak istiyorsan."

kavr "Düşündüğümde daha komiksin." Bu hoş bir sürpriz.
adı

m.

Onun nasıl biri olmasını beklediğimi gerçekten bilmiyorum.

"Eğer öyleyse, bu kesinlikle annemden geliyor. Onu bir dahaki sefere gördüğünde, ona bunu söylediğimi söylemelisin."

"Bu kadar komik olacağını beklemiyordum." Annesini, Cosima'yı görmüştüm. O kadar çarpıcı bir kadın ki gözden kaçması imkansız, genellikle maçlarda en gürültücü olan da odur. Çok tatlı.

Suç ailesi çocuklarına nasıl destek oluyor da, benim Ivy League mezunu doktor ebeveynlerim ise zar zor ilgilenebiliyor? Dünya tuhaf bir yer.

Programlara göz atıyorum. Elimde olması iyi oluyor. Gerektiğinde doğru zamanda doğru yerde olma fırsatı veriyor bana.

"Yeni medya öğretmeni hakkında ne biliyorsun?" diye soruyorum.

"Tamam, Bunny. Ben söyledim, şimdi sıra sende. Sonuncusunu bitirmeden yenisine başlayamazsın." Bu sefer bana, tüm vücudumu saran yaramaz bir gülümseme atıyor.

Haklısın.

"Gerçekten o kadar da büyük bir şey değildi ve şimdi sen tüm bunları yaptığın için daha da küçük görünüyor. Hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Söyle hadi," diye emrediyor.

"Yoksa ne olur?" diye soruyorum kendime. Tanrım, Kinsley, bunu gerçekten bir Marino'ya mı soruyorsun?

"Gerçekten bilmek istediğini düşünüyor musun?" Kaşları yükselir. Evet, ben de buna hazır olduğumdan emin değilim.

"Sadece şunu söyleyecektim, ne zaman bu kadar konuşkan oldun ve kızlarla flört etmeye başladın?" Sonunda daha önce söylediğim cümleyi tamamlıyorum. Flört etmesine gerek yok. Parmaklarını şıklatırsa kızlar dizlerinin üzerine çökerler. "Ama flört etmediğin için kendimi durdurdum," diye ekliyorum aceleyle.

"Flört etmiyor muydum?" Jax ayağa kalkar ve bana doğru adım atar. "Jax?" Dudaklarımı yalarım.

"Ben kızlarla flört etmem, Bunny." Doğru. "Sadece seninle."

Elini kaldırdığında donakalıyorum. Başparmağı ağzımın kenarını okşar. Elini geri çektiğinde, fıstık ezmesi görürüm. Elini ağzına götürmesini izlerim, parmağını temizleyip odadan çıkar.

Jax'in oturduğu sandalyeye oturup defterimi çıkarırım. Resmen alacakaranlık kuşağına girmişim.

Yedinci Bölüm

JAX

Koç, antrenmanın bittiğini belirten düdüğünü çalar. Sonunda. Bugün çok uzun sürdü. Soyunma odasına gidip duş almak ve üstümü değiştirmek istiyorum. Başkalarının eğlencesi için lanet olası bir topu atmaktan daha önemli işlerim var.

"Jax, seni ofisimde görmek istiyorum," diye bağıyor koç sahanın diğer ucundan. Ben çoktan soyunma odasına doğru yola çıkmışım. Sadece başımı sallayarak onun sözlerini onaylıyorum. Bu, onun ofisine uğrayacağım anlamına gelmiyor.

"Ruh halin berbat," diyor Damon, yanıma gelerek. "Her şey halloldu," diyor bana ikinci kez. Ben de homurdanarak cevap veriyorum.

Bugün her şey planlandığı gibi gittiği için keyfim yerindeydi, ama şimdi bu planlar sonuçlanmak üzere olduğu için gerginim. Antrenmanın her saniyesi geçerken, bunun ters gidebilecek tüm olasılıkları düşündüm.

İlki, Kinsley'nin erken ayrılabilceğiydi. Genellikle okuldan sonra medya odasında takılırdı, ama Damon'un dolabına bıraktığı not onu beklenenden daha erken harekete geçirmiş olabilirdi.

Olası farklı sonuçları daha önceden düşünmediğim için kendime kızmak istiyorum. Babam bize hep bunu öğretirdi. Bu yaklaşım, hayatta bir adım önde olmanı sağlar ve çoğu zaman hayatta kalmanı sağlar.

Dolabıma vardığımda, onu açıp eşyalarımı aldım. "Hey." Kardeşim kolumu tuttu. O başka biri olsaydı, ben...

Onu yakaladım. Damon'a vurursam, tam bir kavga çıkar ve şu anda bunun için vaktim yok, onunla birkaç raunt dövüşmek oldukça eğlenceli olsa da. "Birini görevlendirdim, tavşanın hala medya odasında."

Biraz rahatladım. "Teşekkürler," dedim.

"Senin arkanda olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum. Kendimi kontrol edemiyorum sanki." Nasıl yapıyor bilmiyorum ama kafama giriyor ve tüm düşüncelerimi kaplıyor. Derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum ama bu nefes acı ve Kinsley'in tatlı çilek kokusuyla dolu değil.

"Fark ettim." Damon kolumu bırakıyor. "Bu yüzden arkanda duruyorum. Şimdi git duş al. Kokuyorsun lan."

"Siktir git." Kıkırdarak, normal sohbetleri görmezden gelerek duşlara doğru yöneldim. Duştan çıkıp giyinirken, takım arkadaşlarımdan birinin Celia ve Alice hakkında konuşmuş olabileceğini fark ettim. Onlar hakkında toplayabildiğim her türlü bilgi, Kinsley'in gözünde puan kazanmamı sağlayacaktı.

Benim umursadığım tek şey bu. Skor tahtası değil. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım, Kinsley'i tuzağıma çekmek üzereyken değil. Bu onu kızdıracak mı, kızdırmayacak mı emin değilim.

Kinsley farklı bir kız ve onunla ilgili olarak alışılmışın dışında düşünmem gerekiyor. Onu etkilemenin yolu ona çiçek ve çikolata almak değil. Hayır, ona girmek istediği odaların anahtarlarını ve bilgiyi vermekle olur. İyi hikayelere bayılır ve ben ona bir tane bulacağım. Gerekirse uydurmam gerekse bile. Bu tavşan beni tetikte tutacak. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Hazır mısın?" diye kardeşime soruyorum.

"Her zaman." O sırtıyor. Onun kıcının üstüne düşeceği günü sabırsızlıkla bekliyorum. Hayatım üzerine bahse girerim ki, bu olayı herkesten saklamaya çalışacaktır. Ama bu kaçınılmaz.

"Kiminle gidiyorsun?" "Bana güvenmiyorsun."

"Güveniyorum; bu farklı. Detaylar beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor." Onu sorgularken suçluluk duyuyorum. Ama bu, duracağım anlamına gelmez.

Bu konuda değil.

Damon ve ben her zaman çok yakındık. Bir plan yaparken her ayrıntıyı bilmek istemem normal değil. Onun kendi tarafını hallededeğine güveniyorum ve o da benimkini halledecek, ama Kinsley söz konusu olduğunda tüm ayrıntıları bilmem gerekiyor. Her şeyin eksiksiz olduğundan emin olmak için. Başka bir şeye yer yok.

"Kuzenimizle gidiyoruz, annem Nix'i çoktan aldı."

"Siktir." Elimi yüzümde gezdiriyorum. Nix'in eve dönüş yolu aklımdan çıkmış — kendi başına halledemeyeceği için değil, ama kim bilir başına ne gelebilir?

"Sana söyledim. Seni anladım. Lanet olsun, dostum." "Jax!" Koç bana bağırıyor.

"Bunun için vaktim yok," kardeşim mırıldanıyorum.

"Vaktin var," der, telefonunu kontrol ederken. Nasıl bildiğini sormak isterim, ama soruyu geri çekerim.

"Jax!" Koç tekrar bağırır.

"Bir saniye bekleyin lan!" diye bağırırım, tüm soyunma odası sessizliğe bürünür. Koç ve ben birbirimize bakarız. O, geri adım atarak ofisine girer.

"Aptal olma."

"Bana emirler yağdırmasına gerek yok. Bu bok için para almıyorum." Bu beni sinirlendirmeye başladı.

"Mesele bu değil." Anlıyorum. Anlıyorum. Ebeveynlerimiz kuralları ve sınırları öğrenmemiz için bizi spora ve okula gönderiyorlar. Her neyse. Burada olmak bile istemiyorum.

"Normal bir insan gibi davranmaya alış." Başımı sallıyorum ve koun ofisine giriyorum. Özür dilemiyorum. Bu yıl antrenmanlar başladığından beri onunla sürekli atışıyoruz.

Onun birkaç oyun ve bu Cuma yapılacak ma hakkında konuşmasına izin verdim. Kinsley'nin maça geleceğinden emin olmak için onunla başka bir anlaşma yapmam gerekiyor. Sanırım gelecektir. Bu yılın ilk maçı ve o da okulumuzun medya bölümünün başkanı. Maı başka bir sınıf arkadaşına yaptırmadığından emin olmam gerekiyor.

"Beni dinliyor musun, Jax?" Koç Kaufman yüksek sesle içini çekti.

"Kinsley Blake."

"Defterli kız mı?" Koç sorar. "Tüm haberleri o yazıyor."

"Onun maça gelmesini istiyorum." Koçun kendi gücü var. O, şüphesiz, okulun en yüksek maaşlı çalışanı olmalı. Eminim başka üniversitelerden de koçluk teklifleri almıştır, ama maaşı için bu işi kabul etmiştir.

"Aklın bu mu?"

"O orada olmazsa, ben de orada olmam." "Durum bu mu?"

"Öyle," diye onayladım.

Kinsley Blake konusunda benim duruşumu herkesin bilmesinin zamanı geldi.

Bölüm Sekiz

KINSLEY

Dolabımda bulduğum notla oynuyorum. Ne anlamam gerektiğini hiç bilmiyorum. Bana bir hikayeleri olduğunu yazıyordu. Kulağa harika geliyor, ama hikayenin Jax Marino hakkında olduğu da yazıyordu.

Bu benim tüm dikkatimi çekti. Ayrıca içgüdülerimi de harekete geçirdi. Bu gizemli notu yazan kişiyle okulda buluşmayı tercih ederdim, ama bana olayın şu anda gerçekleştiğini ve limandaki bir depoya gitmem gerektiğini söylediler.

Bu benim kendi korku filmimin başlangıcı. Jax'e bundan bahsetmek için defalarca düşündüm ama bu fikri geri çektim. O benimle sadece bir gün boyunca konuşkan davrandı ve ben onun büyüüne kapıldım. Hayır, ben öyle bir kız olmayacağım. Bir erkeğin hikayemin önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Ne olursa olsun, elde ettiğim ipuçlarını takip etmeliyim.

"Jax'la aranızda ne var?" Golden Prep'in emo kızı Blair soruyor. Onun medya dersini aldığını görünce şaşırdım, şimdi de okuldan sonra burada takılıyor. Her ikisini de not defterime yazdım, çünkü bu onun normal davranışı değil.

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum.

"Ah, sadece başkalarının bilgilerini alıp kendi bilgilerini paylaşmıyorsun, anlıyorum." Blair parlak mavi gözlerini bana doğru çevirir. Karanlıkta gizlenmiş bir meleğin gözleri. Ağır makyaj ve savaş botlarının altında doğal güzelliğini sakladığını düşünüyor olabilir, ama yine de parıldıyor.

Blair yanılmıyor ve her zaman benimle bilgi paylaşmıştır. Jax hakkında onunla konuşmanın bir zararı olmaz. Eminim koridorlar

bu haberle çalkalanıyor. Haber olmak istemiyorum, haberi vermek istiyorum.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Benimle konuşan o." Eğer daha iyi bilmesem, ona takipim derdim. Her yerde karşımıza çıkıyor; bugünden önce bile, onu her zaman etrafta görürdüm. Çoğu zaman okulda da değil.

"Dikkatli ol." Blair ayağa kalkar ve yere düşürdüğü çantasını yerden alır.

"Bana zarar vereceği için mi?"

"Fiziksel acıdan daha fazlası var." Bu gizemli falan değil. "Ayrıca..." Blair kulağıma eğilir, simsiyah saçları yüzünü örter. "Beni rktyor." Başparmağını göğsüne doğru uzatır, sadece benim görebileceğim şekilde, ve bu hareket yeni medya ğretmeni Bay McIntyre'ı işaret eder, o da Blair'in arkasında durmaktadır.

"Bu hiç iyi değil," diye fısıldayarak cevap veriyorum. "İnsanları korkutması gereken sensin." Blair gülerek burnunu çekiyor ve uzaklaşıyor.

Yeni medya öğretmeninden henüz pek bir şey öğrenemedik, bu yüzden buradan ayrılmak zorunda kalıyor, ama bu ders oldukça bağımsız ve ben baş editör olduğum için çoğunu ben yönetiyorum.

Ben de eşyalarımı topluyorum. Bu depoyu kontrol etmeyeceğim diye kendime yalan söylüyorum. Ya Jax için gerçekten kötü olabilecek bir şey görürsem ya da bulursam? O zaman ne olacak? Marino ailesini haber yapabileceğimi sanmıyorum, tabii balıklarla yatmak istemiyorsam. Bu da uygun olur, çünkü depo rıhtımda, biraz izole bir yerde.

Notu aldığımda ilk yaptığım şey depoyu aramak oldu ve depo gerçekten Marino ailesine aitti. Bu şaşırtıcı değil. Onlar şehirdeki birçok rıhtımı ve depoyu kontrol ediyorlar.

ıkmadan nce Bay McIntyre'a el sallıyorum. Evden yürüyerek kolayca ulaşılabilir bir mesafe ama liman o kadar da yakın değil. Beni alıp götürmesi için bir araba ağırmam gerekiyor. şoförün ne yaptığımı bilmesini istemediğim için deponun biraz ilerisinde bir yer buluyorum. Muhtemelen umursamayacaktır ama yine de umursayabilir.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Mary'ye karanlık yerlere girmeyeceğimi söylemişim ve güneş hızla batıyor. İleride eski depoya giden zincirli bir çit gördüğümde, başımın belada olduğunu anlıyorum.

Hala aptal okul üniformam üzerimde ve etekle metal bir çiti tırmanmak zor olurdu. Küçük tepeyi inerken, zincirdeki asma kilidin açık olduğunu görüyorum. Bu beni duraksatıyor. Etrafa bakıyorum ama kimseyi görmüyorum. Etraf sessiz; tek ses nehirden ve ayakkabılarımdan altındaki gevşek çakıllardan geliyor.

"Burada geri dönmelisin," diyorum kendime, ama zinciri çıkarmadan geçebileceğim kadar kapıyı zaten yeterince açmış durumdayım.

Güvenlik kamerasını görüyorum, ama garip bir yöne çevrilmiş. Bazılarının sahte olabileceğini biliyorum, ama Marino ailesi gerçek güvenlik için yeterli paraya sahip. Bu depo kullanılmıyor ve en son ne zaman kullanıldığına dair hiçbir şey bulamadım.

Yani, kişisel kullanımları için tuttukları bir depo olabilir, ama bunun için çok bakımsız görünüyor. Öyle olsaydı, bu yer doğrudan güvenlikle dolu olurdu. Ama yine de, bir şeyi sıradan gösterirseniz, insanlar onu rahat bırakma eğilimindedir. Bu da beni daha da içine çekiyor.

Tepeden aşağı inerken telefonumu sıkıca tutuyorum. Gevşek çakıllardan, son zamanlarda buraya birinin gelip gelmediğini anlamak zor. Binayı dolaşmalı mıyım diye düşünürken, bir an önce buradan uzaklaşmam gerektiğini fark ediyorum. Karşılaştığım ilk kapı, çok kolay bir şekilde açılıyor.

Bu tuhaf bir tuzak, ama neden? Kim beni tuzağa düşürmek ister ki? Eşiği geçtiğim anda kapı arkamdan kapanıyor ve vücudumdaki her hücre yüksek alarm durumuna geçiyor. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum, ama hissedebiliyorum.

Siktir et. Geri dönüp kaçmak üzereyim ki bir el bileğimi yakaladı. Her korku filmindeki aptal, naif bakire gibi çılgılık atmak için ağzımı açtım, söz konusu bakireliğim sayesinde hayatta kalıp *son kız* olmayı dileyerek, ama bir el ağzımı kapattı ve beni durdurdu.

"Bunny." Jax gözlerimi gözlerine dikip adımı fısıldadı. Bu beni daha da korkutmalıydı, ama içimi bir rahatlama hissi kapladı. "Her şeyi mahvettim." Tamam, belki de ona dizimle kasıklarına vurup kaçmalıyım. "Düşündüğün gibi değil. Kahretsin, özür dilerim. Korkma. Sana zarar vermeyeceğim."

Cevap vermeye çalışıyorum, ama eli hala ağzımın üzerinde, bu yüzden sadece mırıldanmalar çıkıyor. Jax elini indiriyor.

"Beni çok korkuttun," diye fısıldayarak bağıyorum. "Sana yabancı yerlere gitme demiştim."

"Erkeklerle." Savunmaya geçiyorum.

"O zaman kiminle buluşuyordun?" O da hemen karşılık veriyor. Jax, kızgın ve özür diler bir tavır sergiliyor; bunu sadece o yapabilir.

"Bilmiyorum." Geri adım atıyorum ve arkamdaki kapıya çarpıyorum. Jax da aynı adımla bana yaklaşıyor.

"Aynen öyle." Tamam, özür dilemekten çok sinirli. Ağzımı açmak istiyorum, ama bir bakıma haklı.

Elini boynumun arkasına koyduğunda beni şaşırttı. Tutuşu sıkı ama nazikti. Çok samimi bir hareketti.

"Bu benim hatam, ama yine de kızgıyım."

Kesinlikle onun hatası olduğu için başımı sallıyorum, neden kızgın olduğunu bilmiyorum ama her şeyi anlamam bir saniye sürüyor ve o kadar yakınımda olması da yardımcı olmuyor.

"Bunny." Jax alnını benim alnıma dayadı.

Benim boyum ne kadar uzun olursa olsun, o benden çok daha uzun, bu da beni narin ve küçük hissettiriyor. Deponun loş ışığında bile gözlerinin içine bakabiliyorum. Gözlerinin yumuşamaya başlaması, etrafımızdaki enerjinin değişmesine neden oluyor. Beni bu yüzden mi buraya çekti? Buna kızabileceğimi sanmıyorum. Dikkatimi çekmek için eşsiz bir yol.

"Beni öpecek misin?" diye fısıldıyorum.

Jax aniden geri çekilir, eli ensemden ayrılır. Tamam, beni öpecekti. Bunun yerine, eli yine ağzımı kapatır. Kaba davranışına tepki göstererek, kolunu çekmek için koluna uzanırım. O, parmağını sessizce ağzına götürdüğünde dururum.

Sanki bulunduğum yerin gerçekliğine geri dönmüşüm gibi. Ürkütücü bir binadayım ve Jax'in yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Kafasını yana eğip

yanlara eğerek dinlemeye başlar, sonra bir çığlık havayı yırtıp geçer, ardından iki el silah sesi duyulur.

Neler olduğunu anlamam bir saniye sürer. Binadan kaçmak için dönmek isterim, ama Jax beni durdurur, eli hala ağzımı kapatmaktadır. Beni büyük vücuduna doğru çeker. "Dışarıda çok açık duruyorsun."

Bu doğru. Dışarıya koşarak çıkarsam, beni kolayca görebilirler. En azından birimiz mantıklı düşünüyor. Jax, elini ağzımdan çekmeden önce yine sessiz olmamı işaret ediyor, ama sadece bileğimi tutmak için. "Yakınımda kal," diyor. Ses tonu, bunun tartışmaya açık olmadığını gösteriyor. Sanki bir anahtar çevrilmiş ve onu başka birine dönüştürmüş gibi. Başka bir zaman olsaydı, onunla tartışırdım, ama gerçek bir suç ailesinden gelen kişi o olduğu için, ağzımı sıkıca kapatıp onun liderliğini takip edeceğim, ama ciğerlerimdeki hava nefes almak için mücadele ediyor, panik hızla yüzeye çıkıyor. Burada silahlı bir kişi var.

Jax benim cevabımı beklemiyor. Deponun düzenini çok iyi bilen bir şekilde beni deponun içinden geçirmeye başlıyor. Nefes almaya çalışırken nefesim kesiliyor. Açık bir kapının önünde duruyor, içeriye bir göz atıyor ve sonra beni odanın içine çekiyor.

Bir sonraki hatırladığım şey, Jax'ın dudaklarıma bir inhaler dayadığı. Dudaklarımı aralıyorum, o da inhaleri pompalıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Vay canına.

Astım krizi geçirmem çok uzun zaman olmuştu.

"Jax," diye fısıldıyorum. Yanımda inhalerim bile yok

"Sen burada kal." İnhalatörü elime bastırır ve başka bir şey daha ekledim. Bu lanet olası bir sustalı bıçak!

"Beni bırakma." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacak gibi. İnhalatörden bir nefes daha alıyorum.

Bu gece depoda ölürsem, Mary bana çok kızacak. Jax'ın yoğun bakışları gözlerime dikiliyor; uzun bir süre hareketsiz kalıyor. Eminim sadece bir saniye sürmüştür, ama şu anda her saniye dakikalar gibi geliyor.

"Seni terk etmeyeceğim," diyor ve telefonunu çıkarıyor. 911'i arayacağını sanıyorum, ama aramıyor. Bunun yerine, kardeşine mesaj attığını görüyorum! Benim telefonum nerede?

Ne yapıyorsun? diye ona dudaklarımla söylüyorum. Ağzını kulağıma dayıyor. "Güven bana." Şu anda başka seçeneğim yok. Jax, telefonunu cebine geri koymadan önce bir mesaj daha atıyor. "Arkamda kal." Başımı sallıyorum, küçük cebime inhalerimi koyup onun elini tutuyorum. Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip bizi küçük, boş ofisten dışarı çıkarıyor.

Jax kenarlarda kalıyor, hareket ederken gözleri her şeyi takip ediyor. Nasıl bu kadar sakin görüldüğünü bilmiyorum. Marinos hakkında bir şeyler duymak başka, onları iş başında görmek başka. Depo eski, her şey tozla kaplı ve duvarlar sarmaşıklarla kaplı.

Köşeyi dönüp deponun başka bir bölümüne girdiğimizde onu görüyorum: yerde yatan, etrafı kanla kaplı, ölü bir kişi. Ağzım açık kalıyor ama çığlık atmıyorum, küfür etmiyorum ve gördüğüm manzaradan çok şok olduğum için kıpırdamıyorum. Ama Jax kıpırdanıyor.

Kolu uzanıp beni köşeye doğru itti. Gördüklerimi zihnim tam olarak işledikçe midem bulandı. Yerde yatan kızın sarı saçları kanla yapışmıştı, ama en çok dikkatimi çeken şey, onun da benimle aynı üniformayı giymiş olmasıydı.

"Siktir," diye bağıır Jax ve tekrar hareket etmeye başlarız, geldiğimiz yolu geri izleyerek. Bu sefer daha hızlıyız; artık gürültü yaptığımız umurunda değil.

Jax, daha önce gözümünden kaçan bir kapıyı açarak başka bir küçük odaya girer; burası da boştur, ama başka bir kapı vardır. Jax onu da açar ve binanın diğer tarafına çıkarız. Orada onun Charger'ı ve bize yaklaşan başka bir araba görürüm. Geri çekilmeye başlarım, ama Jax beni bırakmaz.

"O benim kardeşim."

SUV durduğunda, Damon ve kuzenleri Cooper arabadan inerler ve ben "Aman Tanrım" diye fısıldarım. Şok edici olan bu değil. Marinoslar her zaman birbirlerine yakın dururlar; beni korkutan, ellerindeki silahlar. Damon'ın ifadesi ve tüm tavırları değişmişti. Hem o hem de Jax, daha önce hiç görmediğim insanlar gibiydiler. Onlar, benim liseye gittiğim çocuklar değillerdi. "Ne oluyor lan?" diye fısıldayarak bağırdım.

"Orayı temizleyin, içinde bir ceset var," Jax ikisine de söyler ve onlar

Başı

mı "Ölmüş mü?" diye sorar Damon.

sallıy "Emin değilim." Jax'in cevabını duyunca gözlerimi kapatırım. Elimi sıkar.
orum

sıkıyor. Damon ve Cooper depoya giriyorlar.

"Neden polisi aramıyoruz? Ya katil hala oradaysa?" diye soruyorum, yalnız kaldığımızda. İkisi oraya girdiler ve bir ceset gördük, muhtemelen bir yerlerde silahlı bir adam dolaşıyor.

"Kaçtılar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onları korkutmuş olmalıyız, ayrıca yerde tozda izler vardı." Etrafta bu kadar çok şey olurken bunu nasıl fark edebildi?

"Beni korkutuyorsun." Elimi ağzıma götürdüm, yerde kanlar içinde yatan kızı hatırlayınca kusmamak için kendimi zor tuttum. O da kimdi öyle?

"Derin nefes al, Bunny." Sesi sakindi, ama gözleri öyle değildi.

"Birini aramamız lazım," diyorum ona. Gözlerimde biriken yaşları zorlukla tutuyorum.

"Aradım."

"Onlar sayılmaz." Kapalı kapıyı işaret ettim.

"Polisi aramayacağız." İşte bu, sözlerine katabileceği o kesinlik, vücudunuzdaki her hücrenin itaat etmesini sağlayan. Yani, bu durumda başka ne seçeneğim var ki? "Onu bana ver." Eli diğer elimi yakalayıp kaldırıyor. Bana verdiği bıçağı sıkıca tutuyorum. Onu aldığımı tamamen unutmuştum. Anında bıçağı bırakıyorum.

Kapı aniden açılır ve ben geriye sıçrarım. Jax geri döner, saldırmaya hazırdır, ama Damon ve Cooper olduğunu görünce durur.

"Orada kimse yok," diyor Damon. "Ve bunu sadece..." Bana hafifçe başını sallıyor.

"Gördüm." Bu ikisi neyden bahsediyor? Beni gerçekten ikna edebileceklerini düşünüyorsa, beni aptal sanıyor olmalılar.

Birkaç dakika önce o depoda kanlar içinde yatan ölü bir kız görmediğimi. Onların deposunda!

"Kanı gördük." Cooper bana birkaç meraklı bakış attı. Ne, burada tuhaf olan ben miyim? Okul üniforması giymiş ölü kız değil mi?

"Bunu düşürdün mü?" Damon telefonumu bana uzatır.

"Sanırım düşürdüm." Ondan alıyorum. Düşürdüğümü fark etmemiştim.

"Plan ne?" Damon dikkatini tekrar Jax'e çevirir. "Bu Bu öğleden sonra burayı temizledim. Hiçbir şey yoktu." "Bekle, daha önce buradaydın mı?" diye soruyorum. "Bir not aldım!"

"Besleme almayacağız." Damon beni tamamen görmezden geliyor.

"Biliyorum." Jax başını sallar.

"Gidip kontrol etmek ister misin?"

"Onu bırakmayacağım. Senin kontrol ettiğini düşünüyorum." Onun sözleri beni biraz rahatlatır. Sözüne sadık kalıyor.

"O zaman polisi aramayacağız." Jax'in elini ve telefonumu can simidi gibi tutuyorum.

"Hayır," diyorlar hep birlikte.

Önümde üç Marino duruyor ve gerçekten tehlikeden kurtulduğumdan emin değilim.

Bölüm Dokuz

JAX

Hiçbir planım bu kadar berbat olmamıştı. Kinsley'nin yüzündeki panik ifadesi beni öldürüyor. Onu bu duruma ben soktum ve şimdi onu bu durumdan kurtarmam gerekiyor.

"O ne olacak?" Cooper, Kinsley'e doğru bakıyor. Kinsley'in içine kapanmaya başladığını, omuzlarının öne doğru çekildiğini görebiliyorum. Korkuyor ve ben bundan nefret ediyorum.

"Onu merak etme." Onu arkama çekiyorum. "Aslında, ona bakma bile."

"Lanet olsun Damon, Jax'in aklını kaçırdığını bana söylemedin. Bu bok kanımızda olmasa iyi olur." Öyle. Bütün ebeveynlerimiz bunun örnekleri.

"Konuşmayı keser misin?" Cooper'a emrediyorum; onu daha da korkutacak ve ben burada düşünmeye çalışıyorum. "Herkes çiftliğe gitsin ve sistemi tekrar çalışır hale getirsin."

Damon daha önce gelip kapıyı ve depoyu açmış, kamera görüntülerini kapatmıştı. Plan, Kinsley'i bir haber ipucu ile buraya çekmekti. Bir şey sahnelemek mi, yoksa Damon ve benim uydurduğumuz şeyleri duyarak merakını uyandırmak mı diye tartışmıştım. O zaman şanslı olurdum, çünkü bir kez olsun beni takip ederdi.

Ama bugünkü olaylardan sonra, bu planı bir kenara attım. Planı tamamen iptal etmek istedim, ama not her şeyi çoktan harekete geçirmişti ve yeni planım Kinsley'e daha dikkatli olmasını söylemek ve bunun bir tuzak olduğunu ona bildirmektir. Yaptığım şeyi itiraf edecektim. Onun dikkatini çekmeye çalıştığımı. Sonra da onu deli gibi öpecektim.

Şimdi ben bir pislik ve aptalım çünkü ona tek başına yerlere gizlice girme konusunda bir ders vermek istiyordum, ama şimdi onu gerçekten berbat bir duruma soktum.

Üstelik onu bırakabileceğimden de emin değilim. Polise koşabilir ya da bir hikaye yazabilir. Şu anda tek güvenli yer çiftlik, orada onu sakinleştirebilir ve kafamı toparlayabilirim.

"Peki, hepiniz o çiftliğin tadını çıkarın," diyor Kinsley, elimi çekerek kurtulmaya çalışıyor. Evet, olmaz. Mesele sadece onun polise gitmesi değil. Ya kızı öldüren kişi bizi gördüyse? Eğer gördüyse, Kinsley'i Golden Prep üniformasıyla gördüğü kesin ve bunu açıkça biliyor. Onu bulmak zor olmayacak. Kinsley unutulmaz biridir. "Ben eve gidiyorum." Tekrar dener.

Damon ve Cooper'ın kaşları kalkıyor. "Çiftlik," diye ikisine de emrediyorum ve Kinsley'i Charger'ıma doğru götürmeye başlıyorum. Yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum.

"İçeri gir," diye emrediyorum.

"Jax, ben..."

"İçeri," demek istediğimden daha sert bir şekilde söylüyorum. İyi adam olmaya çalışıyorum, ama işe yaramıyor. Şu anda bu konuda tartışacak yer yok.

O içeri girince, kapıyı arkasında kapatıp, kendimi toparlamak için ellerimi arabamın üstüne koydum. Damon ve ben göz göze geldik ve onun, ne karar verirsem vereyim beni destekleyeceğini biliyordum.

Sorun da bu. Ne yapacağımdan emin değilim.

, ve kimi kandırıyorum, her zaman, Kinsley halledilmesi gerekenlerin en önündedir. Onu sakinleştirmem ve benden kaçmayacağından emin olmam gerekiyor. Sonra ölü kız için endişeleneceğim.

Sürücü koltuğuna oturduğumda, Kinsley dik oturmuş, kaşları çatılmış halde oturuyordu. Uzanıp emniyet kemerini tutup onun için taktım.

"Benimle misin?"

"Artık başka seçeneğim yok, değil mi?"

"Üzgünüm, Kinsley. Seni bu karmaşaya bulaştırmak istemedim."

"O notu dolabıma sen mi koydun?" Adrenalin seviyesi düştükçe olayları bir araya getirmeye başlıyor. Gözlerinde acı görüyorum. Bugün kazandığım tüm güven yok oldu. Bu çok acı verici, ama bunu kendim yaptım. Şimdi bu karışıklığı düzeltmeli ve kızı kaybetmemeliyim.

Sonuncusu bir seçenek değil. Onu kaybetmeyeceğim.

"Damon'a notu dolabına koymasını söyledim," diye onayladım.

"Beni eve götürebilir misin?" Sesindeki hayal kırıklığı ve incinmişlikten nefret ediyorum. Bu beni derinden etkiliyor.

"Hayır, üzgünüm."

"Üzgünüm demeyi kes," diye bana ters çıktı. İyi, sinirlen, Kinsley. Onun içindeki o ateşi, her zaman orada olan kararlılığı geri istiyorum. "Eğer üzgün olsaydın, beni eve götürürdün."

"Haklısın," diye kabul ettim. "*O kadar* üzgün değilim." Bana somurtarak baktı. Arabamı sürmeye başladım, tepeyi tırmandım ve açık kapıdan geçtim. Kuzenim ve Damon kapıyı kapatıp arkamdan kilitlemek için bekliyorlardı.

Cesedin gittiği tek bir yer var, o da nehir. Güvenliği kapattığımız için şu anda hiç görüntü almıyoruz. Kuzenim Mac'in buradaki diğer yerlerden görüntü alıp alamayacağını bir bakmam gerekecek.

Şehrin bu bölümü ölü gibi. Eski depolar ve binalarla dolu. Bunların yarısı kullanılmıyor, diğer yarısı ise sadece gündüzleri kullanılıyor. Güneş batmaya başladığında buradaki her şey boşalıyor. Kinsley'in güvenliğini sağlamak için Damon'a onu buraya kadar takip ettirdim. Onun güvenli bir şekilde binaya girmesini ve benim beklediğim yere ulaşmasını sağlamak istedim.

Oraya vardığımda etrafın güvenli olduğundan emin olmalıydım, ama zamanım kısıtlıydı ve o kadar kısa sürede kimsenin oraya sızacağını düşünmemiştim. Sadece birkaç saattti. Bu kişinin daha önce oraya gelmiş olup olmadığını merak ediyorum. Eski kayıtları tekrar incelememiz gerekiyor. Bu zaman alacak.

"Bana bir şey söyle," diye sonunda Kinsley konuşur. "Sana her şeyi anlatacağım."

"Gerçekten mi?" Bir saniye için gözlerimi yoldan ayırıp ona baktım. O da bana merakla baktı.

"Şu anda bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum. Anlıyorum. Bunu düzeltmek istiyorum."

"O zaman, beni eve götürerek başlayabilirsin." Ses tonundaki gerginlik kayboldu. Eğer o da isterse, onu çiftliğe götürmek çok daha kolay olacak. Bu yüzden başka bir hamle yapıyorum.

"Golden Prep'in koridorlarını dolduracak bir kayıp kişi haberi çıkmak üzere." Kinsley sessizce oturuyor ve bunu düşündüğünü biliyorum.

"Ben polis değilim, haberleri bildiriyorum, ama onun öldüğünü onlara bildirmeleri gerekiyor." Bana ölü gibi göründü, ama kontrol etme şansım olmadı. Asla bilemezsin.

"Onlar bilecektir." Bu da demek oluyor ki babam ve amcalarımla konuşmam gerekecek. Çok kızacaklar. Bundan kaçınmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum.

"Tamam o zaman," dedi Kinsley, vücudunu hafifçe bana doğru çevirerek. Vücut dilimi okumaya çalıştığına eminim. "İlk olarak binadan başlayacağım. Bina Marino ailesine ait; sanırım sorular sormamdan hoşlanmayacaklar."

"Sor bakalım," diyorum. "Ben de ne olduğunu bilmek istiyorum, Kinsley." Bu, depolarımızdan birinde oldu. İnsanlar daha iyi bilir.

"Neden? Sana geri tepebilir diye mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" O bizi öyle mi görüyor? Kim ölür, kim yaşar umurumuzda değil mi, yeter ki başımıza gelmesin? Bir dereceye kadar bu doğru olabilir. Kim başına böyle bir şeyin gelmesini ister ki? Önce kendini ve yakınlarını korursun, sonra başka ne yapılabilir ya da yapılmalı mı diye bakarsın. Bu şehrin sokakları bizimdir.

"Dürüst olmak gerekirse, ne düşüneceğimi bilmiyorum, Jax. Bugün garip bir gündü ve bu garip günün seninle başlaması ve sonra beni o depoya götürmen de durumu daha da kötüleştirdi," diye işaret ediyor.

"Seni tuzağa düşürmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?" Kinsley'nin aklından geçebilecek tüm düşünceleri zihnimde sıraladığımda, bunun aklımda olduğunu ama listenin başında olmadığını fark ettim. Şimdi bunun kendi önyargımdan kaynaklandığını anlıyorum. Onun böyle düşüneceğine inanmak istemiyordum.

"Sen söyle." Kinsley bana yaklaşır, bu küçük hareket, onun göstermeye çalıştığı kadar benden korkmadığını ya da derinlerde

benim ona zarar vermeyeceğimi bildiğini gösteriyordu. Asla.

"Sen depoya gelmeden önce her şeyi mahvettiğimi biliyordum, ama sana dürüst olacaktım."

"Bu yüzden özür diliyor ama hala bana kızgın mıydın?" Ellerini havaya kaldırır ve yanakları kızarmaya başlar.

"Üç yıl önce Golden Prep'e geldiğinden beri sana karşı bir şeyler hissediyorum," diyorum ona, kırmızı ışıkta dururken.

Artık bunu saklamaktan bıktım, en iyisi açıkça söyleyeyim. Ona sahip olmak için zamanımı bekliyordum çünkü ona yakınlaşırsam geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Şimdi bile, bu gece benim yanımda olmadan başka bir yerde uyuyacağı düşüncesi beni rahatsız ediyor.

"Hayır, yok," Kinsley kararlı bir şekilde başını salladı. "Benim var ve sen de gerçekten düşünürsen, sen de göreceksin."

Her zaman çok ince davranmadım. Onunla sürekli konuşuyor olmayabilirdim, ama her zaman oradaydım. Kinsley'den asla uzaklaşmadım. Dolabım onun dolabının yanında ve neredeyse tüm dersleri birlikte alıyoruz. Ona yakın olmak için yaptığım ve onun bilmediği diğer şeyleri de sayabilirim.

"Sen bakıyorsun, ama sen her zaman o yoğun bakışlara sahipsin." Evet, bakmamak kolay değildi, bu yüzden denemeyi bıraktım. Dokunamıyorsam, en azından izleyecektim.

"Hiç benim sürekli ona baktığımı düşünmedin mi? Aslında senin sana bakıyordum?"

"Gerçekten mi?" Başını eğdi, örgülerinden biri omzundan düştü. "O zaman neden bunca yıl bekledin?" Bütün gün kendime bu soruyu sordum.

"İnsanlar bizden korkuyor." Ben de bununla boğuşuyordum. Onu ilk gördüğümde bu beni çok etkilemişti. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Hala da bilmiyorum, tabii ki. Sadece bir gün oldu ve ben her şeyi mahvettim.

"Biliyor musun, bunu hiç düşünmemiştim. Ne olursa olsun, bir dereceye kadar bir utanç işareti taşıyorsun. İnsanlar ağzını açmadan önce sana bir etiket yapıştırıyorlar."

"Haksız değilsin." Nereye gidersem gideyim, ailemin algılanan itibarı benden önce geliyor. Bazen iyi, bazen de o kadar iyi değil

. Onun benden korkmasını istemiyorum. "Tabii ki," diye araya giriyor, gülümsememek için kendini zor tutuyor.

"Mesele şu ki, hiç umursamadım." Ona tekrar bakıyorum. Tek istediğim ona bakmakken, onunla arabada seyahat etmenin ne kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. "Sen gelene kadar."

Bölüm On

KINSLEY

Jax'in bana anlattıklarına kapılıp bir kıza aşık olmanın sırası değil. Buna inanmak çok istiyorum, ama şu anda onun söylediklerine kanarak aptal durumuna düşebilirim.

Yine de, üzerinde bir leke olduğu konusundaki sözleri aklımdan çıkmıyor. Eteğimin ucuyla oynuyorum. Onun bakış açısından hiç düşünmemiştim.

"Benden korkmadığını söyle, Bunny."

"Senden korkmuyorum." Korkmam gerekirdi, ama korkmuyorum. Gözümün ucuyla omuzlarının gevşediğini görüyorum.

Ceset olmasaydı, mektup olayına biraz kapılabilirdim. Dikkatimi çekmek için fena bir yol değil. Aslında, alışılmışın dışında ve farklı bir yol. Bunun için kafa yormuş olmalı. Medya odasının anahtarını ve Alice ile Celia'nın programlarını bana verdiği gibi.

"Bunu düzelteceğim." Onun samimiyetini hissedebiliyorum, ya da belki de naif davranıp herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorum.

"Ve ben de bunun bir parçası olabilir miyim?" Yarın bir kızın kaybolacağını söylediğinde yanılmıyordu. Onu kurtaramayız, ama belki ne olduğunu öğrenebilir ve onun hikâyesini anlatabiliriz.

"İstersen, bunu tamamen unutabilirsin ve ben halledeceğim." Alt dudağımı ısırarak düşünmeye başladım. İstedğim bu mu? Kesinlikle hayır.

"Her halükarda o kız ölecekti sanırım. Onu oraya biz götürmedik." Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydik.

"Muhtemelen."

"Kimse bunu bilmeyebilirdi, ama biz biliyoruz. Eğer o bir lise öğrencisiyse, kaçak olarak etiketlenecek." Daha dik oturuyorum. Bu da onunla birlikte bu işi sonuna kadar götürmem gerektiği anlamına geliyor. "Aslında bu o kadar da kötü olmayabilir." Bunu düşünmeye devam ediyorum. "Yani, ölen kız için kötü olduğu açık, ama bizim için, sadece ona bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyoruz, değil mi?"

"En iyi plan bu olduğunu düşünüyorsan," diye kabul eder. Ona bakarım.

"Benim sorumlu olduğumu mu sanıyorsun, oysa aslında değilim?"

"Sorumlu olabileceğin şeyler vardır, olamayacağın şeyler vardır." Neden bu söz kafamda kulağa kötü geliyor? "Artık bu işin içindesin."

"Öyleyim," diye hemen kabul ediyorum. "Bu büyük bir haber ya da gizem olabilir." Tüylerim diken diken oluyor. "Birisi öldü ve ben biraz heyecanlanmaya başladım, bu çok mu kötü?" Yine, belki de ailem bir psikiyatriste ihtiyacım olduğu konusunda haklıydı.

Bir dereceye kadar kendimi olaydan uzaklaştırabilirim. Kızın yüzünü görmedim ve kim olduğunu bilmiyorum. Sanki bir rüya gibiydi. O kadar hızlı bir an ki, gördüğünüzü gerçekten gördüğünüzü merak etmeye başlıyorsunuz.

"Hayır." O sırtıyor. Doğru, Jax bu tür şeyleri yargılamadan söyleyebileceğim mükemmel kişi. "İstersen sana birkaç ceset daha bulabilirim."

Bu teklif hoş olmamalı, ama garip bir şekilde hoş. Kesinlikle tuhaf biriyim.

"Onları sen öldürdüğün için mi?" Küçük bir kahkaha attım. Jax bana katılmadı. Omzuna vurdum. "Şakaydı."

"Tabii." Kısa bir baş sallama ile cevap verdi.

"Ciddi misin yoksa kara mizah mı yapıyoruz, bilmiyorum."

"Hangisi seni daha iyi hissettirirse." Neredeyse gülmekten kendimi alıkoyuyorum, ama beni yargılamayacağını bildiğim için gülmeye karar veriyorum. "Ama seni uyarmam gerek," diyor Jax, iki devasa demir kapıya vardığımızda.

Ortada büyük bir M harfi var. Kapılar, Jax'ın geldiğini biliyorlarmış gibi açılıyor, ya da belki de o bir düğmeye basmıştır. Bilmiyorum. Her halükarda, bu oldukça havalı. Marino malikanesini duymuştum, ama sadece kapısı, ve çılgın atıyor eski para

dikenli tel ile kaplı demir yumrukla sarılmış. Onlara hayranlık duymalı mıyım yoksa onlardan geçmekten korkmalı mıyım emin değilim.

Tabii ki, meraklı kıçım da gidiyor. Zaten bu kadar yol geldim, Jax'in beni bir yere gitmeme izin vereceğini sanmıyorum. Eğer gerçekten bana aşıkta, tatlı dille onu ikna etmem gerekecek. Zamanı geldiğinde, etrafı iyice inceledikten sonra. Tabii ki.

"Zaten kapılardan geçiyoruz, neden beni uyarıyorsun?" Arkamıza bakıp onları yakından izliyorum.

"Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum, hepsi bu."

"Tamam, şimdi beni korkutuyorsun." Yani, Marino'nun diğer mülklerinden birinde bir suçta tanık oldum ve şimdi de aslanın inine giriyorum.

"Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Eli çıplak dizime konuyor.

"Beni aileden koruyabilir misin?" Jax kaşlarını kaldırdı, gözleri tepenin üzerinde uzanan, pembe çiçekler açan mükemmel kare şeklindeki çalılarla çevrili uzun araba yoluna bakıyordu. Önümde evin bir kısmını görebiliyordum. Devasa sütunlar ve ön tarafında bir kemer bulunan güzel bir beyaz taş evdi. "Jax!" diye bağırdım, bir cevap bekliyordum.

"Koruyabilirim ve koruyacağım, ama annem..."

"Annen mi?" Onun söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi. "Futbol sahasının diğer ucundan bile duyabileceğin kadar güçlü ciğerleri olan neşeli sarışın mı?"

"Evet, o, Cosima, ve seni gördüğünde..." Hafifçe başını salladı.

"Beni endişelendirmeye başladın. Belki de depoya geri dönmek istiyorum."

"Sadece onun seni korkutmasına izin verme, hepsi bu."

"Sen beni korkutuyorsun! İşkence göreceğim mi?"

"Yani, belki sorularla, ama o zararsızdır."

"Saçmalıyorsun. Marino'ların hiçbirinin zararsız olduğunu sanmıyorum." "Bu doğru değil. Tova teyzem zararsızdır."

"O, War ile evli, değil mi?" Marino ailesinin reisinin karısı zararsızdır. İlginç. Bu ailenin düşündüğüm gibi bir aile olduğundan emin değilim. Kısa süre sonra bunu en ön sıradan izleyeceğim.

"Evli, kaçırılmış." Dururken bana alaycı bir gülümseme attı.

"Beni alay ediyorsun, ortamı yumuşatmaya çalışıyorsun."

"Kahretsin, geliyor." Kafamı çevirip ön kapıdan dışarı fırlayan sarışını gördüm.

"Jax! Burada kim var? Eve birini getireceğini söylememiştin." Cosima yolcu kapısının kolunu çeker, ama kilitlidir. "Ne oluyor?" diye homurdanır.

"Niyeti iyi," diyor Jax, "ama bandajı bir kerede çekip çıkarmak daha kolay olur."

"Ne..." Kilitlerin açılma sesiyle sözüm kesiliyor. Cosima kapıyı açar; parlak mavi gözleri doğrudan bana kilitlenir. Dev bir gülümseme tüm yüzünü kaplar. Yakından bakınca daha da çarpıcıdır.

"Muhabir!" diye bağıırıyor. Benden mi bahsediyor? "Sadece güzel bir kız değil, aynı zamanda zeki bir kız da getirmişsin!" Tamam, bu gerçekten çok tatlı ve hoş. Ama beni muhabir olarak görmesi hoşuma gitti.

"Anne, biraz sakın ol ve geri çekil de kız çıkabilsin."

"Tamam," Cosima nefes alır ve geri çekilir. "Aç mısınız? Siz çıkıyor musunuz? Neler oluyor?" Tamam. İşlerin böyle gelişmesini beklemiyordum.

"Anne," diye mırıldanır Jax. "Frene basıp ona biraz alan açmak istedim."

"Aman Tanrım, ben uslu duruyorum." Cosima ellerini havaya kaldırır. Jax emniyet kemerimi çözer. Donakalmış gibiyim, ona nasıl davranacağımı bilemiyorum; bu uyarıların ardından ondan böyle bir tepki beklemiyordum. "Beni suçlayamazsın. Ben bu çocuklarla birlikteyim. Kızlar beni heyecanlandırıyor. Bir kız elde etmek için dört deneme yaptım." Dört parmağını kaldırıp sallayarak, parlak pembe ojesini ve asla gözden kaçmayacak çok etkileyici bir alyansını gösteriyor. Baştan aşağı çok kız gibi.

"Anne," Jax ona tekrar yalvarır. Aslında oldukça sevimli bir durumdur.

"Şu anda pek iştahım yok, ama teklifiniz için teşekkürler Bayan Marino." Sadece ilk sorusuna cevap verdim, diğer ikisini atlardım.

"Bana Cosima de. Biz neredeyse aileyiz." Beni kucaklayarak sarılır. Ne olduğunu anlamadan, kendimi ona sarılmış bulurum.

"O asla geri dönmeyecek," diye mırıldanır Jax.

"Oh, sus sen," diyor Cosima, beni kucaklamasından kurtarıyor. Elleri yüzüme geliyor, yanaklarımı avuçluyor. "Çok uzun ve güzelsin."

"Ah, teşekkürler." Yanaklarım kızarır. Bu kadın son beş dakikada bana, ailemin bir yıl boyunca gösterdiği sevgiden ve iltifattan daha fazlasını gösterdi.

"Bu saçları kendin mi ördün?" İki örgümden birini tuttu.

"Örgüler saçımı kontrol etmeme yardımcı oluyor."

"Sakıncası var mı, anne?" Jax bileğimi tutar ve hafifçe çeker, ben de geri adım atarım.

"Belki de umurumda." Cosima ellerini beline koyar. "Sana bir şey versem, bize nefes aldırır mısın?"

"Bana ne vereceksin?" Merakı gözlerinden okunuyor. Ben de onun ne teklif edeceğini merak ediyorum. Jax gerçekten anlaşmalarını ciddiye alıyor.

"O benim kızım." Kahretsin. Gerçekten bunu mu söyledi?

"Biliyordum." Cosima ellerini birleştirip topuklarında hafifçe zıpladı. Kırklı yaşlarında olmalı, ama öyle görünmüyor.

"Tamam, tatlım." Z karısının arkasına geçip kolunu onun omzuna atar. Onu futbol maçlarında da görmüştüm. Z ve Cosima tuhaf bir şekilde birbirlerine yaklaşıyorlar. O tam bir ponpon kız havasında, o ise kötü çocuk. "Dikkatinizi istiyorum." Bana onaylayarak yarım bir gülümseme atar, ben de ona gülümserim. "Bırakın onları."

"Ama o daha yeni geldi ve..." Z onu kollarının arasına alır. "Hey," Cosima, Z onu eve geri taşıırken homurdanır. "Görüşürüz," diye bağırır Z'nin omzunun üzerinden.

"Üzgünüm." Jax başını sallar. "Annem..."

"Tatlı," diyorum ona. "Tatlılık" terimi ona çok yakışıyor. Göğsüm ağrısada gülümsemeden edemiyorum.

"Hadi." Jax hala bileğimi tutuyor ve beni kendisiyle gelmem için çekiyor. Onunla gelmekten başka seçeneğim yok.

"Hadi." Jax hala bileğimi tutuyor ve beni kendisiyle gelmem için çekiyor. Beni evine götürdüğünde pek bir seçeneğim yok.

Gerçekten istediğimden emin değilim. Kendi merakım her zaman beni ele geçiriyor.

On Birinci Bölüm

JAX

Kinsley'nin odamdaki yatağıma oturmasına neden olan depoda olanlara kızmak zor. Gözleri her şeyi içine alıyor. Eminim daha sonra hepsini defterine yazacaktır. "Ee." Dilini çıkarıp alt dudağını yaladı. "Şimdi ne olacak?"

"Kuzenime birkaç mesaj attım ve Damon da birkaç şeyi araştırıyor, yani şu anda bekleyeceğiz."

"Beklemek mi? Beklemek benim işim değil." Kinsley yatağımdan atlıyor ve tek istediğim onu tutup tekrar yatağa yatırmak. Oda içinde bir ileri bir geri yürümeye başlıyor. "Bu oda gerçekten çok büyük. Aslında bütün ev öyle."

"Şehirde değiliz. Burada inşa etmek için daha fazla alan var." Onun rahatsız olmasını istemiyorum, ama onun zengin bir aileden geldiğini biliyorum. Yine de, zengin olmakla varlıklı olmak arasında bir fark var.

"Doğru." Gözlerini devirip bana başını salladı. "Bu ondan daha fazlası."

"Ama önemli değil." Kinsley volta atmayı bırakır.

"Sanırım öyle. Saçmalıyorum." Alt dudağını ısırır.

"Bunu mu yapmak istiyorsun? Saçmalamak mı?" O başını sallar, ben de ona istediğini veririm. "Annem bu evi yıllar önce inşa etti. Sanırım planı, evi yeterince büyük yapıp bizim kalmak istememizi sağlamak ve bir gün kendi ailelerimizi kurduğumuzda, tatillerde ve benzeri zamanlarda geri dönebileceğimiz odalarımız olmasıydı."

Kinsley dolaşmayı bırakır. "Bu çok tatlı. Beklediğim şey değildi. Ya da belki de öyleydi. Bilmiyorum. Marino'lar hakkında şu ya da bu söylentiler duyuyorsun, ama sonra sizi görüyorum ve sanki aynı insanlar değilsiniz gibi geliyor." İtibarımızı düşünürsek, çoğu insanın ailem hakkında böyle düşündüğünden eminim, bu yüzden onu suçlayamam. Gerekirse acımasız olabiliriz. Bizi o noktaya itersen, bedelini ödersin.

"Anlıyorum." Kinsley masama yaklaşır ve parmaklarını masanın üzerinde gezdirir. Eminim çekmeceleri açmak için sabırsızlanıyordur.

"Senin gözetlemen için tuvalete gidiyormuş gibi yapmamı ister misin?" diye soruyorum, onun sırtmasını engellemeye çalışarak.

"Bunu yapar mısın?"

"İstersen, ben buradayken karıştırabilirsin." Orada bulunmaya değer hiçbir şey yok. Kinsley en üst çekmeceyi açar ve içindeki kalemlerin tıkrıdandığını duyarım. İçinde birkaç kitap ve bir fotoğraf var. Birini alır.

"Bu neden sende?" Fotoğrafı havaya kaldırır. Bu yıl öğrenci kimliği için çekilmiş olan fotoğraftır.

"Neden olmasın?"

"Jax, cidden mi?"

"Sana zaten söyledim." Onunla olan aşkıma inanmadığını düşünmeye başladım. Daha yavaş kabul etmesi en iyisi olabilir. Böylece korkmaz. Bazen hala korkuyorum. Fotoğrafı masama geri koydu.

"Yıllardır bana karşı bir şeyler hissettiğini."

Başımı sallıyorum. "Bunu neden inanması zor buluyorsun?"

"Sen sensin, ben de benim." Bu pek bir şey açıklamıyor ve Kinsley de bunun farkında, çünkü kendi sözlerine kaşlarını çatıyor. "Ben sıradan ve sıkıcı biriyim."

"Bu saçmalığı nereden uydurdun?"

"Çirkin olduğumu söylemiyorum." Kinsley kıcını masama dayadı. "Sadece özel bir şey olmadığımı söylüyorum. Sıradan biriyim." Kinsley'nin daha çekici olabileceğini düşünmüyordum, ama ne kadar güzel olduğunu bilmiyor olması onu daha da çekici kılıyor.

"Buna inanıyorsan, aklını kaçırmışsın Kinsley." O anda, ona kendimi gördüğüm gibi görmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağıma dair kendime söz veriyorum.

kendini benim gördüğüm gibi görmesini sağlayacağım. Hatta, her sıcakkanlı erkeğin gördüğü gibi.

"Nazik davranıyorsun." Omuzlarından birini silkiyor.

"Daha önce hiç böyle bir suçlamayla karşılaşmamıştım." Ona göz kırparak, yatak odamın salonunda bulunan, birkaç sandalye ve şöminenin üzerine asılı bir televizyonun bulunduğu koltuktan kalkarım.

Ona dokunmamak için aramızda mesafe bırakmaya çalışıyordum. Yatağıma doğru yürüdüm ve sırtım başlığa yaslanacak şekilde yatağa uzandım. Bacaklarımı uzatarak, bir sonraki aşama için rahat bir pozisyon aldım.

"Mastürbasyon yaparken."

"Mastürbasyon yaparken!" Kinsley'nin gözleri fal taşı gibi açılır, yanakları zaten kızarmış olan yüzünün daha da kızarır.

"Ben de öyle dedim." Ağzını açıp kapattı. "Ne istersen onu düşün." Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Bu yatakta kurduğum tüm fanteziler seninle ilgili, Bunny. Her biri."

"Jax," diye fısıldayarak adımı yüksek sesle söyler. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece sana çok çekici olduğunu ve elimi sikip düşündüğüm tek kişinin sen olduğunu söylüyorum." Yatağı okşuyorum. "Tam burada."

"Aman Tanrım." Yüzünü elleriyle kapattı. "Her gece."

"Jax!" Kinsley ellerini indirerek bağırır. "Beni utandırmaya çalışmayı kes."

"Fantezilerimi itiraf eden benim. Detayları mı istiyorsun?" "Hayır!"

Ayaklarına bakar.

"Yalancı." Bunu ona doğru olduğu için söylemiyorum, ki doğru. Suçluluk duygusu beni kemirdiği için söylüyorum. Onu azgın pisliklerden uzak tuttum. Bu benim yaptığım bir şeydi. Kendini sıradan biri olarak görmesine katkıda bulunmuş olabileceğimden nefret ediyorum.

"Başka bir şeyden konuşmalıyız." Kinsley dudaklarını yaladı.

"İstersen, ama seçimlerimin düşündüğüm gibi olmadığını anlamaya başlıyorum." Elim kafamın üstünden geçiriyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Yine dudaklarını yaladı. Bu onu tahrik mi ediyor? Her gece onu düşünerek mastürbasyon yaptığımı mı? Eğer

Eteğini kaldırırsam, benim için ıslanır mıydı? Siktir. Şu anda yüzümü oraya gömmek için canımı verirdim.

"Ben bir pisliğim," diye itiraf ettim. "İstediğim şey söz konusu olduğunda, tam bir pislik olabilirim."

"Tamam." Kaşları çatılır, beni anlamamıştır.

"Eğer kendini ortalama ya da az önce söylediğin saçmalıklar gibi görüyorsan, bunun sebebi kimse sana çıkma teklif etmiyor olmasıdır; bu benim yüzümden." Yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi belirir. "Hem üzgünüm hem de üzgün değilim." Bu sefer omuzlarımı silken benim. Ona yalan söylemeyi reddediyorum.

"Anlamıyorum, Jax. İnsanların bana çıkma teklif etmemesinin seninle ne alakası var?" Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, kafasında bir ampul yandığını görebiliyorum. Okuldaki erkekleri uzak tuttuğum sonucuna vardığında, güzel kahverengi gözleri iri iri açılıyor. Dürüst olmak gerekirse, sadece okuldakiler değil. "Nasıl?"

"Bunun cevabını biliyorsun, Bunny. Ama açıklamamı istiyorsan, gerekli her yolu kullanarak diyelim. Marino olmak ve ailemin itibarının olumlu yanlarından biri." Kinsley'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirmediğini gördüğüme yemin ederim, ama hemen gizledi. Bu bana büyük bir rahatlama hissi verdi ve bilmem gereken her şeyi anlattı. Ona olan takıntımın derecesini seviyor.

"Bunun çok saçma olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"İstediğim şey söz konusu olduğunda pislik olabileceğimi söylemiştim."

"Ve beni istiyorsun ama paylaşmıyorsun?" Gözlerini devirdi ve aynı anda başını salladı.

"Paylaşabilirim, ama sen söz konusu olduğunda değil."

"Vay canına." Kinsley örgülerinden birinin ucuyla oynamaya başladı. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Çünkü bu seni rahatsız etmeli, ama etmiyor mu?"

"Rahatsız olmadığımı söylemedim. Sadece, kim bilir neyin peşinde olduğunu bilmeden erkekleri benden uzaklaştırmanın saçmalık olduğunu düşünüyorum. Benim seni kızlardan uzaklaştırdığımı görmüyorsun."

"Gerek yok."

"Cidden mi?" Başını yana eğiyor ve ifadesinden onun

beni başka bir kızla mı düşünüyor?

Bacaklarımı yatağın kenarından aşağıya indirip doğrudan ona doğru gittim. Kinsley'in kaçacak yeri yoktu. Kıcı hala masama yapışık durumdaydı. Onu yakaladım, ellerimi her iki yanına koydum, böylece kaçması imkansız hale geldi.

"Jax?"

"Bir şeyi çok netleştirmek istiyorum," diyorum ona. "Ben uzlaşmam. İstediğimin peşinden giderim. Önemli olmayan insanlara zamanımı harcamam. Çevrem dar ve neredeyse hiç kimse giremez." Onun muhteşem gözlerine bakıyorum, dudaklarımız birbirine çok yakın. Birkaç santim daha eğilip bir öpücük çalmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Hepimiz ergenlik çağına geldiğimizde bu konuşmayı dinlemiştik. Penisle düşünmemekle ilgili olanı. Bu asla iyi sonuçlanmaz. Her zaman başına bela olur. Penisini içine sokmadan ve muhtemelen onu sonsuza kadar kendine bağlamadan önce, o kişinin kim olduğunu iyi bilsen iyi olur.

"Ne diyorsun sen?" Gözleri yüzümü araştırıyor.

"Endişelenecek bir kız yok ve olmayacak da. O yüzden o düşünceyi o güzel kafandan çıkar."

"Endişelenecek kız yok mu? O kadar aptal olamazsın, Jax." Kinsley, sanki hayatında duyduğu en saçma şeyi söylemişim gibi güldü.

O anda yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Onun ağzını benim ağzımla kapatıyorum. Onu susturmak için değil, onun benim olduğunu ve sonsuza kadar tek kızım olacağını göstermek için.

Onikinci Bölüm

KINSLEY

Jax'ın ağız benimkini kaplar, eli enseme kavrar, ağız benimkine doğru hareket ederken beni yerinde tutar. Dili dudaklarımın kenarını izlediğinde, küçük bir inilti çıkarırım ve onun öpücüğü derinleştirmesine izin veririm. Boynumdaki tutuşu gittikçe sertleşir ama yine de anlayamadığım bir şekilde hassastır, ama bunun her saniyesini sevdiğimi fark ederim.

Ben de onu öperim, dilim onunla dolanır. Ondan bir avcının hırıltısı gelir. Kafamda alarm zilleri çalmalı. Bu adam tehlikeli, ve bunu fiziksel olarak kastetmiyorum.

Jax nerede olursa olsun, hiç çaba sarf etmeden etrafındaki her şeyi tüketir. Onu odanın içinde hissedebilirsiniz, tüm içgüdüleriniz odadaki avcıya karşı tetikte olmaya başlar. Kaçmam gerekirdi, ama bunun zihnimin ve bedenimin yapmak istediği en son şey olduğunu fark ettim.

Ondan uzaklaşmak için çok çekici. Jax'ın önümde durup, sanki nefes almak için ihtiyaç duyduğu hava benimmişim gibi beni öpüyor olması içimde bir güç kıvılcımı yakıyor. Nane ve ona özgü bir şeyin tadı var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama neredeyse bunun kontrol olduğunu söyleyebilirim.

"Oh."

Nefesimi tutuyorum, Jax ve ben birbirimizden uzaklaşıyoruz. Ellerimi arkamdaki masaya dayıyorum, sersemlemiş hissediyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Sanırım kapıyı çalmalıydım." Kapıda, sırttan mini Cosima duruyor. Onu daha önce gördüğümü biliyorum. Sanırım adı Nix.

"Bir şey mi lazım?" diye soruyor Jax, kısmen ona dönerek, bir elini masada tutarken, omzum onun göğsüne yaslanmış durumda.

"Annem burada bir kız olduğunu söyledi. Kendim görmek istedim."

"Seninle çıkmıyoruz. Ben senden yıllarca büyüğüm."

"Ne! Bu adil değil. Kapalı kapı ardında odanda bir kızla birlikte oluyorsun." Ellerin havaya kaldırıyor. Evet, o mini Cosima. Sadece bu versiyonu çok ateşli.

"Hala çıkmama izin yok," diyor Jax ona.

"Benim yaptıklarımı kontrol edemezsin ya da erkeklerin bana çıkma teklif etmesini engelleyemezsin." Neredeyse gülmek üzereydim, ama bir şekilde kendimi tutmayı başardım. Jax'in aslında tam da bunu yapabileceğini söylemek istiyorum. Ben bunun canlı kanıtıyım. Ama tek kelime etmiyorum çünkü bu kardeşler arası bir mesele.

İkisi birbirlerine bakarken odada sessizlik hakim olur.

"Ben Kinsley." Jax'in arkasından gizlice bakarak kendimi resmi olarak tanıtıyorum. Cosima'nın Nix'e çoğu detayı anlatmış olduğundan eminim.

"Merhaba." Bana hızlıca gülümser. "Bekle, kaç yaşında çıkmaya başladın?" Olamaz. Bu konuya girmeyeceğim. Neyse ki Jax araya girer.

"Tamam, bitti. Okulun ilk günüydü." Masadan kalkıp ona doğru yürüdü. "Orada senin zamanını harcayacak kimse yok."

"Bunu bilemezsin," diye homurdanır. Nix, başını geriye eğip kardeşine bakmak zorunda kalır. Ondan hiç korkmamaktadır. "Muhtemelen hepsini korkutup kaçırdın."

Haksız sayılmaz, ama ben ağzımı sıkı sıkı kapalı tutuyorum, ki bu benim için hiç de kolay bir şey değil. Ayrıca, bu konuşmayı seviyorum, bu ailenin dinamiklerini daha derinlemesine görebiliyorum.

"Sana yaklaşmaya çalışan her pisliği korkutup kaçıracağım." "Bu adil değil."

"Biliyorsun..." diye araya giriyorum. Evet, iki saniye sessiz kalabildim. "Kardeşlerin onları korkutup kaçırabiliyorsa, o zaman onlar sahip olmaya değer değiller."

"Aynen öyle." Jax sırtarak gözlerini benimkilere dikti. Hay aksi. Bu biraz ters tepti ama söylediğim şey yanlış değil. Seninle olmak için mücadele etmeyecekler ise, zamanını harcamaya değmezler. "Şimdi, sakıncası yoksa..."

"Aslında umurumda." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Bitirdin mi?"

"Hazır olduğumda." Nix birkaç saniye daha orada durur. "Tamam, şimdilik bittim ve gidiyorum, çünkü gitmek istiyorum, sen beni kapıdan dışarı ittiğin için değil."

"Tabii." Jax'in alaycı tavrı gözden kaçmaz.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Nix parmaklarını sallayarak bana el salladı. "Kaba davranışım sadece ona yönelik."

"Anlıyorum." Anlamıyorum. Kiralık personel dışında yalnız büyüdüm, ama anlamak istiyorum.

"Ve..." Nix yüksek sesle, dramatik bir şekilde içini çekti. "Sıkıcı olabildiğini biliyorsun, eminim farkındasıdır..."

"Biliyorum." Jax sadece tekrar başını sallar.

"O iyi biridir. Ama biraz delidir. Bu sadece kız kıza bir sır." "Uyardığın için teşekkürler."

"Rica ederim," der.

"Tamam, çıkabilirsin." Jax onu kapıdan dışarı çıkarır, kapıyı kapatır ve kilidi çevirir. Bunun Marinos'ların evinde ne işe yaradığını bilmiyor, ama olsun.

"Çılgın olan o," der Jax gülümseyerek.

"Muhtemelen kanında var."

"Haklısın." Jax aramızdaki mesafeyi zaten kapatmaya başlamıştı. "Nerede kalmıştık?"

"Hayır." Ellerimi uzattım, ama bu onun yaklaşmasını engellemedi. Aslında, ellerim göğsüne değene kadar durmadı. "Odaklanmamız gereken şey bu hikaye, bu dava. Ne dersiniz deyin." Tekrar odaklanmaya çalıştım.

"Kuzenlerimden biri depodaki görüntüleri inceliyor."

"Sadece bir kamera gördüm ve o da yanlış yöne bakıyordu."

"Biliyorum. O zaman dilimine ait herhangi bir görüntü kaydı yok, ama geriye dönüp o yolu kullanan veya o yol boyunca yürüyenleri kontrol edebiliriz. Daha önce de orada dolaşıyor olmalılar." Hiç de fena bir fikir değil.

"Sokaklarda kameralar var mı?" "Hayır, ama belediyede var."

"Bir dakika, onlara ulaşacak mısın?" Polisi aramak istemediğini sanıyordum.

"Hayır, Mac görüntüleri alabilir." Mac'i tanıyorum. O bizimle aynı hazırlık okuluna gitmedi, ama onu orada maçlarda gördüm. Çok zeki olduğunu ve on dört yaşında üniversiteye girdiğini duydum.

"Yasadışı olarak mı?" Neden sorumu fısıldadığımı bilmiyorum, ama yap.

"Sen anlamayacaksın söylemeyeceksin, söylemezsin değil Jax fısıldar karşılık verir, o gülümseme gülümseme belirir. O bu kadar yakinken nasıl gerçekten konsantre olabilirim ki? Kısa bir süre önce ağzını ağızma koyduğunu ve o anı tekrar tekrar yaşamamak için tüm gücümü kullanmam gerektiğini söylemeye gerek bile yok. *Topla kendini, Kinsley. Çözmen gereken bir dava var.* Kendime yüzüncü kez hatırlatırım.

"Hayır, kaynağımı vermeyeceğim."

"Oh," diye gülerek bağırır. "Şimdi ben bir kaynağım." Bu şekilde şakacı olduğunda, ona karşı daha yumuşak davranıyorum. Tüm bunlar onu benim için daha insanca yapıyor.

"Bu bir sorun mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni istediğin gibi kullan, Bunny."

"İyi, öyle yapacağım." Göğsüne hafifçe ittim. "Şimdi, düşünebilmek için biraz alana ihtiyacım var."

"Bu kadar yakınımıdayken düşünemediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, kokuyorsun," yalan söylüyorum, bu onu güldürüyor. Onun egosunu okşamıyorum.

"Sana biraz alan vereceğim." Bir adım geri çekildi.

"Jax." Gülmekten kendimi alamadım.

"Gerçekten zamanı geldi. Bu noktada yapabileceğimiz pek bir şey yok." Haklı. O kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ve okula kim gelmeyecek bekleyip görmek zorundayız.

"Yarın biri okula gelmese bile, o kişinin o olduğu anlamına gelmez, ama en azından bir ipucumuz olur."

"Gelişmeleri görmek için birkaç gün beklememiz gerekecek." Kabul ederek başımı sallıyorum. Hafta sonuna sadece birkaç gün kaldı. Okulun ilk günü her zaman hafta ortasında başlar, yani yarın Perşembe, sonra da Cuma.

"Yani kuzenin tüm o görüntüleri tek tek inceleyecek mi?" Merakla soruyorum.

"Eminim önce bir program kurup görüntüleri inceleyecek ve programı ona göre ayarlayacaktır."

"Bu gerçekten harika." Bu şehri onların yönetmesine şaşmamalı.

"Sana karşı kullanana kadar hoş, ama o şakalar yapmayı çok seviyor. Ronan amcam ve Marks teyzemin suçu bu. Ona bir kardeş verselerdi, onları deli ederdi, bizi değil."

"Ah, sana sataşılıyor mu?" Bu Mac her geçen saniye daha da ilginç hale geliyor. Umarım onunla tanışabilirim. Görünüşe göre bu ailedeki kadınlar Marino erkeklerine zor anlar yaşıyor.

"Sadece savaşlarımı nasıl seçeceğimi biliyorum, hepsi bu." Bu, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Bir sonraki savaşım gibi."

O savaşın ben olduğumu hissediyorum.

On Üçüncü Bölüm

JAX

"O gamzenle söyleyeceğin her neyse, beni yumuşatmaya çalışma. Onu kaldırabilirsin."

"Gamzem seni etkiliyor mu?" Elimi uzatıp yanağıma dokundum.

"Sanki bilmiyormuşsun gibi. Her zaman onu gösteriyorsun."

Lanet olsun, ona bayılıyorum. Bunu bilmiyordum, ama artık ona karşı her zaman kullanacağım. Onu yakınımnda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Diğer kızlara göstermeyeceğimden emin olacağım."

"Her neyse." Kinsley gözlerini devirdi, ama cevabımı beğendiğini biliyorum. Beni kıskanacağını bilmiyordum. Kıskanılacak bir şey yok ki.

Ailem herkesin kurallarına uymuyor olabilir, ama bizim kendi kurallarımız var ve onlara göre yaşıyoruz. Annem, rastgele kızlarla yattığımı öğrenirse hayal kırıklığına uğrar. Bu hayal kırıklığı, herhangi bir öfkeden daha ağır gelir. Ama önemli değil; Kinsley gelene kadar kimseyle ilgilenmedim. Onu gördüğümde, babamın anneme olan duyguları hakkında ne demek istediğini tam olarak anladım. "Anladığın zaman anlarsın" babamın bize bunu açıklayabileceği en iyi yoldu.

Damon gibi düşünmüyorum. O bunun bir lanet olduğunu düşünüyor. Ben öyle düşünmüyorum. Annemle babamın birbirlerine ne kadar sadık olduklarını görüyorum. Bu bağ kopmaz ve çok nadirdir.

"Kendin göreceksin. Seni gözümün önünden ayırırsam şanslı sayılırsın," diyorum ona, ona tekrar saldırmamak için bir adım daha geri çekilerek ona yer açıyorum. Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerektiğinde olmaz;

bir sonraki kavga olabilir. Ama dediğim gibi, ben savaşlarımı seçerim ve bu konuda şaka yapmıyorum.

"Neden bahsediyorsun? Beni sürekli gözetleyemezsin, Jax." Böyle düşünmesi çok tatlı. Şimdilik böyle devam edelim.

"Bu gece burada kalmanı istiyorum."

"Gece kalmak gibi mi?" Bu seferki ifadesini okumak zor. Sanırım bir dizi düşünce içinden geçiyor ve bu konuda nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değil.

"Evet." Bu noktada lafı dolandırmanın bir anlamı yok.

Zaten geç oluyor.

"Gece kalamam. Sen ne diyorsun?"

"Neden gece kalamıyorsun?" Bundan hoşlanmıyorum ama ailesinin fark etmeyeceğini biliyorum. Ayrıca, artık on sekiz yaşında. İsteddiği gibi davranabilir.

"Çünkü bu doğru değil..."

"Uygun değil mi?" Aradığı kelime bu mu?

"Sanırım." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Kahretsin, muhtemelen ailesi fark etmeyecek diye düşünüyor. "Bilmiyorum." Kinsley'nin gözleri aşağıya doğru bakmaya devam ediyor. Artık ondan uzak duramam. Ona doğru yaklaşıp parmağımla çenesini kaldırıyorum.

"Bu gece depoda kim varsa seni görüp görmediğini bilmiyorum. Üniforma dikkat çekiyor ve burası en güvenli yer." Onu burada istememin bir nedeni bu, ama diğer neden daha karanlık ve beni dibe çekiyor.

Daha önce ondan uzak durmamın neden iyi bir şey olduğunu anlıyorum, çünkü şimdi ona yakın olduğum için, onu elimde tutmak için ne yapmam gerekirse gereksin, asla geri adım atmayacağım. Bu çok berbat bir durum, ama umurumda değil.

"Uyumak için giyecek kıyafetim ya da eşyam yok." Hayır dememesi iyiye işaret. Bu, düşündüğü anlamına geliyor.

"Sana giyecek bir şeyler verebilirim, ya da benim eşyalarımın başka bir şey istersen, eminim annem, kardeşim veya kuzenim sana uygun bir şeyler bulabilir."

"Her şeye bir cevabın var."

Onu biraz daha yumuşatmak için gamzemi gösteririm. "Senin güvenliğini sağlamak söz konusu olduğunda, her şeye bir cevabım olacak."

"Bu kiřinin gerçekten peřimden geleceęini mi dűřűnűyorsun? Peřimizden?"

"Muhtemelen beni tanıyamadılar űnkű sadece bir an gűrdűler, ama seni tanıyacaklar," diyorum ona. Antrenmandan sonra kot pantolon ve tiřűrt giydim. Sokaktaki herhangi biri gibi gűrűnebilirdim.

"Aptal űniforma," diye mırıldanıyor, ama sorun sadece űniforma deęil. Gerçekten ne kadar dikkat çektięinin farkında deęil mi? Sadece boyu deęil, saçı da dikkat çekiyor.

"Bu gece burada kal. űniformanı yıkayayım, yarın temiz olsun."

"Tamam." Hafifçe nefes veriyorum. "Ama Mary'ye bir bakmam lazım." Evet, harika. Dűřűndűęűmden daha kolay oldu, ama belki de olanlardan dolayı çok korkmuřtur. Ben de kafamda olayı tekrar tekrar oynatıp daha fazla bilgi bulmaya çalıřıyorum, ama řimdilik beklemek zorundayız.

"Sana kıyafet getireyim." Geri çekilip dolabıma doęru yűrűdűm. Arkasında adımın yazılı olduęu futbol formalarımın birini ve bir çift boxer aldım. űst kısmını birkaç kez kıvrması gerekebilir, ama řimdilik idare eder.

Dolaptan ıktığımda, Kinsley çantasını karıştırıyor. Beni duyunca başını kaldırıyor.

"Yapabilir miyim?" Banyoyu işaret ediyor.

"Sormana gerek yok." Ona kıyafetleri uzattım. "Burada istediğini yapabilirsin." Onun benim alanımda dolaşmasını, burayı da kendine ait hale getirmesini istiyorum. Benim olduğunu gűstermesini istiyorum. Umarım her yere eşyalarını bırakmaya başlar.

"Ben űstűmű deęiřtireceęim, sen de bunları çamařır makinesine atabilirsin." Durur, yűzűnde kűűk bir gűlűmseme belirir. "amařır yıkamayı biliyor musun?"

"Bunny, yemek yapmayı ve temizlik yapmayı biliyorum. İstersen űtű de yaparım." Evet, haftada birkaç kez gelip yemek hazırlayan bir ařımız olsa da, annem yemek yapmayı bilmedięimiz için bizi affetmeyecekti. Annemin yetenekleri mutfakta deęil, ama en azından temel bilgileri űęrenmemizi saęladı.

"Sanırım kurutucu yeterli olacaktır." Onun banyoya girmesini izliyorum. Kapıyı atığında benim kıyafetlerimi giymiş olmasını bekliyorum, ama giymiyor.

Sadece bir havluyla sarılmış halde ortaya çıktığında ağzım kurur. Yemin ederim, bu anı kafamda milyonlarca kez hayal ettim.

"Giyinmeden önce duş almak istiyorum, sorun olmazsa." Onun elinden giysi yığınınını alırken, zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum.

"Hemen dönerim. Bekle." Sesim kısık çıkıyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"Sen olmadan koridorlarda dolaşmayacağım." Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "En azından herkes uyanıkken." Kıkırdayarak gülüyorum.

"Aferin kızıma."

"Jax." Kinsley dilini çıkararak alt dudağını ıslatır. "Bana kızım demek için çok aceleci davranıyorsun."

"Aslında değil. Üç yıldır kafamda bunu yapıyordum." Dudaklarında bir gülümseme belirir; buna karşı koymaya çalışır ama başaramaz. "Şimdi banyo kapısını kapat, yoksa seni tekrar öperim ve o havlu işine yaramaz." Kinsley'in yanakları kızarır. Geri adım atar, kapıyı kapatır, ama ben kapı tamamen kapanmadan hemen önce onu yakalarım. "Kilitleme."

"Yapsam da fark etmez." Buna karşı çıkamam. "Ama yapmayacağım, tamam mı?"

"Banyolar tehlikelidir." Her şey mümkündür. "Evde meydana gelen kazaların yüzde seksenden fazlası banyoda gerçekleşir."

"On sekiz yıldır sorunsuz kullanıyorum," diyor gülerek.

"O zaman bir kaza geçireceksin. Belki de kapıyı açık bırakmalısın." Bu beni öldürebilir, ama yapmam gerekeni yapacağım. Bu, duşta köpüklerle kaplı çıplak halini izlemek olsa bile. Lanet olası köpükler. Onun her santimini kaplıyorlar. Zamanla, kendime hatırlatıyorum. O noktaya geleceğim.

"Aman Tanrım, sen çok saçmalıyorsun." Kinsley daha da gülmeye başlar. "Şaka mı yapıyorsun, ciddi misin, bilemiyorum." Bir şey söylemiyorum çünkü bunun bir faydası olacağını sanmıyorum. "Git kıyafetlerimi yıka." Elini sallayarak beni kovar.

Ona son bir kez bakıp, yatak odamdan çıkıyorum. Birkaç mesaj attıktan sonra merdivenlerden aşağı iniyorum.

mutfağa gitmeden önce çamaşır odasına uğradım. İçeri girdiğimde babam fırını kapatıyordu. Oda lazanya kokusuyla doluydu.

"Konuşmamız gerek."

Kahretsin, bu hiç iyiye işaret değil.

"Kinsley artık söz konusu değil," diyorum ona, onun benim için ne kadar önemli olduğunu açıkça belirtmek için. Bir kız için geri adım atmaya hazırsam, bu küçük bir şey değildir.

"Mesele kız değil. Onu tanımadığımı mı sanıyorsun?" Bir fikri olduğunu tahmin etmişim. Yıllar boyunca yaptığım ve onun haberi olmuş olabilecek şeyler var.

"O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Vine'daki depomuzda güvenliğim neden devre dışı kaldı, bana anlatmak ister misin?" Bunun geleceğini biliyordum. Babam hiçbir şeyi kaçırmaz. Özellikle de güvenlik konusunda.

"Kullanıyordum ama sonra başka işler çıktı."

"Halledeceğin işler mi?"

"Planım öyle." "Sana güveniyorum."

"Biliyorum." Yani: Bu işi batırma yoksa güvenini kaybedersin.

"İyi." Mutfak adasının etrafında dolaşarak beni kucaklamak için kendine çekti.

"Ama bana ihtiyacın olursa biliyorsun."

"Biliyorum."

"Tepsiler mutfak adasının yanındaki dolapta," diye işaret eder.

"Teşekkürler." Adam her zaman birkaç adım önde.

Bir tepsi alıp üzerine yemekleri koymaya başlıyorum. Babam lazanyayı çıkarıyor

ben de birkaç porsiyon servis yapıp bir sandviç hazırlıyorum. Sabah Kinsley'nin öğle yemeği için hazır olması için fazladan birkaç porsiyon daha yapıyorum.

"Olamaz, odanda mı yiyeceksin?" Annemin yüzü hayal kırıklığıyla düşer.

"Onların birlikte vakit geçirmelerine izin vermelisin tatlım." Babam annemin başına bir öpücük kondurur. "Nix aşağı gelmiyor mu?" diye sorar, onu başka bir sohbe çekerek dikkatini dağıtır. Onun dikkatini dağıtabilecek tek kişi babamdır.

Tepsiyi alıp yukarı çıkıyorum. Planım düşündüğüm kadar kötü olmayabilir. Kinsley benim duşumda ve bu gece burada kalacak.

Şimdi onu buraya kalıcı olarak nasıl getireceğimi bulmam gerekiyor. Umarım bu daha fazla ceset anlamına gelmez, ama gelirse... olsun.

On Dördüncü Bölüm

KINSLEY

Jax'ın gömleği bir omzundan kayıyor. Onu tekrar yukarı çekiyorum, ama yine düşüyor. Boyum uzun olsa da, gömlek yine de uyluk ortasının biraz altına kadar iniyor. Altında giydiğim boxerını göremezsınız.

Jax'ın kıyafetlerini giyip aynada kendime bakarken, gerçekten onun sevgilisi gibi görünüyorum. O benim erkek arkadaşım bile değil. Bu terim, birlikte olsak bile Jax için doğru gelmiyor. Belki de öyleyizdir? Bilmiyorum. Bütün gün çılgınca ama garip bir şekilde ilginçti.

Banyodan çıktığımda, şöminenin önündeki masada bir tepsi görüyorum. Jax'ın odası çok büyük. Eminim şehirdeki bazı insanların tüm dairelerinden daha büyüktür.

Ev bambaşka bir seviyede, ama Jax bana annesinin hayallerinden bahsettikten sonra anladım. Kendi ailem olsaydı, ben de aynısını isterdim. Kendi ailemden farklı olacağımı biliyorum. Biz aynı şekilde yaratılmadık. Daha akıllı olsaydım, belki farklı olurdu.

Jax'ın orada olup olmadığını görmek için dolaba bakıyorum. Tepsi yüzünden geri dönmüş olmalı. Daha önce orada değildi.

Dolaba adım attığımda "Vay canına" diye fısıldıyorum. Burası devasa.

"Kinsley!" Jax adımı bağırır. Cevap verme ya da dolaptan çıkma fırsatım olmadan kapıyı doldurur. Beni orada dururken görünce yakışıklı yüzünde rahatlama ifadesinin yayıldığını görürüm.

"Gözetlemiyordum." Kesinlikle gözetliyordun.

"Sana söyledim, umurumda değil." Dolaba girip elimi tutup beni kendine doğru çekti. Ağzı benimkini

yine o yoğun öpücüklerinden birini verdi. Öpücük bittiğinde, nefes almaya çalışmak zorunda kaldım.

"Beni öpüşün..." Dudaklarıma dokunuyorum. Bu tür öpüşmeler hakkında okumuştum, ama bunu kendin yaşamak bambaşka bir deneyim. Eskiden bunların uydurma olduğunu söyledim. Öpüşmenin dizlerini titretmediğini ve kalbini çarptırmadığını ısrarla savunurdum. Yazarların abarttığını söyledim, ama lanet olsun, yanılmışım.

"Seni içtenlikle öpüyorum."

"Biliyorum." Bunu inkar edemem.

"Hadi gel. Sana yemek aldım, kız kardeşim de senin için bir şeyler verdi." Beni yemek tepsisinin yanına götürüyor. Sarımsaklı ekmek, salata ve lazanya var. Diğer yemeklerden sıyrılan sandviçi de unutmamak lazım.

"Bana fıstık ezme ve çilekli sandviç mi yaptın?" Bu çok tatlı bir davranış. Bana gerçekten dikkat ediyor.

"Lazanyayı sevmezsen diye, her gün yediğin sandviçlerin güvenli bir seçim olacağını düşündüm."

Daha iyi düşünemedim, başımı ona doğru çevirip parmak uçlarımda yükselerek yanağına öpücük kondurmak için eğildim, ama o başını çevirip öpücüğü çaldı. Tamam, çalmadı çünkü ben de ona öpücükle karşılık verdim.

"Tamam." Öpüşmeyi keser. "Hazır olmadığın şeyler yapmadan önce bir şeyler ye." Sersemlemiş bir halde sandalyelerden birine otururken dudaklarımı yalarım. Nasıl oluyor da kafamı bu hale getiriyor? O an dışında her şeyi unutuyorum. "Mary'ye haber verdin mi?"

"Evet, bir arkadaşım da kalacağımı söyledim."

"Peki Mary bunu sorun etmedi mi?" Sorun etmedi mi? Heyecanlanmıştı.

Bu, belki de benim sosyal hayatımın çok zengin olmadığını hatırlattı. Herkesle iyi geçinirim. Onlardan bilgi almak istiyorsan bunu yapmak zorundasın, ama çoğu zaman tek başıma takılırım ve neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Sorun bende mi? İnsanlar bu yüzden mi bana yaklaşmaya çalışmıyorlar? Bu, düşünmek istemediğim iç karartıcı bir düşünce. Bugün yeterince ağır bir gün oldu.

"Yani, ben on sekiz yaşındayım." Bir kutu soda alıp bir yudum içiyorum. "Mary evimizi idare ediyor, sanırım ben de." Her gün birkaç saatliğine geliyor. "Eğer evde olmasam, bunu fark eden kişi o olur. Senin ailen fark ederdi, değil mi?"

"Fark etmedikleri pek bir şey yok." Jax tepsiyi bana yaklaştırdıktan sonra tabaklardan birini aldı. "Ailen doktor. Tabii ki bu onları meşgul ediyor."

"Çalışma saatleri çılgınca olabilir, ama işlerini seviyorlar." Bazen, sevdikleri tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Sonra durumumun çok daha kötü olabileceğini kendime hatırlatıyorum. Dünyada açlık çeken ve evsiz insanlar var. Şikayet etmemeliyim.

"Herkesin çocuk sahibi olması gerekmez." Onun bu yorumu beni hazırlıksız yakaladı.

"Ne demek istiyorsun? Yanlış olduğunu söylemiyorum. Çocuk sahibi olmaması gereken birçok insan var, ama ben diğer birçok insana kıyasla oldukça ayrıcalıklı bir durumdayım."

"Öyle olmadığını söylemiyorum, ama onlara zaman ayıramayacaksan çocuk yapma. Çocuklarını işinden daha çok sevmelisin."

"Onlar hayat kurtarıyorlar," diyorum savunmacı bir tavırla. Yani, onlara yoklukları konusunda zorluk çıkarabilirim, ama gerçeği başkalarından duymak zor.

"Daha fazla doktor işe alırlardı. Sadece onlar yok." "Ben de on sekiz yaşındayım. Ayak altında dolaşmaları gerekmiyor."

"Kinsley." Başını yana eğiyor ve bu konuşmanın onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum, ama haklı da değil değil.

"Tamam, onlar her zaman böyleydi, ama neyse. Önemli değil."

"Haklısın, önemli değil." Çatalıyla lazanyayı dörter. "Şu anda buradayım, ama ayak altında dolaşmayacağım; sürekli peşinde olacağım." Neredeyse içeceğimi tükürecektim.

"Kapa çeneni." Gülüyorum. "Ailem hakkında konuşmasak olmaz mı?" "Ne istersen konuşabiliriz," diyor.

"Gerçekten mi?"

"Söyle de görelim." Kendi tabağımı aldım. Bilgi edinme fırsatını asla kaçırmam ve bu sefer de farklı değil. Jax ve Marino ailesi hakkında aklımda çok fazla soru var.

"Takas yapmayı seviyorsun. Sen ver, ben vereyim. Bugün yaptığımız gibi." "Soru takası mı yapmak istiyorsun?"

"Eğlenceli olabilir."

"Tamam, senin oyunun, önce sen başla." Lazanyamdan bir ısırık alıyorum, gerçekten çok lezzetli. Mary'ninkinden bile daha iyi olabilir. İlk sorumu düşünüyorum. Tek bir soruyu bile boşa harcamak istemiyorum.

"Amcan," diye başladım, tepkisini ölçmeye çalışarak, ama o tepki vermedi. Sadece yemeğinden bir ısırık aldı, ben de devam ettim. "Ronan, onun hakkındaki söylentiler doğru mu? Gerçekten insanların gözlerini oyup onlara işkence mi ediyor? Yani, kulağa çığınca geliyor ve insanların söylentileri nasıl abartmayı sevdiklerini bilirsin."

"Söylentiler genellikle gerçeklerden çıkar. En azından bir tohumdan." Dur bir dakika. Jax'ın dürüstlüğü beni şaşırttı, ama muhtemelen şaşırmamam gerekirdi.

"Bekle, bunu inkar etmedin."

"Etmedim," diye onaylıyor.

"Yani diyorsun ki..." Öne eğildim.

"Marino ailesinden biri gözlerini oyarsa, muhtemelen bunu hak etmişsindir."

"Aman Tanrım." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Bu ah..."

"Kimse gözlerine dokunmayacak, Kinsley. Aslında, kimse sana dokunmayacak, nokta." Beni sakinleştirmeye çalışmaya devam ediyor, ama ben bunu düşünmemiştim. Düşünmeliydim, ama düşünmedim. Marinolar hakkında tüm söylentileri duymuş olsam da, onların mülküne adım attığım andan itibaren kendimi güvende ve hoş karşılanmış hissettim.

"Sen hariç mi?"

"Sadece ben."

Kahretsin. Sanırım bana karşı hissettiklerini gerçekten söylüyor olabilir. Hala sindirmem gereken çok şey var.

"Anlıyorsun."

"Aklımı okumayı bırak, bu çok ürkütücü."

"Görüyorsun ya, seni bu kadar iyi okuyabiliyorsam, sana dikkat ettiğimi gösterir."

"Peki, Bay Her Şeyi Bilen, tüm cevapları bildiğine göre bana soru sormana gerek yok sanırım."

"O kadar kolay kurtulamazsın. Hala soracak sorularım var." Kahretsin, bana ne soracak?

"Bekle." Bir parça sarımsaklı ekmek alıp büyük bir ısırık alıyorum. "Tamam, hazırım."

"Karbonhidrat desteğine ihtiyacın var mı?" diye gülerek sordu. Jax, gözlerin oyulmasından bahsetmekten bir anda neşeli bir havaya geçebiliyordu. İnsanların nasıl büyüdükları ve neyi normal kabul ettikleri ilginç.

"Her zaman karbonhidrat desteği isterim, bu bir soruydu. Sıra bende." Jax başını geriye atıp güler. Nasıl daha çekici hale geliyor? Beni öpüyor, emirler yağıdırıyor ya da gülüyor olması fark etmez. Hepsi de çok seksi.

"Olmaz. Benim sorumu istiyorum." Yüzü ciddileşir. "Sor bakalım," diye iç geçiririm.

"Yatağım devasa." Kafamı onun yatağına çeviriyorum. Gerçekten devasa, ama bunun ne alakası var? "Paylaşabiliriz."

"Bir saniye bekle." Bu rastgele sola dönüşü nasıl yaptık?

"Henüz bitmedi." Konuşmamak için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Konuşmamak benim güçlü yanımdır değil. "Burada uyuyabilirim." Oturduğu ikili koltuğa doğru başını sallıyor. Tam bir kanepede değil, ama ikili koltuktan daha büyük. Her halükarda, onun uzun boyuna uygun değil.

"Orada uyuyabilirim."

"Olmaz."

"Bu ev çok büyük, elbette..."

"Sorumu bitirmedim." Küçük bir homurtu çıkar, nereden geldiğini bilmiyorum. Bu, yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarır. Kalan sarımsaklı ekmeği ağzıma tıkarım. "Sorum şu: eğer benim yatağıma paylaşmayı önerirsem - yeterince büyük - bunu yapmamamız gerektiğini düşündüğün için mi yoksa gerçekten benimle paylaşmak istemediğin için mi benimle kavga edeceksin?"

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Seni kurnaz piç."

"Sana söyledim, istediğimi elde etmek için pislik olabiliyorum." Buna pislik olmak demezdim, belki de yatak paylaşmak istediğim içindir.

Eğlenceli olabilir, bir şey yapacağımız için değil, konuşabileceğimiz için. Bazılarına saçma gelebilir, ama bana gelmiyor. Mary gittiğinde ve ben yalnız kaldığımda, geceleri kendimi en yalnız hissediyorum. Bir sürü gençlik hayali var, ama çabuk sıkılıyor. Ayrıca, bu benim ilk resmi yatıya kalmam olacak. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem, ama daha önce hiç bir yere yatıya davet edilmedim.

"Yatağı paylaşabiliriz. Ama" — dramatik olmak için birkaç saniye duraklıyorum — "o zaman tüm sorularımı sormaya devam edebilirim."

"Anlaştık." Jax hemen kabul eder. Benimle ilgili konularda hemen hemen her şeye evet dediğini fark ettim.

On Beşinci Bölüm

JAX

"O zaman beni lanet takımdan at!" diye bağıryorum sahadan, kaskımı çoktan çıkarmış durumdayım. Kaskımı ve üzerimdeki kırmızı antrenman formamı yanımdaki birine atıyorum ve metal bankın yanındaki çantamı alıyorum.

Koçun cevap verip vermediğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Zaten arabama doğru yönelmiş durumdayım. Bu sabah geldiğim için mutlu olmalılar. Şimdiye kadar yaptığım en zor şey, Kinsley hala uyurken onunla paylaştığım yataktan sürünerek çıkmaktı.

Ben sessizce eşyalarımı toplayıp ayrılırken, o hiç kıpırdamamış ya da hareket etmemişti. Kız kaya gibi uyuyor. Bu benim için çok uygun. Şimdi tek istediğim, o uyanmadan eve dönmek. Dün gece sabah antrenmanımı unutmuştum, ama aklımın bir köşesinde kalmış olmalı ki, tam zamanında uyanıp antrenmana yetiştim.

Damon arabada beni bekliyordu, gitmeye hazırdı. Henüz hiçbir konuda yeni bir gelişme yoktu. Olacağını da sanmıyordum. Mac'i daha sonra arayıp ne yaptığını sormam gerekebilir. Kinsley ile aramızda olanlar konusunda, eminim ki başıma gelecek olan İspanyol Engizisyonu'na hazır değilim. Annem ve kız kardeşim, ailemizdeki diğer kadınlara her şeyi anlatmış olmalılar.

Eve girdiğimde annem bana sırtarak merdivenlere doğru gider. Kinsley'nin hala yatakta uyuduğunu görünce içim rahatlar. Duşa girip sabah antrenmanının izlerini yıkarım.

Yatağın kenarına, onun yanına otururum ve onun tarafındaki lambayı yakarım. Kahretsin, kulağa ne hoş geliyor. Kinsley'nin yatağın tarafı. Zaten öyle. Telefonu, birkaç defter ve kalemle birlikte şarj olmak üzere komodinin üzerinde duruyordu. Benim alanımda kendini rahat hissetmesini seviyorum. Bu konuda bir şey söyleyecek olursam, bundan çok daha fazla yararlanacak.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kinsley sorularını yanıtlarken uykuya dalmıştı. Yani, sorular arka arkaya geliyordu. Hayatımda hiç bu kadar çok konuşmamıştım ama ona borçluydum. O bana hiçbir şey anlatmadan, onun hayatı hakkında bilmem gerekenden çok daha fazlasını öğrenmiştim. Benim hayatımı öğrenmesi ve bilgileri doğrudan kaynağından alması adil olurdu. Söylentilere dayanmamalıydı.

"Bunny." Yüzündeki birkaç saç telini çekiyorum. O kadar huzurlu görünüyor ki, yanına uzanıp kollarımı ona dolamak ve bütün gün yatakta kalmak istiyorum, ama bunun mümkün olmadığını biliyorum.

Dün gece yatmadan önce örgülerini çözmesini izlemek, olması gerekenden çok daha erotikti, ama yine de, içimde birikmiş bir sürü şehvet var. Muhtemelen bu sabah duşta birazını boşaltmalıydım, ama daha çok, daha önce hiç uyumadığı bir yerde tek başına uyanmasından endişeleniyordum. Burada rahat olmasını istiyorum.

Tanrım, kendi kızım olduğu için, babamın annemle ilgili olarak odaklandığı ve halledilmesini sağladığı tüm küçük şeyleri gerçekten anlamaya başlıyorum. Kinsley'e dikkat etmek ve ona bakmak, diğer her şeyden daha önemli. Onun iyi olduğunu biliyorsam, ben de iyiyim.

"İstemiyorum," diye homurdanarak battaniyeyi tekrar başına çekiyor.

"Sorun değil, ben de yatağa geri girerim." Battaniye tekrar aşağı atılır, gözleri fal taşı gibi açılır, bana bakar ve sonra etrafına göz gezdirir.

"Bu gerçek mi?"

"Neden, Bunny? Sık sık beni mi hayal ediyorsun?"

"Aman Tanrım." Battaniyeyi tekrar başına çekiyor. "Jax Marino'nun yatağındayım." Sözleri boğuk çıkıyor ama ben duyuyorum.

Kulağa hoş geliyor.

"Biliyor musun" —güzel yüzünü görebilmek için battaniyeyi geri çekiyorum—"bu haber değeri taşıyor; okul gazetesi için bununla ilgili bir makale yazmalısın." Tüm dünyanın onun benim olduğunu bilmesini istiyorum. Onun için benden başka kimse olmayacağını.

"Kapa çeneni." O gülüyor. "Neden uyanıksın ve bu kadar..." Kinsley başını sallıyor.

"Giyinik ve neşeli?" diye öneriyorum.

"Evet, o," diye esneyerek cevap verdi.

"Sen benim yatağımda olduğun için neşeliyim ve senin için giyinmiş olmam en iyisi, ama istersen..."

"Tamam, kalktım. Giysilerini çıkarma."

"Israr ediyorsan, ama fikrini değiştirirsen..." Gülümserim, ona gamzemi gösteririm.

"Saçmalıyorsun." Kinsley yatağın kenarında oturur. Ben kıpırdamam, bu yüzden bana yaslanmak zorunda kalır. "Kahveye ihtiyacım var." Biliyorum, ama önce onu kontrol etmek istedim.

"Anladım, giysilerin burada." Giysilerin katlanıp yatağın ucuna yığılmış olduğu yeri işaret ettim. Kinsley ayağa kalktı, gerinerek ellerini başının üzerine kaldırdı; bu hareket giydiği tişörtü yukarı çekerek seksi bacaklarını ortaya çıkardı.

Bu çok büyük bir cazibe. Elimi onun uyluğunun dışına doğru kaydırıyorum. Kinsley bir an durup bana bakıyor. Ben hala yatağın kenarında oturuyorum.

"Bacakların beni çıldırtıyor, biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" Dişlerini alt dudağına batırıyor ve utangaçlığının bir parıltısını görüyorum.

"Evet, gerçekten." Kinsley, elimi tekrar uyluğuna doğru kaydırıp geri çektiğimde beni durdurmaz.

"Giysilerimi yıkadığın için teşekkürler." O uzaklaşır ve ben de elimi indiririm.

"Ütüledin mi?" Kinsley gülerek sorar.

"Ütülerdim, ama annem benden önce davrandı."

"Aman Tanrım, annen benim çamaşırlarımı yıkıyor." Endişeli bir ifade narin yüz hatlarını kaplar.

"Evet, ve eminim ki bundan çok keyif almıştır. Senin onu sevmeni isteyecektir."

"Erkek çocuk anneleri korkutucu sanıyordum."

"Yanlış anlama, annem gerçekten korkutucu olabilir, ama bu ailedeki kızların birbirlerine çok bağlı olduğunu hemen göreceksin." Yüzünde bir gülümseme belirir.

"Bu otoriter Marino erkeklerine karşı da öyle olmaları gerekir." Ellerimi kaldırıyorum.

"Kızlar kulübüne karşı hiç savaşmadım." Ben daha iyi bilirim. O işlere karışmam. Onların işlerine burnunu sokarsan, kızlar da aynısını yapar, ama daha sert ve daha derinden. Acımasız olabilirler. Onlar başka bir seviyede işler yaparlar ve ben de öyle deneme yanılma türünden bir adam değilim. Marino erkekleri sert olabiliriz, ama bu ailedeki kadınlar söz konusu olduğunda ortalığı karıştırmamak gerektiğini iyi biliriz.

"Bir kulüp var," diyor Kinsley gülerek.

"Ve bir sığınak, ama bunu sorma. Davet edilmen gerekiyor. Aksi takdirde, sanki yokmuş gibi davranıyorlar."

"Burada gerçekten bir sığınak var."

Sığınak buradaki en az çılgın şey. Şimdi, delik. Orası kimsenin gitmek istemediği bir yer.

"Ronan amcanın karısı..."

"Marks."

"Marks." Onun söylediklerimi hatırlamasına şaşırmadan başımı salladım. "Babası biraz kıyamet hazırlığı yapan biridir. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez."

"Sizler çok ilginç insanlarsınız." Kinsley katlanmış giysileri göğsüne sıkıca bastırır. "Ben hazırlanacağım."

"Ve sana kahve getireceğim." Ayağa kalkarım. Kinsley başını banyoya doğru çevirmeye başlar, ama ben bileğini tutup onu bana doğru çekerim. O itiraz etmeden önce dudaklarımı dudaklarına indirip ona hızlıca bir öpücük veririm.

"Dişlerimi fırçalamam lazım," diye homurdanır öpücüğü bitirdiğimde.

"O zaman git fırçala." Kıçına hafif bir şaplak atıyorum, bu da bana sertleşmeme yardımcı olmayan bir bakış kazandırıyor. Onun ortadan kayboluşunu izliyorum.

Onun kahvesini ve normal öğle yemeğini almak için aşağı inmeden önce banyoya gidiyorum.

Kinsley kahvesinden ilk yudumu aldığı anda seksi bir mırıldanma duyulur. Annem Nix'i okula götürdü, Damon antrenmandan sonra kaldı, yani evde sadece ikimiz varız.

"Ben sabah insanı değilim," diye itiraf ediyor.

"Ben öyleyim."

"Oh, fark ettim." Kinsley, ona hazırladığım kahvaltı sandviçinden bir ısırık aldı.

"Yeni bir gelişme var mı?"

"Henüz yok, ama öğrendiğimde sana da söylerim."

"Sence katil bizim okula gidebilir mi?"

"Herkes şüpheli, aksi ispatlanana kadar." Ona bakıyorum. "Sen de dahil," diye alay ediyorum.

"Kapa çeneni." Sandviçinden bir ısırık daha alır, kruvasanın parçaları her yere düşer. "Üzgünüm."

"Yediğin sürece umurumda değil." Temizlenebilir. "Emin misin? Odan oldukça temizdi."

"Benim kastetmediğim şeyleri söyleme," diyorum ona. "En azından sana." "Yani başkalarına yalan söyleyeceksin."

"Gerekirse, evet." Neden yalan söylemeyeyim ki? Bu onu gülümsetir, bu yüzden aynı fikirde olduğunu anlarım. Eminim bir hikaye elde etmek için birkaç yalan söylemek zorunda kalmıştır.

"Sadece birbirimize yalan söylemeyeceğiz, tamam mı?" "Tamam."

"Bu yalan değil, değil mi?"

"Bu yalan değil," diye gülümsüyorum. Elimi uzatıp çıplak uyluğuna koyuyorum. O da elini benimkinin üzerine koyunca rahatlıyorum.

"Biliyorsun, insanlar konuşacak," diyor Kinsley, okulun kapısından geçerken. İnsanların ne dediği umurumda değil. Ailemden gelenlere zaten alıştım. Ama bu sefer mesele sadece ben değilim.

"Sana söyledim, gazeteye bizimle ilgili bir yazı yazmalısın. Ne deniyordu, övgü yazısı mı?"

"Övgü yazısı." O gülerek burnunu çeker. "Ve kendin hakkında yazamazsın."

"Tabii ki yazabilirsin; insanlar kendileri hakkında kitaplar yazıyor. Ben yazarım," diyorum, onu gülümsetmeye çalışarak. Şu anda, okula birlikte gelmemizle ilgili stresini biraz olsun azaltmak için yapabileceğim tek şey bu.

Kinsley'nin endişesi insanların bizi birlikte görmesi değil bence. Daha çok dikkat çekmek istememesi ile ilgili. Birden fazla kez haberleri aktarmak istediğini, haberin konusu olmak istemediğini söyledi.

"Sen bir aptalsın ve öylece bir makale yazamazsın. Kolumnist olabilmen için benim onayımı alman gerekiyor."

"Kahretsin, öyle mi?"

"Siz Marinolar, istediğiniz her şeyi elde edemeyeceğinizi öğrenmelisiniz."

"Meydan okumayı kabul ediyorum." Ona gülümsedim.

"Kapa çenen. Bu sefer gamzen sana yardımcı olmayacak, dostum." Kinsley şakacı bir şekilde elinin tersiyle göğsüme vurur. Park yerine girerim ve bana vurduğu elini tutup elinin tersini öperim. Kinsley'nin yüzü yumuşar ve vücudunu bana doğru çevirir. "Beni gerçekten sevdiriyorsun, Jax."

"Planım da bu zaten."

O da tereddütle başını sallar.

"Lütfen bana bağlanmamı sağlayıp sonra kalbimi kırma," diyor. "Kalbim sende falan değil tabii," diye ekliyor hemen.

"Tabii ki yok." Bu konuda ona hak veriyorum. "Ama bilgin olsun, sen benim kalbimi çoktan çaldın."

"Gördün mü, işte bahsettiğim şey bu." Bana sert bir bakış atmaya çalışıyor, ama işe yaramayacak. Şu anda bunu görebiliyorum. Korkuyor ve ben bunu anlıyorum. Onu seven ve ona hayran olan birinin olması normal değil. Dünyada tek başına yaşamaya alışkın, ama o dönem onun için sona erdi. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır sona erdi. Ben tüm bu zaman boyunca onun yanındaydım.

Ailemizin herkes tarafından korkulması, ancak evimizde sevginin bolca olması çok çılgınca. Bununla birlikte, aile işleriyle uğraşırken oldukça fazla şiddet yaşıyor.

Bir de Kinsley'in ebeveynleri var, onu hastaneye gelen herkese davrandıkları gibi steril eldivenlerle muamele ediyorlar. Lanet olsun, hastaneye gelen rastgele insanlar bile onlardan daha fazla ilgi görüyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Benden kurtulamazsın," diyorum ona.

"Peki, sanırım seninle başa çıkmayı öğreneceğim."

"Bunu takdir ederim."

"Rica ederim." Kahkaha atarım.

"Şimdi kışını koltukta tut. Kapını ben açarım." Küçük bir homurtu çıkarır, ama hareketsiz oturacağını biliyorum. Ne kadar itiraz etse de, ona gösterdiğim ilgiyi seviyor.

"Jax..."

"Bunny, bandajı bir an önce söküp herkese haber versek daha iyi olur. Ne kadar çabuk duyulursa, o kadar çabuk eski haber olur." Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istesem de, onun rahat olması benim için daha önemli.

Ayrıca, bu en iyisi. O depoda bulunanlar onu gördüyse ve Kinsley'nin benimle olduğunu bilirlerse, bu bir koruma katmanı sağlayabilir. Onun bu şehirde rastgele bir kız olmadığını bilecekler. Eğer ona bir saç teline bile dokunurlarsa, bunun bedelini hayatlarıyla ödeyeceklerini bilecekler. Marino ailesi hakkındaki tüm söylentilerin bizim lehimize çalıştığı zamanlar işte budur.

Kinsley Blake artık Marino ailesine ait. O bana ait bana ait.

On Altıncı Bölüm

KINSLEY

"O öpücük biraz fazla oldu." Dudaklarıma dokunuyorum. "Eminim şimdi şişmişlerdir." Jax beni deli gibi öptü. Ayak parmaklarımin ucuna kadar hissettim. Bir an için okulun önündeki arabasının yanında durduğumu unutmuştum.

O bana böyle bir etki yapıyor. Can sıkıcıymış gibi davranıyor olabilirim, ama onun ilgisinin her saniyesini seviyorum. Bu benim için yeni bir şey. Daha önce hiç ilgi görmek istemedim, ama belki de buna alışkın değilimdir ve Jax'ın ilgisi farklı; o farklı.

"Kızlar dudaklarını şişirmek için para ödemiyor mu?"

"Dudaklarımı yaptırmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Yürümekten vazgeçip ona bakmak için durdum. İnsanlar Jax'e çarpmamak için etrafımızda dolaşıyorlardı. Muhtemelen ona çarparak geriye doğru düşüp kışının üstüne otururdunuz.

"Hayır, onları ekstra kabarık tutmak için emrinde olmayı teklif ediyorum." Onun bu kadar zeki bir konuşmacı olduğunu hiç tahmin etmezdim.

"Tamam, bu sefer tatlı dilinle kurtuldun. İzin veriyorum." Yürümeye devam ediyorum. Jax kolunu omzuma atıyor ve beni yanına çekiyor. İnsanların onun önünden aceleyle çekilmesinin hoş olduğunu itiraf etmeliyim.

Gün sorunsuz geçiyor ve kimse bana Jax hakkında bir şey söylemiyor, ama o da sürekli yanımda. Sadece bir kez ayrıldı, o da tuvalete gitmem için. Eminim benimle birlikte içeri girmekten kendini alıkoydu.

Bunun benimle olan normal davranışı mı, yoksa kızı öldüren kişi hakkında endişeli mi, emin değilim. Mesele şu ki, ben de gördüğümü düşünmeye başladım. O anı düşündüğümde neredeyse bir rüya gibi geliyor, ama Jax da gördüğü için bunun gerçek olduğunu biliyorum.

Okuldan sonra antrenmana gitmekten başka seçeneği yok ve ben de her zamanki rutinimi yapıp medya odasına gidip mezuniyet balosu haberleri üzerinde çalışıyorum. Mezuniyet balosu Golden Prep'te her zaman büyük bir olaydır.

Tabii ki Jax'in adı da listede. Sadece son sınıf öğrencileri katılabileceği kuralı olmasaydı, her yıl listede olurdu eminim. Gözlerim kızların isimlerini tarıyor ve Alice ile Celia da listede. Hala ne olduğunu anlamam gerekiyor.

Jax'in adını yazmasaydım ne olurdu? Çok aptalca bir düşünce, ama aklıma geldi. Bir erkeğe karşı kıskançlık duymak benim için çok yeni bir şey. Bu kadar çabuk hissediyorsam, kalbimin kırılma ihtimali de var demektir.

"Mezuniyet balosuna gidecek misin?" diye sordu Blair, sandalyesini benimkinin yanına çekip, boynundaki gerdanlığın üzerindeki kalbi oynayarak.

"Maça kesinlikle gideceğim." Mezuniyet balosunun kralı ve kraliçesi o zaman açıklanacak. Dans her zaman ertesi gün yapılır.

"Ama dansa gitmeyecek misin?" Dirseklerini masaya dayayarak, açıkça sıkılmış bir şekilde soruyor. Ona ne olduğunu sormak istiyorum, ama bildiğim kadarıyla eve gitmekten kaçınıyor. Onu anlayabiliyorum, ben de insanların bana bu konuyu sormasını istemezdim.

"Ben okul danslarına pek ilgi duyan bir kız değilim." Danslara gitmeyi hiç düşünmedim. Diğer medya sınıf arkadaşlarımdan birine bunu yaptırırım. Her şeye gidemem ve gitmek de istemiyorum. Özellikle de bu kadar sosyalleşmeyi gerektiren etkinliklere. Eğer bu tür şeyleri seviyorsan, eminim harikadır.

"Yani erkek arkadaşını tek başına göndereceksin. Yani, o kral olacak."

"Sanırım o kadar ileri gitmedim."

"Sen medya bölümünün başısın. Homecoming dansına gitmen gerekmez mi?" diye soruyor Bay McIntyre masasının arkasından. Adam pek konuşkan biri değil.

"Her etkinliğe gidemem," diyorum.

"Dans balosuna gitmenin zor olduğunu düşünmüyorum, ama peki." Omuzlarını sinirli bir şekilde silkiyor.

"Diğer sınıf arkadaşlarım için seçtiğim makaleleri inceleme fırsatın oldu mu?" diye soruyorum. Serbestim, ya da öyleydim, ama Bay McIntyre'dan gelecek hafta neyin ele alınacağını soran bir e-posta aldım.

Bu hafta tamamen önemsiz konular ve herkese okula hoş geldiniz mesajları vardı. Birkaç tane de futbol takımıyla ilgili yazı vardı. Bu yeni bir şey değil; yazılar her zaman futbol takımıyla ilgili. İnsanlar buna takıntılı.

"Evet, birkaç sorunum var, fırsat bulduğumda onlara cevap vereceğim," diyor Bay McIntyre.

"Evet, gerçekten çok meşgul görünüyorsunuz," diye mırıldanıyor Blair. Adil olmak gerekirse, onun bir şey yaptığını görmedim, ama sadece birkaç gün oldu. Belki de ayak uydurmaya çalışıyordur. Ayrıca bu konuda üzülmedim çünkü önceki öğretmenimiz işleri bana bıraktı. Bu benim sorumluluklarımın bir parçasıydı.

"Affedersiniz, Bayan Blair."

"Hanımefendi? Hangi yıl?" Bu sefer Blair gözlerini devirdi. Haksız da sayılmaz. Ayrıca, Bay McIntyre o kadar da yaşlı değil. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyorum. Onu daha iyi tanımam lazım. Çok fazla şey oluyor ve Jax dikkatimi dağıtıyor. Dün gece onunla aynı yatakta yattım!

Bu okulda öğretmenlik pozisyonu bulmak kolay değil. Ya yılların tecrübesine sahip olmalısın ya da tanıdığın biri olmalı. Bu okul, çoğu üniversiteden daha pahalı.

"Akıllı konuşmalar sana ders kredisi kazandırmaz," diyor Bay McIntyre. "Bu bir tehdit mi?" diye soruyor Blair sırtarak. Sanırım bunun bir tehdit olmasını istiyor.

bir tehdit olmasını istiyor.

"Ne lanet bir tehdit?" diye sorar Jax, sınıfa girerken. Kapının üzerindeki saate bakarım. Antrenman her zamankinden erken bitmiş olmalı. Aslında, bunu unutun. Koç Kaufman'ın antrenmanı erken bitireceğini sanmıyorum. Jax'in gözleri, sanki ortalığı gözetliyormuş gibi odanın içinde dolaşır. Neye bulaştığını bilmediği için gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Benim akıllı ağzım." Blair parmağıyla dudaklarına dokunur. "Bu ağız beni hayatta çok ileriye götürdü." Kendimi durduramadan gülmekten kıkırdarak kahkaha atarım.

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Jax?" diye sorar Bay McIntyre

"Hayır," Jax ilgisiz bir şekilde cevap verip bana doğru yürüdü. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Antrenman erken mi bitti?"

"Seni özledim." Jax eğilir, ellerini bileklerime koyar. "Ve bir öpücük istedim."

"Jax." Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Öğretmen." İkinci kısmı fısıldıyorum. Bilmiyorum. Öğretmenlerin ve ebeveynlerin önünde öpüşmek garip. Jax'ın umursadığını veya bunu düşündüğünü sanmıyorum.

"Ne?" Öğretmene dönerek soruyorum. "Bir sorun mu var?" diye soruyor Jax.

"Bugün buradan ayrılacağım, bu yüzden herkes çıkabilir." Bay McIntyre, Jax'ın sorusunu tamamen geçiştirir. Onu suçlamıyorum. McIntyre, Jax'tan on yaş büyük olabilir, ama elinde olan tek şey bu. Eminim bu okulda kim kimdir, çoktan öğrenmiştir.

O, tam bir inek medya adamı stereotipidir. "O hazır değilse, biz de hiçbir yere gitmiyoruz," diye karşılık verir Jax.

"Jax." İşler çığırından çıkmadan önce dikkatini bana çekmek için koluna dokunuyorum.

Dünden önce, Jax'ı rahat bir insan olarak tanımlamazdım, ama onu rahat bırakırsanız, o da sizi rahat bırakırdı. İnsanları zorlamak için özel bir çaba göstermez. Bu yüzden birçok insan ondan uzak durur. Ailesinin gücünü kullanacak bir tip olmadığını bilirler.

Şimdi insanlara ters davranması gözden kaçmıyor. Ben o insanlardan biri değilim, ama bunun sebebi ben miyim diye merak ediyorum. Bana karşı daha sinirli davranıyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı veya ne düşüneceğimi bilmiyorum.

"O öğretmen olduğu için pislik gibi davranamaz, çünkü sen onun notlarını bozacağından korkuyorsun. Öyle değil mi, Jim McIntyre? Öyle bir şey yapmazsın, değil mi?" Jax bunu bir soru olarak soruyor olabilir, ama ben bunun altında yatan tehdidi duyabiliyorum.

Blair, bu karşılıklı atışmayı keyifle izlerken, mükemmel kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseliyor. Bay McIntyre şimdi koltuğunda kıpırdanıyor

ve günün işini bitirip eşyalarını topluyor gibi görünüyor, ya da meşgul görünmeye çalışıyor. Muhtemelen ikincisi.

Bu noktada, gülmeli miyim yoksa onun için üzölmeli miyim bilmiyorum, ama ilk olarak akıllı ağız olan pislik olan oydu. Karşı tepki almaktan endişelenmenize gerek olmadığında pislik olmak kolaydır. Özellikle de otorite konumundaysanız ve bir grup kadına karşı böyle davranıyorsanız. Tabii, size karşı tepki verecek biri çıkana kadar. Tepki vermek doğru kelime değil. Jax bu adamı şehirden kovacaktır.

"Uzun bir gün oldu ve odayı kilitlemem gerekiyor." Bay McIntyre'in sesi birdenbire değişir.

"Tamam." Daha önce tek bir kelimenin tehdit gibi geldiğini hiç duymamıştım, ama Jax bunu başardı. Odanın tüm enerjisi değişir. Blair sandalyesini birkaç santim geriye çeker. Jax bana döner. "Aç mısın?"

"Homecoming hakkında bilgi toplamakla meşgul," diyor Blair. "Homecoming mı?" Jax'in yüzünde karmaşık bir ifade beliriyor.

"Bilirsin. Mezuniyet balosundaki futbol maçında yapılan taç giyme töreni."

"Bu hafta değil."

"Hayır, bu hafta değil," diye onayladım. "Gerçekten mezuniyet balosunun kralı olacağını bilmiyor musun?"

"O saçmalığa katılmadım."

"Katılmıyorsun, aptal." Gülerek Jax'ı gülümsetiyorum.

"Hâlâ o öpücüğü almadım." Ben cevap veremedenden eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ben kral isem, sen de kraliçesin."

"Hala nasıl olacağını anlamadım." Farkında olmadan tuttuğum gömleğinin önünü bıraktım. Beni öptüğünde tutmuş olmalıyım.

"Hazır mısın, Bunny?"

"Ona Bunny demen çok tatlı." Blair eşyalarını çantasına koymaya başladı.

"Evet, hazırım." Ben de kalan eşyalarımı topluyorum. Bay McIntyre'in yanından geçerken, Jax durup masasının ucuna vuruyor.

"İyi geceler, Jim." Jax'in eli belime dokunur ve beni sınıftan dışarı çıkarır.

"Jim?" diye sorarım. "Onu araştırdın."

"Onu araştırmak için adını aldım. Senin yanında olacaksa kim olduğunu bilmem gerekiyor."

"Başka ne yaptın?"

"Sanırım kral falan olacağım." Sinirli bir ifadeyle bakıyor, bu da beni güldürüyor.

"Mezuniyet balosunun kralı ve kraliçesi olayını biliyor musun?"

"Biliyorum. Sen de katıldın sanıyordum. Dansa gitmek ister misin?"

"Hiç düşünmedim."

"O zaman düşün. Gitmek istersen gideriz. İstemiyorsan, birlikte pijama partisi yapabiliriz."

"Pijama partisi mi?" Bu saçmalığı da nereden çıkardı? "Yemek, film ve yatak."

"Dans partisine göre daha iyi görünüyor," diye kabul ettim. "Ama pijama partileri öpüşmek falan için değildir. Daha önce hangi porno filmleri izlemiş olursan ol."

"Pijama partileri hakkında bir şey bilmiyorum, ama sen kesinlikle bir tesisatçı çağırmayacaksın."

"Ahh!" Onun yan tarafına dirsek attım. Jax kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. Bugün onun en sık yaptığı hareket bu. Bundan nefret ettiğimi söyleyemem.

Aslında, Jax Marino hakkında nefret edebileceğim hiçbir şey olduğunu sanmıyorum. Artık ona ait olduğumu düşünen adam. Bütün bunların en çılgın yanı, onun haklı olabileceğini düşünmem.

On Yedinci Bölüm

JAX

Kinsley'i anlamak zor. Bu geceki planlarımız hakkında konuşmadık ve ben de bu konuyu açmayarak ve onun ailesinin evine doğru sürerek onu yokluyorum galiba. Okuldan çok uzak değil. Eskiden yürüyerek giderdi, "eskiden" kelimesi burada anahtar kelime. O lanet şeyi nefret ederdim. O bölgenin çok güvenli olduğunu biliyorum ama yine de sevmezdim. Çok fazla risk vardı.

Çoğu gençten daha fazla, hayatın karanlık yanlarını biliyorum ve en karanlık insanlar yüksek katlı çatı katlarında yaşıyor. Paraları onları koruyor, ama çoğu, sokaktan güzel bir kızı kaçırmamanın iyi bir fikir olmadığını biliyor. Bu dikkat çeker. Bu da beni, elimizdeki en büyük sorunlardan birine geri getiriyor. Kayıp kız. Hala kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve ortalıkta hiçbir dedikodu yok.

"Eve yürüyerek gidebilirdim, o zaman sen antrenmandan erken çıkmak zorunda kalmazdın."

"Antrenmandan erken çıkmak istedim." Aynı alıştırımları tekrar tekrar yapıyoruz. Maça hazırım. Orada olması gereken kişi ben değilim. Bu kibirli olduğumdan değil. İşimi biliyorum. Gerekeni yapıyorum, ama artık yorucu olmaya başladı.

Aslında, maçın bitmesini bekliyorum. Eskiden sabırlıydım ama artık sabrım tükeniyor. Sanırım daha ilginç şeyler olduğunda böyle oluyor. Futbol artık gerçekten çok sıradan, ama bazı şeylerin hayatı sürdürmek için yapmamız gereken hareketler olduğunu unutmamam gerekiyor. Bunlar benim sözlerim değil, babamın sözleri.

"Jim McIntyre'dan daha fazla şeyi kontrol etmek için mi?"

"Birçok kişiden biri. Bugünkü katılımcıları kontrol ettin mi?" Ona bir giriş bilgisi vermiştim. Kinsley şu anda serbest. İstediği zaman ve istediği yerde araştırma yapabilir ve eminim ki yapacaktır.

"Kontrol ettim, ama dikkatimi çeken bir şey yoktu."

"Sadece bir gün oldu," diye belirtiyorum. "Ve bir kişi devamsız olarak işaretlenmemiş olması, devamsız olmadığı anlamına gelmez."

"Doğru!" Kinsley hafifçe nefesini tuttu. "Yani, sistemde değişiklik yapabilirim." Ben de öyle düşünmüştüm. Kuzenlerim ve benim yapacağımız şeyin bu olduğunu biliyorum, ama başkalarının da bu imkânlara sahip olup olmadığını bilmiyorum. Ancak birçok imkân paraya bağlıdır ve Golden Prep'te bolca para vardır.

"Yerinde kal," diyorum ona.

"Park edemezsin..." Kinsley kendini durdurur. "Boş ver." Boş ver dediğinde, beni onu bırakacağımı düşündüğü için mi, yoksa buraya park edilemeyeceği için mi söylediğini bilmiyorum, ama benim umursamadığımı biliyor. Bu şehirdeki bir polis, plakamı kontrol edip arabamı çekmeyecek.

Arabadan inmeden önce anahtarları kontaktan çıkarıp, onun kapısını açmak için arabadan iniyorum. Ona elimi uzatıyorum. O da elimi tutuyor.

"Beni yukarıya kadar götürmene gerek yok."

"Birincisi, kız arkadaşımı asla kapının önünde bırakmam, ikincisi, ben de yukarı çıkacağım." Onun arkasından arabanın kapısını kapatırım.

"Yukarı yukarı mı?" Kinsley tereddütle gökyüzünü işaret eder, ama ben onun binayı kastettiğini biliyorum.

"Bu bir sorun mu?"

"Davet edilmen gerekiyor." şakacı bir kahkaha atıyor, ama gergin. Evet, kızım rol yapmayı hiç beceremiyor.

"Sadece çantamı hazırlamaya geldik."

"Dur bakalım." Onun elini ve başını binanın içine soktum bile.

"Dünden beri hiçbir şey değişmedi, Bunny," diye hatırlatırım ona. "Ve anneler evde değil," diye eklerim, bunun onun endişesini biraz azaltacağını bilerek.

"Değil mi?" Hayır anlamında başımı sallayıp asansör düğmesine basıyorum. Kapılar açılıyor ve ben içeri giriyorum.

Neredeyse onun katına basıp şifreyi girecektim ama kendimi kontrol ettim. Evine bu kadar yakinken onu korkutmak istemiyorum. Bu tür şeyler onu çiftlikteyken olması daha iyi. O zaman kaçması o kadar kolay olmaz. Zaten kaçamaz ama işleri gereksiz yere zorlaştırmaya gerek yok. Yani, benim takıntılı, baskıcı tavırlarıma henüz kötü tepki vermedi, ama riske girmek istemiyorum. Şimdilik, hayatının her yönüyle ilgili bildiğim detayların boyutunu bilmesine gerek yok.

Kinsley sessizleşir, alt dudağını ısırırken ayaklarını kaydırır. "Biliyorum, Bunny. Bugün bu konuyu konuşmayacağız." Ailesinin konusu sorun olacağını biliyordum. Bana kalırsa siktirip gidebilirler. Kinsley'nin kiminle takılacağına karışmak istiyorlarsa, onun hayatında daha aktif bir rol almalıydılar. Onun hatırı için onlara iyi davranacağım. Şimdilik.

"Üzgünüm, ben bir pisliğim." Kahretsin, gözleri yaşlarla dolmuş.

"Aptal değilsin." Onu kendime çekiyorum. "Anlıyorum. Hepimiz ebeveynlerimizin tepkilerini umursamıyormuş gibi davranabiliriz, ama yine de bu seni çok etkileyebilir." Onlara borçlu olmasa bile. Bu onların sorunu. Kinsley'nin hayatında olup olmayacaklarını kendisinin seçebileceğini yakında anlayacaklar.

"Ama sen hiçbir şey yapmadın ve onların senden hoşnut olmayacağını biliyorum. İnsanlar seni yargırlarlar."

"Bunny." Çenesini tutup bana bakmasını sağladım. Kız kardeşim ağlamaya başlayabilir, ama ben başımı sallarım. Kinsley beni erkekliğimden mahrum bırakmak üzere, ama henüz tek bir gözyaşı bile dökmedi. "Ailenin benim hakkımda ne düşündüğü seni ilgilendirmez. Onlar adına özür dileme."

"Biliyorum." Küçük bir nefes verir.

"Ve benim için üzülme. İnsanlar yargılamadan edemezler ve ailem de bunu hak etmemiş değil." Tamamen kurallara uygun olmayabiliriz, ama bu, büyükbabam ve büyük büyükbabamın işleri yürüttüğü şekilde büyük bir fark. Onların karıştığı tüm pisliklerden gurur duymuyorum. "Bazen insanları yargılamak seni hayatta tutar."

"Sözlerinle çok iyisin." Kinsley başını salladı. "Beni güldürüp sonra da bilgece konuşuyorsun."

"Ben her şeyi bilen biri değilim. Jim'e sataştım çünkü yapabileceğimi biliyordum." "Onunla ilgili hislerim pek iyi değil."

Onun hakkında henüz karar veremedim. Gücün tadını çıkaran ve bu yüzden biraz fazla kibirli olan öğretmenlerden biri mi, yoksa gözümün önünde tutmam gereken bir pislik mi, bilmiyorum. Her halükarda, mesajı açık ve net bir şekilde aldı. Gözlükleri ve papyonu onu sandığı kadar akıllı gösteriyorsa, Kinsley konusunda dikkatli davranacaktır.

"Eşyalarını toplayalım." Asansörden çıktığımızda kapı açıldı.

"Mary, buradasın," diyor Kinsley, hareketsiz durarak.

"Bir erkek çocuğu eve getirmişsin." Küçük, gri saçlı kadın Mary, önce onu, sonra beni kucaklar. "Çok yakışıklı."

"Tamam, bu benim."

"Ve o İtalyan," diyor Mary, sesinde memnuniyet var. Ona İtalyanca merhaba diyorum. Mary beni gördüğüne çok sevindiğini söylüyor. "O, dün gece kaldığın arkadaşının evinde mi?" Kinsley'in yanakları pembeleşmeye başlıyor, kızarıklık yayılıyor. Gözyaşlarına tercih ederim.

"Ve bu gece," diye ekliyorum, neden çanta hazırladığımızı açıklığa kavuşturmak için. "Gelin." Bizi içeriye davet ediyor.

"Bu Mary; bana karşı biraz anaç davranabilir," diyor Kinsley gülümseyerek. Evet, biliyorum. Mary iyi biridir ve ben hislerime güveniyorum. Bunu kesin olarak biliyorum. Tıpkı Kinsley'in çevresindeki insanlar hakkında birçok şeyi bildiğim gibi.

"Annemle tanıştın," diye hatırlatırım. "Bu İtalyanların bir özelliği mi?"

"Belki." Omuz silkiyorum. "Ya da aşk." Kinsley'nin yüzü benim cevabımla yumuşuyor. Bunun İtalyanlara özgü bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Ailem her zaman birbirine çok yakındı. Birbirimize bağlı kalmamız ve arkamızda kimin olduğunu asla merak etmememiz gerektiği öğretildi bize.

Mary, hazırladığı atıştırmalıkları yemek için mutfakta durmamızı ister. O ve Kinsley'nin şakalaşmalarını izlerim.

"Bilmem gereken bir şey var mı? İki gece yokum." "Jax bir hikaye konusunda bana yardım ediyor."

"Öyle mi?" Mary'nin gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. "Marino'ların basınla konuştuğunu biliyordum," diye alay ediyor.

"Değil mi? Sanırım bana takıntılı falan." Kinsley gülüyor. Ben gülmüyorum. *Falan* yok. Ben sadece takıntılıyım. Bunun İtalyanlara özgü bir şey olup olmadığından da emin değilim. Marino ailesine özgü bir şey olabilir.

"Güvenli seks hakkında konuşmamız mı gerekiyor?" diye sordu Mary. Kinsley'nin daha önce kızardığını gördüğümü sanıyorsam, yanılmışım. Yüzü kiraz kırmızısına döndü.

"Mary," diye tıslar.

"Ne? Eğer geceyi birlikte geçirecekseniz. Ben eski kafalı olabilirim ve bunu tam olarak onaylamayabilirim, ama siz gençlerin bugünlerde neler yaptığını biliyorum."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Ellerimi kaldırıyorum. "Küçük kışını benim yatağımın tarafına doğru sallayan oydu."

"Aman Tanrım! Ben öyle bir şey yapmadım." Kinsley bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Bundan emin misin?" Ağzını açıp kapattıktan sonra sakinliğini geri kazandı. Ona asla yalan söylemeyeceğimi söyledim ve ciddiydim. Bu yüzde bin doğru. Bütün gece benim için tam bir işkenceydi, ama hiçbir şeyi değiştirmezdin.

"Şey, doğum kontrol hapi kullanıyorum ama önemi yok. Bu gece o aşk koltuğunda yatabilirsin."

"Sen öyle diyorsan, Bunny." Ona küçük bir gülümseme atıyorum, gamzelerimi ona göstermeye özen gösteriyorum.

"Bu ne demek?" Kinsley ellerini beline koyar ve bana dik dik bakar.

Onun burnunu öpmemek için kendimi zor tutuyorum, çünkü birincisi, bu düşünce çok tuhaf ve nereden geldiğini bilmiyorum, ikincisi, Kinsley daha sonra aynı yatağı paylaşacağımızı fark ettiğinde işleri daha da zorlaştırmak istemiyorum.

Bu, babamın annem ve Nix hakkında bahsettiği "savaşlarını seç" durumlarından biri.

"Ne istersen onu demek." "Bana patronluk taslama."

"Hayatta olmaz."

"Dikkat et." Kinsley parmağını bana doğru uzatır. "Oh, dikkat ediyorum, Bunny."

Her zaman onunla ilgili olduğunda.

On sekizinci bölüm

KINSLEY

Cheerleader kavgasının bu kadar korkutucu olabileceğini hiç fark etmemiştim. Okulun koridorunda bana "orospu" diye bağırın kişinin beni desteklemek için piramidin tepesinde durmasını kesinlikle istemezdim. Bu, benim almayacağım bir risk.

"Seni buna nasıl ikna etti?" Blair yanıma gelerek sorar. Maç henüz başlamadı ve ben tribünün en altında, yerime gitmeden önce telefonuma birkaç not alıp fotoğraf çekiyorum. Normalde, arkada durup maçları izlerim.

Tamam, belki de Jax'ın oynamasını izlemek için her zaman arkada kalmışımıdır. Oldukça etkileyici bir oyuncu.

"Bunun başıma geleceğini hiç tahmin etmemiştim," diye yüksek sesle itiraf edince Blair gülmeye başladı.

Bu sabah ne oldu bilmiyorum. Bir saniye önce Marino ailesiyle mutfakta kahvaltı yapıyordum, bir saniye sonra Cosima örgülü saçlarıma kurdeleler takıyor, Nix ise tırnaklarını boyuyordu.

Jax, sırtında adı yazılı olan futbol formalarından birini giymem için beni ikna etmişti. Maç günlerinde, okul üniforması yerine okul ruhunu yansıtan kıyafetler giyilebiliyor. Forma bana çok büyüktü, ama Cosima onu yan tarafına kurdele bağlayarak sorunu çözdü. Okul ruhunu yansıtan kıyafetler giymiş olsam da, bu hayatımda giydiğim en şık ve en kızsı kıyafet olabilir. İtiraf etmeliyim ki, bundan nefret etmiyorum. Aslında biraz hoşuma gitti, ama bu bizim küçük sırrımız.

"Her şey bir anda değişebilir."

"Şu ikisi gibi." Maç başlamadan önce kalabalığı coşturan ponpon kızlara doğru başımı sallıyorum.

"Bir erkek yüzünden olduğunu sanıyordum, ama artık emin değilim."

"Ya sevgililerse?" diye şaka yapıyorum.

"O zaman bir kez olsun ilginç olurlar." Blair'in küçük bir hırıltısını kaçırmadım.

"Onlarla bir sorunun mu var?"

"Sen hala yenisin."

"Hâlâ yenisin?" Gülererek, "Bu, son yıl olduğu için sonsuza kadar yeni kalacağım anlamına mı geliyor?" diyorum. Golden Prep'e ikinci sınıfta geldim.

"Ortaokulda çok huysuz kızlardı." "Bu şok edici bir haber," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Evet, onların ne kadar klişe olduklarını alay etmek isterdim, ama ben Golden Prep'in gotik kızıyım."

"Hay aksi." Kafamı sallıyorum. "Kafamda sana emo diyordum," diye alay ediyorum. Blair siyahı tercih ediyor olabilir, ama ona çok yakışıyor. Bence onda gizemli ve seksi bir hava var. Bazıları onu klişe bulabilir, ama ben son zamanlarda onu oldukça ilginç buluyorum. Göründüğünden çok daha fazla yönü var.

"Beni bir kalıba sokma."

"Ya tabutsa?" Blair başını geriye atıp benim kötü şakama güldü.

"Çok isterim. Annem eve geldiğinde yatak odamda bir tabut görse çıldırırdı."

"Hey!" Nix aramıza girer. "Bizimle oturacaksın, değil mi?" diye sorar bana. "Sen de hoş geldin." Nix, Blair'e parlak bir gülümseme atar.

Nix hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onun kız gibi ve bağırgan (çoğunlukla kardeşlerine karşı) olabileceği, ama aynı zamanda kızların kızı olduğu. Jax, Marino ailesinin kızlarının birbirlerine bağlı olduklarını söylerken yalan söylemiyordu; aynı zamanda seni de aralarına çekiyorlar. Onlarla ne kadar çok zaman geçirirsem, hepsi hakkında ne kadar yanıldığımı o kadar çok anlıyorum.

"Normalde arkada dururum," diyorum ona.

"Hayır, biz sizinle oturacağız." Blair kolunu koluma takıyor. "Hadi. Bu çok ilginç olacak. Maçtan daha ilginç."

"O haklı." Nix onaylayarak başını sallar. "Bütün teyzeler ve amcalar bu gece burada." Kafamı ailenin her zaman oturduğu yere doğru çeviririm. War ve Ronan dahil herkes buradadır. Hepsini tanıyorum, ama artık onlar hakkında daha fazla şey bildiğim için artık o kadar korkutucu gelmiyorlar. "Hadi." Nix beni bu durumdan kurtarmıyor ve dürüst olmak gerekirse, beni aralarına dahil etmeye çalışmaları çok tatlı. Ayrıca, gidip kendimi tanıtmazsam bunun bir hakaret olarak algılanacağından eminim. Marino ailesine saygısızlık etmek, yapmak istediğim en son şey. Kim oldukları için değil, Jax'e bunu asla yapmak istemeyeceğim için.

"Sana bir yer ayırdım," diyor Cosima yaklaşınca. Herkesin bize bakışlarını kaçırmıyorum. Bütün gün bakışları üzerimdeydi ve onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Oh, sen kimsin?" Cosima'nın gözleri Blair'i baştan aşağı süzdü.

"Ben Blair. Golden Prep'in emo kızı..."

"Goth," diye düzeltiyorum ve şakacı bir şekilde kalçamla ona hafifçe vuruyorum. "Goth kız. Rawr."

"Oh." Cosima'nın kaşları yükselir. "Rawr. Anlıyorum." Cosima'yı çok uzun süredir tanımıyor olabilirim, ama Blair hakkında kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum. İkisini yalnız bıraksam, Blair'in siyah dışında başka bir renk giymesi çok uzun sürmezdi eminim.

"Bu o mu?" War'ın kucağında oturan kısa boylu, güzel, kıvrırcık saçlı bir esmer sorar. Onun Tova olduğunu biliyorum. Hatırladığım kadarıyla tatlı Marino.

"Bu o," diye Nix araya girer. Herkes kendini tanıtmaya başlar ve Cosima Blair ile sohbet etmeye başlar. Acaba şimdi bunun ilginç olup olmadığı konusunda ikinci kez düşünüyor mu diye merak ediyorum. Herkes ilgisini sana yönelttiğinde işler o kadar ilginç olmayabilir.

Sonunda koltuklarımıza oturduğumuzda ve oyuncular sahaya çıktığında Blair, "O çok yoğun," diyor. Neyse ki, Marino klanının kenarında bir koltuk bulmayı başardık.

Jax'ın gözleri doğrudan bana geliyor ve göz kırpmıyor. Maç başlıyor ve kendimi düşündüğümde daha fazla ayakta buluyorum. Ne kadar bağırğan biri olabileceğimi de bilmiyordum, ama bunu bana zorla giydirilen taraftar kıyafetine bağlıyorum. Kıyafet ıslanmış falan galiba. Umarım üstümü değiştirtince geçer.

"Hadi atıştırma! Bir şeyler alalım," diyor Blair devre arasında. "Bu koltuklar poponu çok acıtıyor."

"Ben senin kışına sert davranacağım." Blair ve ben, üniversite basketbol takımının son sınıf öğrencisi olan Brandon'a dönüp bakıyoruz.

"Sen hiçbir şeye sert olamazsın," diyor Blair ona, ona orta parmağını gösterip beni de yanında sürükleyerek. "Bu okuldaki erkeklerden nefret ediyorum."

"Bunu sık sık duyuyor musun?"

Blair omuz silkiyor. "Bu benim tarzım."

"Bu onlara herhangi bir hak vermez." O sadece omuzlarını silkiyor.

Anlıyorum. Onlara karşılık vermekten başka ne yapabilirsin ki? Bunun dışında, buna katlanmaktan başka seçeneğin yok. Tabii Jax değilsen. O bu tür şeylere bir saniyede halleder.

Birlikte sıraya giriyoruz. Başka bir okuldan birkaç kızın Jax'in ne kadar seksi olduğunu konuşmalarını duymadan edemiyorum. Blair bana bir bakış atıyor. Arkamızda birkaç kişi var.

"Bekle, onun tişörtü." İçlerinden birinin bunu söylediğini duyuyorum ve benim hakkımda konuştuklarını biliyorum. Jax'ın adı sırtımda yazıyor ve lise oyuncularının için oyuncu forması satın almazsınız.

"Affedersiniz," diye seslendi kızlardan biri. "Marino." Durmayacaklarını bildiğim için yavaşça döndüm.

"Ben mi?" Ben Marino değilim, o yüzden sırtımda yazıyor olsa bile neden bana öyle seslendiğini anlamadım.

"Evet, kardeşin after party'ye gidiyor mu?" Kız sarışın ve neredeyse benim kadar uzun. Gerçi topuklu ayakkabı giyiyor. Futbol maçına topuklu ayakkabı giyerek gelmeyi garip buluyorum, ama herkesin kendi tercihi. Ben olsam boynumu kırardım.

"Ben tek çocuğum."

"Oh." Mükemmel burnu buruşuyor.

"Kuzenin var mı?" yanındaki kız soruyor. O da sarışın ve biraz daha kısa ama çarpıcı yeşil gözleri var. İkisi de dışarı çıkacakmış gibi süslenmişler; sanırım after party'ye gidiyorlar. Ben sadece birkaç tanesine gittim ve o da bilgi almak içindi.

Onlarla birlikteyken hep kendimi yabancı hissettim. İçki içmedim, parti oyunlarına katılmadım. Elbette, herkesle sohbet edebilirim, ama sohbetim asla o kadar ileri gitmez.

. Aslında insanları bir şeyler itiraf ettirmekte oldukça iyiyimdir. Düşündüğünüz kadar zor değil. Sadece ilgilenmiyormuş gibi davranmanız yeterlidir. O zaman insanlar gereğinden fazla bilgi paylaşır.

"Onunla akrabalığım yok."

"Aralarında bir şey var." Blair onlara durumu anlatır. İkisi de şaşkınlıkla gözlerini genişletir. Ouch, egomu incitmek için iyi bir yol.

"Durum ilişkisi gibi mi?" diye sorar yeşil gözlü kız.

"Peki, durum ilişkisi için sevişmek gerekmez mi?" diye soruyorum hemen. Jax ve beni nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Bu konuyu konuşmadık ama o da herkese benim ona ait olduğumu açıkça belli ediyor.

Birkaç yıldır benden hoşlandığını biliyorum, ama ancak son zamanlarda bunu dile getirdi. Ayrıca, herkesin önünde beni aşırı derecede öpmesinin bir nedeni de, o gece depoda bulunan kişiden beni korumak olduğunu düşünüyorum.

Eğer bizim gerçekten birlikte olduğumuzu düşünürlerse, Marino canavarını kışkırtmak istemeyerek beni rahat bırakabilirler, ama kim bilir? Sonuçta Marino'nun deposuna geldiler.

Neden yaptığın şeyi yapmak için o yeri seçtin? Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor ve beni delirtiyor. Ne kadar çok düşünürsem, düşüncelerim o kadar karışıyor. Birincisi, belki de Jax ve o gece beni oraya neden götürdüğü konusunda hala naif davranıyorum.

"Sikişmiyor musunuz?" diğer sarışın çok yüksek sesle haykırıyor. İçimden irkiliyorum çünkü etrafımız dinlediğinden emin olduğum insanlarla çevrili. Ben olsam dinlerdim, ama ben çok meraklıyım.

"Hayır." Kafamı sallıyorum.

"After partilere gidiyor mu?" diye soruyor Yeşil Gözlü. Bu konuşmadan nasıl kurtulabilirim?

İçimde kabaran kıskançlığı nefret ediyorum. İkisi de iğrenç ötesi. Çirkin olmadığımı biliyorum, ama sıradanım. Aslında unutulabilir biriyim, ki bu normalde bana yakışıyor. Ama şu anda pek öyle değil.

"Annie." Uzun boylu olan, Annie'nin yanına dirsek atıyor. Eminim ki bunun saçma bir soru olduğunu fark etmiştir. Jax ve benim aramda bir şeyler olduğunu, seks yapmaya kadar gitmemiş olsa bile.

"Ne?" Annie arkadaşına tıslar.

"Bırak şunu." Fısıltıyla söylüyor, ama ben duyuyorum.

"Sıradaki," tezgâhın arkasındaki çocuk siparişimizi almak için seslenir. Midem artık pek iyi hissetmiyor. İştahım tamamen kaybolmuş ve yerine yeşil gözlü bir canavar gelmiş.

Blair öne çıkıp herkes için yeterince sipariş veriyor. "Ne? Bu oyunların tek eğlenceli yanı yemek ve insanları izlemek." Buna karşı çıkamam.

İki kızı ve ikisinin de Jax'ın bu geceki partiye gelmesini umduğunu unutmaya çalışıyorum, ama bu kolay değil. Onlar hakkında konuşan tek kızlar olmadıkları için durum daha da zorlaşıyor. Bu, Jax ile çıkarsam başıma gelecekleri hatırlatıyor. İstenmeyen ilgi sürekli olacak. Bakışlara ve fısıltılara alışmam gerekecek.

"Onları görmezden gel." Blair ruh halimdeki değişikliği fark etmiş olmalı. Neyse ki, bunu fark eden tek kişi o; diğer herkesin dikkati sahada. "After party'ye gitmeyecek. Onun tarzı değil." Başımı sallıyorum. Kendi zihninin çoğu zaman en büyük düşmanın olabilir.

Maçın geri kalanı oldukça sönük geçiyor. Otuz sayı farkla öndeler ve koç Jax'ı sahadan çekiyor. Takım bu kadar önde olduğunda, oyun kurucunun sakatlanma riskine girmeye değmeyeceğini öğrendim. Bence sakatlanmaz. Damon, Jax'a kimse yaklaşmasın diye onu çizgide koruyor.

"Bizimle gelmek ister misin tatlım?" Cosima, maç bittiğinde ve herkes eşyalarını toplarken bana soruyor.

"Sanırım Jax'la gideceğim."

"Oh, sana eve kadar bırakabilir miyiz diye mesaj attı." Cosima telefonunu çıkarır. Ben de kendiminkini çıkarırım. Tabii ki, ondan bir mesaj gelmiştir. Soyunma odasına döner dönmez göndermiş olmalı. Sahadan ayrılalı çok uzun zaman olmamıştır.

Jax: Evde buluşabilir miyiz? Koçla konuşmam ve birkaç şeyi halletmem gerekiyor.

"Ben de ondan mesaj aldım," diyorum Cosima'ya, neyi konuşmak istediğini merak ederek. Futbolla ilgili bir şey olmalı ve benim beklememi istemiyor. Blair'in meraklı gözleri telefonuma bir bakış atıyor. Ben de aynısını yapmazdım diyemem.

"Bu saçmalık anne." Nix yanıma atlar. "Babam Jax'in partiye gideceğini söyledi ama ben gidemem."

Bekle, ne oluyor? Gözümün ucuyla Blair'in dudaklarının sıkı bir çizgiye dönüştüğünü görüyorum. Eminim o da benimle aynı şeyi düşünüyor. Aklımdan aynı anda yüzlerce senaryo geçiyor. Neden bana gideceğini söylemedi?

"Sen birinci sınıfsın," diyor Cosima. "Ve kendine dikkat etmelisin." Cosima'nın sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik var.

Bu, Jax'in annesinin diğer yüzü olmalı. Bir nedeni olmadığı sürece olabildiğince tatlıdır. Ama bir nedeni olduğunda bambaşka birine dönüşür. Bu, Nix'i geri adım attırır ve sadece başını sallar.

Ben hiçbir şeye başımı sallamıyorum. Dişlerimi sıkıyorum. Jax bana yalan söylemedi, ama ne yapacağını da hiç söylemedi.

"Aslında Kins benimle geliyor. Planlarımız var," diyor Blair birdenbire.

"Gerçekten mi?" Cosima'nın kaşları birbirine bir araya geldi, gözleri gözleri arasında gidip geliyor. "Bizimle gelmek istemediğinden emin misin?" Cosima'nın bana bunu emretmek isteyebileceğini hissediyorum, ama bu onun görevi değil.

Yani, beni bir arabanın bagajına atabileceklerinden eminim, ama bunun için bir neden göremiyorum.

"Evet, biraz..." Neredeyse "kızlar zamanı" diyecektim, ama Cosima'nın buna atlayıp bizi de kendisiyle gelmeye ikna etmeye çalışacağını biliyorum. "Biraz Blair zamanı."

"Peki, tamam o zaman." Cosima bana sarılır. "Sonra evde görüşürüz o zaman?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Gidelim." Blair kolunu koluma takmış ve Cosima ya da diğer Marinolar beni geri çekmeye çalışmadan önce beni çekip götürüyor. Etrafımızı sarmışlardı. Z'nin beni ne kadar dikkatle izlediğini gördüm. "Ne oluyor lan?" Blair, duyulmayacağımız bir mesafeye geldiğimizde soruyor.

"Hiçbir fikrim yok." Göğsümde oluşan ağrıdan nefret ediyorum. Jax konusunda gardımı düşürdüğüm için bunun cezasını çektiğimi düşünmeden edemiyorum.

"O partiye gitmek ister misin?" diye soruyor Blair. Telefonumun titrediğini hissediyorum. Arka cebimden çıkarıp Jax'tan gelen başka bir mesajı görüyorum.

Jax: Bunny?

Jax: Annemle gel.

Jax: Blair'in evine mi gidiyorsun?!

"Siktir et." Blair telefonumu elimden alır. Ona sert bir mesaj göndereceğini sanırım, ama bunun yerine telefonu kapatır. "Partiye gidiyoruz."

"Onu görmek istediğimden emin değilim. Özellikle de partiye gelirse." Meraklı tarafım onun ne yaptığını bilmek isterken, kalbim Jax'ı herhangi bir uygunsuz durumda görmemem için yalvarıyor.

"Ama neden sana gideceğini söylemediğini bilmek istemiyor musun? Neyin peşinde?" Okulun arka otoparkındaki cipine vardığımızda durduk.

"Onu o kızlardan biriyle görürsem..." "O zaman anlarsın."

"O zaman anlarım." Kabul ederek başımı sallıyorum. Merak kediye öldürür derler ya. Kendimi tutamıyorum. Sanırım bu, sadece Jax'in neyin peşinde olduğunu değil, bana karşı niyetini de öğrenmenin bir yolu.

On Dokuzuncu Bölüm

JAX

Duşa girip hızla giyindim. Telefonumu o kadar sıkı tutuyorum ki ekranın kırılmamasına şaşıyorum. Küçük tavşanım mesajlarımı cevap vermiyor. Ne oluyor böyle? Bu onun yapacağı bir şey değil.

Annemden Blair ve Kinsley'nin birlikte çıktıklarına dair bir mesaj geldi. Bu çok da önemli bir şey değil. Takılmak ya da kızların yaptığı şeyleri yapmak istiyorlarsa, benim için sorun yok. Ama onun güvende olduğundan emin olmak için yanında olmak istiyorum. Kontrol etmek istediğim birkaç yeni bilgi ortaya çıktı.

Bunu bana koçum söylemişti. Trent'in kendini iyi hissetmediğini ve maça çıkamayacağını söylemişti. O, takımın en iyi alıcılarından biridir. Trent'in hastanede olduğunu söyleyene kadar bu çok da önemli bir şey değildi.

O zaman koç bana takımdaki diğer oyuncuların uyuşturucu kullanıp kullanmadığını doğrudan sordu. Benim bildiğim kadarıyla kullanmıyorlardı. Sorusu beni şaşırttı. Eğer bir şey kullanıyorlarsa, o da steroidlerdir, ama ben bunu ne duymuş ne de görmüştüm.

Sanırım Trent'in ailesi, koça çocuklarına uyuşturucuyu kimin sattığını bulması için baskı yapıyor. Neyse, boş ver. Siktir git. Kimse kokain ya da başka bir şey hakkında bilgi vermeyecek, ama mesele de bu. Bu, hastanenin tespit edebileceği kokain ya da başka bir uyuşturucu değil. Tüm semptomları, doktorlara bunun aşırı doz olduğunu açıkça gösterdi; sadece hangi uyuşturucu olduğunu bilmiyorlar. Tüm testler negatif çıkıyor. Bu da, bunun yeni bir kokteyl olduğu anlamına geliyor.

bunu karşılayabilecek kişilere ulaştı. Golden Prep, bunu başlatmak için mükemmel bir yer. Tonlarca parası olan ve ebeveynleri yok olan öğrenciler.

Bu, ebeveynlerin bu ilacın ne olduğunu öğrenmek için neden bu kadar ısrarcı olduklarını daha net hale getirdi. Trent hala hastanede olduğu için iyileşmesine yardımcı olabilir.

Damon ve benim tüm kırmızı bayrak alarmlarımız çalışıyor. Uyuşturucular her şehrin sokaklarında. Onları durdurmak mümkün değil, ama yavaşlatmaya ve bir dereceye kadar kontrol etmeye çalışabilirsiniz. Bunu anlıyorum. Bu, Marino ailesinin başından beri uğraşmak zorunda olduğu şeylerin bir parçası.

Biz uyuşturucu ticareti yapmıyoruz. Sert uyuşturucular değil, ama limandaki tüm depolarımızda çok fazla mal girip çıkıyor. Temiz tutmak için elimizden geleni yapıyoruz, ama çoğu zaman işleri olduğu gibi bırakıp kontrolden çıkmamalarını sağlamak zorundayız.

Ancak bu durum, bana yepyeni bir uyuşturucu türü çıktığını düşündürüyor. Bunu diğer malların üstüne koymaktan başka çarem yok. Bir bağlantısı var mı bilmiyorum, ama farklı şeyler zamanla birbirine karışmaya başladığında, bunu sorgulamak zorundasın. Cinayet ve uyuşturucu birbirine bağlıdır, bu da bana olanların hiçbirinin tesadüf olmadığını söylüyor.

Eğer piyasada yeni bir uyuşturucu olup olmadığını öğrenebileceğimiz bir yer varsa, o da partilerdir. Bu şehirdeki iki büyük özel okulun düzenlediği bir parti. Bol parası olan ve kendini kontrol edemeyen çocukların toplandığı bir yer, uyuşturucu satan herkes için bir altın madeni gibidir.

"Blair bana siktirip gitmemi söyledi," diyor Damon yanımda.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Kardeşime dönerek tam olarak yüzüne baktım. "O senin içerideki adamın mı?" Birkaç kez ben yapamadığımda Kinsley'i gözetleyen biri olduğunu söylemişti. Damon'un beni şüpheli bulmasını istemediğim için kim olduğunu sormadım.

"Blair'in nesi var?"

"Sorun, benim kızımın onu sevmesi ve senin ona onunla sahte bir arkadaşlık kurdurman."

"Biraz sakın olalım. Sahte değil. Blair onu seviyor. Bu iyi bir şey. Blair kimseyi sevmez."

"Peki ya sen?" Onları daha önce konuşurken gördüğümü sanmıyorum.

"Sadece karşılıklı saygı ve anlayış var." Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım. Onun bu kıza ilgi duyduğunu sanmıyorum, en azından gerçekten ilgi duyduğunu sanmıyorum. Öyle olsaydı bu kadar akli başında olmazdı.

"Sana defol git dedi."

"Evet, ama bana cehennemde yanmamı söylemedi. Yani aramız iyi."

"Damon," diye homurdandım.

"Partiye gidiyorlar." Annemden bir mesaj geldiğinde o cevap verdi. Annem, Kinsley'e ne olabileceği konusunda bana daha fazla ipucu verdi.

"Nix, partiye gideceğimi herkese duyurdu." Trent hakkında babama mesaj attığımda, küçük kardeşim babamın yanındaydı galiba.

Ona tüm detayları anlatmadım ama partide neler olup bittiğini kontrol edeceğimi söyledim. Eğer yeni bir uyuşturucu ortaya çıkmışsa, ailem bunu bilmeli. Uyuşturucular çok çabuk kontrolden çıkabilir ve eğer bu yeni ve yerel bir şeyse, onu bir an önce durdurabiliriz.

Polisin diğer faaliyetlerimize karışmamasını sağlayan, bizim gözetim altında tuttuğumuz bu tür durumlardır. Kurallara uymak zorunda değiliz ve onlar da bize karışmıyorlar.

Mac'e bir mesaj atarak Kinsley'in konumunu kontrol etmesini istiyorum. Denedim ama çalışmıyor. Neredeyse anında cevap veriyor ve telefonun kapalı olduğunu ve okulun arka otoparkında sinyalini kaybettiğini söylüyor.

Mac ardından bana bir video gönderir. Oradaki kameralardan birinden çekilmiş. Blair'in Kinsley'den telefonu alıp kapattığını izlerim. Kinsley itiraz etmez. Aslında kızgın ve incinmiş görünür, ama güzel yüzünde kararlı bir ifade belirir.

Onun kararlılığı, beni ona çeken birçok şeyden biri. Şimdi bu kararlılık başıma bela olabilir.

"Blair'in senin tarafında olduğundan emin misin?"

"Kızlar hakkında, Blair, Kinsley veya ailelerimiz gibi kızlar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da başka bir kızın arkasını kollamanın her şeyden önce geldiğidir."

"Hadi." Geri kalan eşyalarımı alıp park yerine doğru koşmaya başladım.

Dersimi aldım. Bir kişinin telefonuna sadece bir izleme cihazı takmak yetmez. Birden fazla gerekir. Kinsley'i bir daha gözümün önünden ayırmadan önce bunun halledildiğinden emin olacağım.

Arabayı çalıştırırken kardeşim dışarıdan "Dur!" diye bağıyor. Onun arabaya atlaması için yarım saniye bekliyorum. "Lanet olsun. İki saniye arkandaydım."

"Evet, ama bir saniye bile benim için fazla." Onun kışının üstüne düşeceği günü ipe çekiyorum.

"Parti henüz tam hızda başlamamıştır. Maç yeni bitti."

"Ve çoğu dördüncü çeyreğin başında ayrıldı." Orada kalmanın bir anlamı yoktu. Skor çok yüksekti ve ben sahadan çekilmiştim.

"Üzgünüm, kaçırdım. Hala sahada Ryan'ın boktan kışını engelliyordum."

"Deniyor." Çocuğa hakkını vereceğim. Henüz ikinci sınıf öğrencisi, ama sahaya çıkıp elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Babam bana, hayatta başarılı olanların her zaman en yetenekli insanlar olmadığını söylemişti. Onlara genellikle her şey hazır sunulur. Başarılı olanlar, her gün sahaya çıkıp ellerinden gelenin en iyisini yapanlardır. Onlar farklı bir tür ve etrafında olmasını isteyeceğin türden insanlar.

"Biliyorum, bu yüzden kimsenin kafasına vurmasına izin vermiyorum." Bunun doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum.

Damon bir duvar gibidir. Futbol sahasında olsun ya da olmasın fark etmez. Onun değer verdiği herhangi birine ya da herhangi bir şeye ulaşmak için onu geçmeniz gerekir. Bunu yapmanın en sevdiği yolu, ona vurmaya çalışmaktır.

Bu onu çabucak sinirlendirir ve sinirli Damon, kimsenin uğraşmak istemeyeceği biridir. En azından bir dereceye kadar acı hissedebildiğini biliyorum, ama bu normal bir düzeyde değil.

Bir keresinde birkaç çukur kazmamız gerekti ve Nix kazara ona kürekle vurarak kaşını kesti. Kan akıyordu. Ona durmasını söyledik, ama o iyi olduğunu söyleyerek kazmaya devam etti.

Annem sonunda onu geri çekmek zorunda kaldı ve o zaman dikiş atılması gerektiğini gördük. Damon hiç irkilmedi. Çin'e varana kadar o çukuru kazmaya devam ederdi.

"Bahse girerim parti çoktan başlamıştır." Ve kız arkadaşım çok kızgın. Ailemdeki kadınlardan biliyorum ki, kızdıklarında

kızdıklarında her şeyi yapabileceklerini biliyorum.

Yirminci Bölüm

KINSLEY

Zengin çocukların yapabileceği bir şey varsa, o da çılgın bir parti vermektir. Biz ön kapıdan içeri girdiğimiz anda parti tam gaz devam ediyordu. Jax geldiğinde nasıl fark edilmeden geçebileceğimi merak ediyordum, ama bunun oldukça kolay olacağını anladım. Parti, içinde bulunduğum devasa evin birçok yerinde devam ediyordu.

Marino ailesinin evi kadar büyük olmayabilir; pek çoğunun öyle olduğunu sanmıyorum, ama bu ev nehrin diğer tarafında, şehrin tam kenarında, güzel bir arazi üzerinde yer alıyor.

Mutfak insanlarla doludur, alt katta ise büyük bir verandaya açılan bir oyun odası vardır. Bir sürü insan havuzda yüzerken, diğerleri ise çoktan müziği son ses açan DJ'in etrafında toplanmıştır.

"Bir tane daha ister misin?" diye soruyor Blair, parlak siyah tırnaklarıyla uyumlu pembe bir içkiyi yudumlarken.

Bu partide sadece bir barmen değil, üç barmen ve eksiksiz bir içki menüsü olduğu için limonlu bir içki içiyordum. Evet, çılgınca. Sanırım partide içki içebilecek yaşta olan tek kişiler barmenler.

Daha önce birkaç kadeh şarap veya şampanya içmiştim, ama bu tatlı ve oldukça lezzetli.

"Evet," diye cevap veriyorum, daha iyi düşünebilmeden.

Sanki sihir gibi, Blair birkaç saniye içinde ortadan kaybolup bir içkiyle geri döner, ya da belki de insanları izlerken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişimdir. Havuzun etrafındaki sandalyelerden birine oturdum.

havuz kenarındaki sandalyelerden birine oturdum. Köşedeki bir sandalyeyi seçtim. Böylece herkese bakabilirdim.

"Seninkini daha çok beğendim." Blair içkiyi bana uzattı. O da şimdi sarı olanı içiyordu. "Erkeğini yakaladın mı?" İçkimin bir yudumunu daha büyük bir yudumla içerek homurdandım.

"O benim erkeğim değil, ve bu neden bu kadar küçük?" Bardağımı kaldırıyorum. "Kırmızı Solo bardakta olması gerekmez mi?"

"Bu bir martini."

"Biliyorum." Tamam, aslında pek bilmiyorum. "Ama neden bu kadar lezzetli ama bu kadar az?"

"Çünkü güçlüler." "Tadı güçlü gelmiyor."

"Mesele de bu, ve Jax senin erkeğin."

"Hayır, değil." Hemen geri atıyorum. Gitsin de siktirip gitsin.

Diğer sözleri yalanlarla doluyorsa, tüm tatlı sözleri artık hiçbir anlam ifade etmiyor ve bunun tam bir yalan olup olmadığı umurumda değil. Yalan söylememek için sözlerini dikkatlice seçti, ama biliyor musun? Bence bu daha da kötü.

Yaptığı şey, onun ne yaptığını gerçekten bildiğini ve yakalanmamak için kurnaz davrandığını gösteriyor. İşte bu yüzden Marino ile çıkılmaz. Tabii ki bunu biliyordum, ama yine de burada, erkek olmayan erkeğimi takip ediyorum.

Gözümün ucuyla, futbol maçındaki iki kızı görüyorum. Biri tuhaf bir şekilde arkasını dönmüş, yaptığı şeyi saklamaya çalışıyor. O, Jax ve benim onun için ne ifade ettiğim hakkında detayları öğrenmek için ısrar eden Annie. Uzun boylu olan ise vücuduyla onu korumaya çalışıyor.

İkisinin kabinlerin yanında ne yaptığını daha iyi görebilmek için arkama yaslanıyorum. Bu açıdan pek göremiyorum, bu yüzden sandalyemi biraz daha geriye yatırıyorum, sadece burnunu ovuşturduğunu görebiliyorum, ama Annie'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve kısılıyor.

Bakmıyormuş gibi başka yere bakmaya çalışıyorum, ama garip bir şekilde koordinasyonum pek iyi değil ve sandalyeden düşmek üzereyim. Blair beni yakalıyor ama bu, içkimin yarısını dökmemi engellemiyor.

"Sen!" Kız, müziğin sesini bastıracak kadar yüksek sesle tısladı. Parlak mavi tırnaklarından birini bana doğru uzattı.

Annie bana doğru yürürken birkaç kişi ne olduğunu görmek için dönüyor. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Tamam," Blair elini uzatır. "Burada soru soran Kin'dir. Tam tersi değil." Kıkırdamaya başlarım, ama kısa sürer çünkü kızgın olduğumu hatırlarım.

"Oh, şimdi kim olduğunu anladım. Benim hakkımda bir hikaye mi yazmaya çalışıyorsun?"

"Gerçekten o kadar ilginç olduğunu mu düşünüyorsun?" Blair başını eğerek ona sırtıyor.

"Bu seni ilgilendirmez. Hayaletlerin dolaştığı bir mezarlık ve yazacağın hüznü bir şiir yok mu?" Daha fazla insanın dikkatini bize çevirip neler olup bittiğini görmek için baktığını görebiliyorum.

"Yazmak mı dedin? Tabii." Blair omuz silkiyor. "Tamam, yapabilirim."

"Ne?" Annie sorar, uzun boylu yardımcısı hemen arkasında, Blair ile benim aramda bakışlarını gezdirip tekrar arkadaşına döner. Kafası karışık ya da belki de kaybolmuş gibi görünüyor. Bilmiyorum.

"Gece kadar kara, ölümleri gözümüzün önünden sil. Işık kadar beyaz, kudretli Hekate, bunu düzelt," diyor Blair yüksek sesle ve parmağıyla Annie'nin burnuna vuruyor.

Annie yüksek sesle, dehşete kapılmış bir çığlık atar, geriye doğru adım atar ve aynı derecede dehşete kapılmış görünen arkadaşına çarpar.

"O da neydi?!" Annie o kadar yüksek sesle çığlık atar ki, daha önce izlemiyor olanlar bile şimdi kesinlikle izlemeye başlar.

"Benden bir şey yapmamı istedin, ben de bir büyü yaptım." İki kız da bize bakakaldı.
bize bakar.

"Sen delinin tekisin!" uzun boylu olanı tıslayarak arkadaşının kolunu tutar ve onu bizden uzaklaştırmaya çalışır.
arkadaşının kolunu tutarak onu bizden uzaklaştırmaya çalışır.

"Sözünü geri al," Annie Blair'e bağırır, mavi tırnağını ona doğru uzatır. "Hemen şimdi sözünü geri al." Topuğuyla yere vurur. Bu hareket onu sallandırır, neredeyse dengesini kaybeder.

"Olmaz." Blair ona alaycı, sempatik bir ifadeyle bakar. "Yapılan şey geri alınamaz."

Şu anda olanları anlayamadığım için yüzümde şaşkınlık ifadesi olduğundan eminim. Blair az önce büyü mü yaptı, yoksa ben mi sarhoşum? O küçük içkilerden kaç tane içtim acaba?

"Tamam, hadi bu kavgayı bitirelim." Benim yaşlarımda bir çocuk aramıza giriyor. "Kavga çıkarmak için henüz çok erken." İki kız onunla tartışmaya çalışıyor, ama o onları uzaklaştırıyor.

Kalan içkimi bir dikişte içiyorum. "Az önce büyü mü yaptın?" diye soruyorum Blair'e, ki o yine mutlu bir şekilde kokteylini yudumluyor.

"Belki. Ama ben daha çok *Practical Magic* filmini alıntı yaptım. Mildred teyze ortaya çıkarsa, büyü gerçektir." Kahkahayı bastım. "Neden buraya koşarak geldi?"

"Sanırım kokain kullandıklarını gördüm." Gözlerimi devirdim. "Polise haber vereceğimi mi sandı?" Bu çok aptalca. Bana sinirlenmesi, düşündüğüm şeyi doğruladı.

"Onun gibi kızlar itibarlarını önemsiyorlar." "Ve o sahne yardımcı oldu mu?"

"Muhtemelen seni korkutmak için, ama dediğin doğruysa, o kafası güzel, kim bilir." Doğru. Beynim bulanık ve aniden kendimi bitkin hissediyorum.

"Gidelim mi?" diye soruyorum.

"Partide dolaşalım bence. Jax gelmiş mi bakalım." Elim arka cebime gidiyor, telefonumu hissediyorum. Onu çıkarıp açmak için can atıyorum, ama kendimi kontrol etmeyi başarıyorum.

"Senin planını uygulayalım." Boş içkimi masalardan birine koydum. İnsanlar hala olanları fısıldayarak konuşuyorlar, buradan uzaklaşmak en iyisi. Partinin başka bir köşesine geçip insanları izleme zamanı.

Kimi kandırıyorum? Kimseyi izlemiyorum. *Birini* izliyorum. birini izliyorum.

Yirmi Bir

JAX

Araba sırasının sonuna park yeri aramakla uğraşmıyorum. Hepsini geçip, evin hemen önüne geldiğimde duruyorum.

"Park edemem..." Adam, ben onu görmezden gelerek aracımın önünden geçerken gözlerim onunla buluştuğunda konuşmayı keser. "Ben göz kulak olurum." Ona çenemle başımı sallayarak onay veririm. Damon sırtıtmaya çalışır. Şu anda sırtıtacak bir şey bulamıyorum.

Kinsley'nin iyi olduğunu biliyorum. Damon, partiye geldiğinde ona ulaşip durumunu kontrol ettirdi. Birkaç içki içtiğini ve iki kızla bir tür tartışma yaşadığını öğrendi. Blair'in araya girdiği bir tartışma. Kinsley'yi tanıdığım süre boyunca, onun kimseyle tartıştığını hiç duymadım ve onunla ilgili neredeyse her şeyi bilirim.

Blair'in kız arkadaşımın telefonunu kapatmasına hala kızgınım, ama bu, her şeyden çok Kız Takımı'nda olmanın daha önemli olduğunu gösteriyor. Her zamanki gibi, biz vardığımızda parti tam gaz devam ediyor. Yüzümdeki tüm duyguları silip attım.

Ronan amcamın dediği gibi, ölü yüz. Böyle bir ifade takındığında, insanlar seninle konuşmaya çalışmazlar. Nedenini tam olarak anlamasalar bile, bu onların tüylerini diken diken eder. Senden kaçınırlar.

Çoğu zaman durum böyle olabilir, ama sarhoş insanlar genellikle ortamı, bırakın kişiyi, okuyamazlar. Bu benim için pek de iyiye işaret değil

, çünkü benim asıl amacım, kız arkadaşıma hiç engellenmeden ulaşmak.

Damon, geçerken okuldan birkaç kişiye yumruklu elinin kenarıyla vurur. Eminim Kinsley hakkında ayrıntıları verdiği kişiyle bağlantısı vardır.

Annem konusunda babamın deli olduğunu artık tamamen anlamaya başladım. Kinsley'nin güvende olduğunu biliyorum, ama bunu kendi gözlerimle görmem lazım. Görene kadar içim rahat etmeyecek.

"Bu taraftan." Kardeşim merdivenleri işaret ediyor. "Dışarıdan aşağı inmekten daha hızlı." Başımı sallayıp o yöne doğru ilerliyorum ve doğrudan barın kurulduğu dev bir oyun odasına giriyorum. İnsanlar bira pongu ve çeşitli diğer oyunlar oynuyorlar. Dev cam kapılar arka tarafa ve havuz alanına açılmak üzere itilmiş.

Kız arkadaşımı mayoyla görmek gibi rastgele bir düşünce aklımdan geçiyor. Bu hafta sonu onu havuzumuza çıkarabilirim herhalde. Umarım kardeşlerimin gözlerini oymak zorunda kalmam. Onlar uzak duracaklar, ama Kinsley bu gece benimkini oyabilir.

Yıllar boyunca bu tür partilere sadece birkaç kez gittim ve o zamanlar Kinsley'nin de gideceğini biliyordum. Tabii ki, onu o kadar takip ettiğim için lanet olası bir psikopatım, ama umurumda değil. Genellikle partinin kenarında durur, telefonunu sıkıca elinde tutardı.

Sanırım, partinin ortasında defterini çıkarıp bir şeyler yazmasının tuhaf olacağını düşündü. Orada sadece gözlem yapmak, hikayeler toplamak veya yeni bir hikaye hakkında bilgi almak için bulunuyordu.

"Aman Tanrım, buradasın!" Sarışın bir kız bana doğru koşuyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, göz bebekleri büyümüş.

Kız kafası çok iyi ve sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi davranıyor. Bu kızı hayatımda hiç görmedim, ama bence çok sıradan bir görünüşü var. Kızlar birbirine benziyor, ama hepsi unutulabilir. En azından benim için.

"Beni başka biriyle karıştırdın," diyorum ona ve yanından geçmek için yana çekiliyorum.

O bana uzanıp ellerini göğsüme koymaya çalıştığında, bir adım geri çekilirken onun kollarından birine vuruyorum. Aptal kadın

dramatik bir şekilde yere düşüyor. Ona o kadar da sert vurmam, ya kafası güzel ve sarhoş ya da numara yapıyor.

Her iki durumda da umurumda değil. Onun kışının üzerinden geçiyorum. Onunla birlikte olan uzun boylu sarışın, arkadaşına yardım etmek için sanırım, ama önce onun bana saldırdığını söylediğini duyduktan sonra, bana bakıp geçip gidiyor.

Bu çok saçma. Tuhaf, cırtlak sesli kız bana doğru geliyordu, ben de cevap verme zahmetine bile girmedim. Benim odaklandığım tek bir şey var. Onların çocukça saçmalıklarına ayıracak vaktim yok. Kendi çılgın, takıntılı saçmalıklarımla uğraşmam gerekiyor.

Yabancıların bana dokunmasından hoşlanmam. Gözlerim kalabalığı tarıyor ve kızımı bulmam sadece yarım saniye sürüyor. Bana sırtı dönük ama hala benim gömleğimi giyiyor. Gülümsemeden edemiyorum. Kinsley, kızgın olsa da bana ait olduğunu biliyor.

Yemin ederim, gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyor olmalı ki dönmeye başlıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Kısa bir an için ağzı gülümsemeye başlıyor, ama sonra hızla kayboluyor. Bunun yerine, sanki ben hiç yokmuşum gibi dikkatini tekrar başka yöne çevirirken ağzı düz bir çizgiye dönüşüyor.

Ancak Blair, Kinsley'in karşısında durmuş onunla konuşuyor. Beni fark ediyor ama yüzündeki ifade değişmiyor. Beni burada gördüğüne şaşırmadığından eminim. Kinsley'in benim olmadığını dünyaya göstermeyi bıraktığımdan bu yana geçen birkaç gün içinde, onun benim için ne kadar değerli olduğunu herkesin bilmesini sağlayarak bunu açıkça ortaya koydum.

"Bunny." Elimi arkadan kalçasına koyuyorum. Kızım dirseğiyle bana vuruyor. Ben de homurdanıyormuş gibi yapıyorum. Öfkesini benden çıkarmak istiyorsa, sorun değil. Ben bu boktan şeyi kabul ederim. Bana verdiği hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim diye düşünme.

"Ope." Dönüyor. "Seni gerçekten incittim mi?" Yüzünde endişe belirliyor, ama çabucak kayboluyor. "Yoksa yine yalan mı söylüyorsun?" Ses tonu kızgın, ama içindeki incinmeyi de kaçırmıyorum.

"Birbirimize yalan söylemeyiz," diye hatırlatırım ona.

"Boş ver." Burnu, uzun zaman önce ona taktığım takma adı kafamda pekiştiren o sevimli kıvrımı yapıyor.

"Hey." Ona yaklaşıyorum. "Yalan söylemedim."

"Sen, ah..." Dudaklarını yaladı, gözleri benimkilere kaydı. Sarhoş olduğunu, belki de çok sarhoş olduğunu anlayabiliyordum. Ama aynı zamanda beni öpmeyi düşündüğünü de anlayabiliyordum.

onu öpmeyi düşündüğünü de anlayabiliyorum. "Şey, sen sadece, onu atladın. Kelimeleri uyarlayarak 'yalan' olmaması için." Kinsley parmaklarıyla havada tırnak işareti yapar. "Bu partiye geliyordun ve bunu tamamen atladın."

"Gerçekten söylemedim."

"Gördün mü!"

"Eve döndüğümde sana söyleyecektim. Birkaç şey öğrendim ve mesajla anlatmak istemedim."

"Sana neden inanayım?"

"Sana ne zaman yalan söyledim ki? Ve sana her şeyi anlatacağım. O zaman hiçbir şeyi saklamaya çalışmadığımı göreceksin." Gözleri yüzümü araştırıyor.

"Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundasın?" diye homurdanır. "Sadece hikayeni dinlemek ve o mükemmel ağızdan çıkan her kelimeye inanmak istiyorum."

"Gerek yok. Kanıtlayacağım." Hala yeniyiz ve ailemin itibarı, doğru olsun ya da olmasın, şehirde ve Golden Prep'in koridorlarında dolaşıyor. Bunu anlamam gerekiyor.

Zamanla anlayacaktır. Ona bunu yüzüne kadar söyleyebilirim, ama ona göstermek her şey demek olacaktır. Ailesi, asla yerine getirmedikleri bozuk sözlerle doludur. Onu sevmesi gereken insanlar onu çok kolay unutuyorlar.

Bazıları bu sorunu halletmemem gerektiğini söyleyebilir. Ben buna neden olmadım, neden bunun olumsuz sonuçlarıyla uğraşmak zorundayım? O kadar basit değil. Ailemde tuhaf sorunlar var ve herkes tam olarak yerinde değil. Kız kuzenlerimden birinin tam bir sosyopat olmadığından emin değilim. Yine de onu seviyoruz ve onunla başa çıkıyoruz.

"Blair, senin bu tür etkinliklere hiç katılmadığını söyledi, ama benim katıldığım birkaç etkinlikte sen de vardın."

"Aynen öyle." Kız arkadaşıma bunu işaret ediyorum.

Blair parmaklarını şıklatır. "Şimdi mantıklı geliyor."

"Ne?" Kinsley şaşkınlıkla kaşlarını çatar. Kesinlikle sarhoş. Dudaklarında şekerli bir ekşilik kokusu alıyorum. Kendim tatma isteğiyle mücadele etmek zorundayım, ama şimdi bunun zamanı olmadığını biliyorum.

"Bebeğim, o partilere sadece sen vardın diye gittim. Bu gece, sen olmadan gittiğim tek parti olacaktı."

Onunla tanışmadan önceki birinci sınıf hariç, ama o da yılın başında sadece birkaç kezdi ve daha çok takım arkadaşlarıyla bağ kurmak içindi.

"Gerçekten mi?" Kirpiklerinin arasından bana savunmasız bir şekilde bakıyor. "Gerçekten. Sadece sensin."

"Beni takip etmenin sapıklık olduğunu biliyorsun." Bu durumdan hiç rahatsız görünmüyor. Aslında, görünüşe bakılırsa, benim sapık eğilimlerimden oldukça hoşlanıyor diyebilirim.

"Sen de herkesi takip ediyorsun. Ben sadece seni takip ediyorum." Kinsley güldü, çünkü ikimiz de bunun aynı şey olmadığını biliyoruz.

"Anlıyorum, kabul ediyorum." O, onayladığını gösteren bir şekilde başını salladı.

"Depo meselesi dışında seni üzen veya endişelendiren başka bir şey var mı?" diyorum, diğerlerinin duymaması için sesimi alçaltarak. Özellikle Blair. O, ikimizi merakla izliyor.

"Bana söylediğin şeyi ona da söylesene," diye araya giriyor Blair.

"Ne?" diye soruyor Kinsley, kafası karışmış bir şekilde.

"Endişelendiğin diğer şeyler hakkında."

"Başka ne endişelendiriyor seni?" Başka ne olabilir ki?

"Oh, evet!" Kinsley neşelenirken, Blair gülümsememek için kendini zor tutuyor. "Avustralya'da kırk iki milyon kanguru olduğunu biliyor muydun?" Bu, duymayı beklediğim şeylerin arasında yoktu.

"Tabii," diye onaylarım. Sayı yüksek geliyor, ama o içki içmiş. Bu konuyu açmayacağım. Avustralya'da şu anda kırk iki milyon kanguru olduğunu savunacağım.

"Jamaika'da sadece üç milyon insan yaşıyor." Avustralya'dan Jamaika'ya nasıl geldiğimizi hiç bilmiyorum, ama başımı sallıyorum. "Bu, kangurular Jamaika'yı istila ederse, her insanın on dört kanguru ile savaşması gerektiği anlamına gelir," diyor Kinsley ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Kulağa zor geliyor. Bir kangurunun o adamı dövdüğünü gördüm. Ağır sıklet şampiyonluğu için koşan yetenekli bir boksör gibi görünüyordu," diyorum ve Kinsley başını sallıyor.

"Bu oldukça endişe verici," diye ekliyor Blair, sonra gülmesini saklamak için eliyle ağzını kapatıyor.

"Bunny, bu en az yirmi dört saatlik bir uçuş olmalı, hatta daha fazla, eğer ekonomi sınıfında uuyorlarsa ve aktarmalar varsa."

"Jax, elitist olma. Özel uçakla uçabilirler."

"On dört milyon mu? Bu, dalgalar halinde gelecekleri anlamına gelir. On dört milyonun hepsi birden değil."

"Doğru, ama insanların aklında tutması gereken bir Şey." Şu anda aklımda tutabildiğim tek Şey, kızlarımın kafasından rastgele geçen tüm düşünceler.

"yle," diyor Blair.

"Ama!" Kinsley bir parmağını kaldırır. "O başka bir gün için. Bugün, Jax, küçük içeceklerden birini denemelisin. Limonlu olanı çok lezzetlidir."

"Küçük olduklarından emin miyiz?" Gözlerim iki kız arasında gidip geliyor. Blair o kadar sarhoş değil, ama birkaç tane içti. Damon'a onun arabasını eve götürmesini söyleyeceğim. Kinsley parmaklarını kaldırarak bana ne kadar küçük olduklarını gösteriyor.

Kahretsin, o çok sevimli. Dudaklarından hızlıca bir öpücük almadan kendimi alamıyorum. Kinsley dudaklarını yalıyor, yanakları ısınmıŐ. Eli Şimdi göğsümü okşuyor.

"Onu endişelendiren diğer Şeyi de ona söylemeli miyiz?" Oh, bunu da duymak istiyorum.

"Belki. Şu anda yorgunum." Büyük bir esneme taklidi yapıyor ve yalnız kalabileceğimiz eve dönmek istediğini biliyorum. Kahretsin. Beni yavaş yavaş öldürecek.

"Jax." Kardeşim hızla bize yaklaŐarak adımı bağırır. AŞağı indiğimizde nereye gittiğine dikkat etmemiştim. Dikkatim tamamen Kinsley'de. "Bir sorunuz var."

"Kangurular mı?" diye sorar Kinsley. Bu sefer Blair gülmekten kendini alamaz. Ama çığlıklar yüzünden kısa sürer.

Sonuçta, bu gece öldürülen kişi ben değildim. Bu, insanların cinayeti Kinsley'in iŐlemedięini düŐünmelerini engellemeyecek.

Yirminci Bölüm İki

KINSLEY

Yaşlandıkça, sabahları uyanmak gibi yetişkinlerin yaptığı şeylere alışman gerekmez mi? Bunlardan nefret ediyorum ve bu sabah uyanmak özellikle zor geliyor. Göz kapaklarım normalden daha ağır hissediyor.

Ne oluyor? Hafta sonu, değil mi? Tekrar uyuyabilirim. Uyku diyarlarına geri dönmek üzereyken bir el kıcıımı kavradı; gözlerimi açtığımda zeytin rengi bir ten ve çene çizgisinde hafif bir sakal gördüm.

"Jax." Adı boğuk bir sesle çıkıyor. "Bana ne yaptın?"

"Sana ne yaptım ben?" diye homurdanıyor. "Bir daha amını benim sikime sürtersen, Bunny." Bu beni daha da uyandırıyor — tüm vücudumu.

Elim çıplak bir göğüs hissediyor ve hızla Jax'ın üzerinde olduğumu anlıyorum. O sırt üstü yatarken, ben onun üstüne uzanmış durumdayım. Başımı kaldırıyorum, gözlerim onunla buluşuyor.

"Merhaba." Bu, söyleyebildiğim tek kelime çünkü cinsel organımın onun çok sert penisine bastırıldığını hissediyorum. Jax'ın elini kıcımda sıkıştırıyor.

"Merhaba." Sırıttıyor ve gözlerim onun ağzına kayıyor. Ağzım hassaslaşıyor. Dün gece olanların ilk anısı zihnimde canlanıyor. Jax ve ben bu yataktaydık ve ben onu deli gibi öpüyordum.

"Aman Tanrım." Onun üstünden yuvarlanıyorum.

"Kinsley?" Mümkün olduğunca hızlı bir Şekilde yataktan fırlayıp banyoya koşuyorum. "Kahretsin." O da hemen arkamdan geliyor. "Ne yapıyorsun?" Ben diş fırçamı alırken o kapıda duruyor.

"Dişlerimi fırçalıyorum?"

"Tabii." Yanıma gelip kendi fırçasını aldı. "Kusmak üzere olduğunu sandım."

"Ahh, saçıma tutacak mıydın?" Dişlerimi fırçalamaya başlamadan önce soruyorum.

"Zaten saçını bağlamıştım, ama yardım edebilirdim." Diş macununu fırçasına sürüyor.

rglerimi çözdükten sonra saçlarımı gevşek bir Şekilde bağlamıştı. Jax dün gece sarhoş halimi yatağa yatırdı ve ben durmadan onu pp durdum. Bu da onu tekrar öpmek istememe neden oluyor, bu yüzden dişlerimi fırçalıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Ben iyiyim," diye itiraf ediyorum. "Bekle, hapishaneye gireceğimden ve bunların son pcklerimiz olabileceğinden endişelendiğim için seni öpmeye devam mı ettim?" Bunu söylediğimi hatırlıyorum. Benim için çok garip bir söz.

"Hapse girmeyeceksin." Jax'ın sesi çok ciddi. Bana uzattığı el havlusuyla ağzımı siliyorum.

"Tabii ki girmeyeceğim." Havluyu ona geri atıyorum. "Sarhoş kafamla..." Sözümü yarıda kesiyorum. "Aman Tanrım."

"Hey, dur bakalım." Jax, dengemi sağlamak için sallanan ayaklarımdan tutuyor.

Beni kaldırıp oturma odasına taşıyor ve beni kucağına alıp kanepeye oturuyor. Hâlâ giydiğim gömleğim yukarı kayıyor. Ayakkabılarımı ve şortumu çıkarmış. Gmleğimin altından elimi uzatıp styenimi kendim çıkardığımı ve sonra onu yetenekli bir striptizci gibi ona fırlattığımı hatırlıyorum.

Öyle değilim. Sadece bu anı bile beni utandırıyor.

Ama seksi olamama ve Jax'ı tahrik edememe konusundaki beceriksizliğimden daha önemli Şeyler var.

"Onu ldrdm."

"Sen kimseyi öldürmedin."

ığlıklar. l kız yedek odalardan birindeydi. Onu pek göremedim. Tabii ki, herkes çığlığın geldiği yere doğru koştu.

çığlığın geldiği yere doğru koştu. Jax ilk başta beni bırakmadı, ama ben ne olduğunu öğrenmekte ısrarcıydım.

Annie, gece erken saatlerde tartıştığım kız, yatakta ölü yatıyordu. Burnundan kan damlıyordu, gözleri açıktı ve tavana bakıyordu.

"Haklısın. Blair'in büyüydü." Kendi şakama gülüyorum.

"O da aynı şeyi söyledi. Hala ne anlama geldiğini anlamıyorum, ama büyü burnuna girmediyse..."

"Burnuna dokundu," diye fısıldadım nedense. Hatırlayabildiğim her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Ne sen ne de Blair o kızın ölümünden sorumlusun. Kim ne derse desin." Jax'ın sözleri dün gecedan bir sürü anıyı geri getiriyor. Bakışlar, fısıltılar, hepsi bana yönelikti.

O zaman Jax beni oradan çıkardı. Damon, Blair'i halledecekti çünkü o araba kullanamıyordu. O küçük içkiler bizi mahvetti.

Herkesin bunu benim yaptığımı düşünmesinden dolayı kırılmalı mıyım, yoksa insanların benim böyle bir şey yapabilecek başka bir tarafım olduğunu düşünmesinden dolayı gurur duymalı mıyım, emin değilim. Annie ile birkaç kez tartışmıştım, ama Blair büyücüydü.

O kızı sevmiyor olabilirdim, ama kesinlikle ölmesini istemiyordum. O bir kaltaktı, ama insanlar değişir ve bizim yaşımızda insanlar genellikle acımasızdır, çünkü kendi kişisel hayatlarındaki sorunlar çevrelerindeki herkese yansır. Bunu anlayabiliyorum. Benim de ailem yüzünden kendi sorunlarım var.

"Ne oluyor, Jax?" diye soruyorum, gecenin geri kalanı zihnime dolup taşarken, hak ettiğim sıkıcı bir baş ağrısı çekiyorum.

"Aşırı doz aldığından eminim. Koç, Trent'in burnundan da kanadığını söyledi."

"Bir dakika, Trent Weaver mı? Futbolcu olan mı?"

"Evet, takımın alıcı oyuncusu. Koçla konuşmam gereken konu buydu. Komada hastanede yatıyor."

"Aman Tanrım." Okuldaki herkes neden bunu konuşmuyor?

"Bir şey aldığını biliyorlar ama ne olduğunu bilmiyorlar. Etrafta dolaşan yeni uyuşturucular hakkında bir şey biliyor muyum diye sordu." Ona bakıyorum

ona baktım.

"Koçun sana bunu sorması delilik, ama anlaşılabilir."

"O sadece benden bilgi toplamamı istemiyordu. Sanırım, neler olup bittiğini bilmiyorsam, bu bilgileri amcalarıma götüreceğimi biliyordu."

"İyi bir noktaya değindin." Vay canına, bu Jax'ın ne kadar farklı bir dünyada yaşadığını hatırlatıyor. "Sence bunların hepsi birbiriyle bağlantılı olabilir mi?"

"İki ölü kız ve Trent hastanede, ve onun hayatta kalıp kalmayacağını bilmiyorlar. Normal bir sokak uyuşturucusu olmadığı için ne aldığını bilmek istiyorlar, ve bence ailesi bunu öğrenirlerse onu kurtarmaya yardımcı olabileceğini umuyor." Kahretsin, ailesi için çok üzülüyorum.

"Kahretsin, doğru, depoda bulunan ilk ölü kız bizim üniformamızı giyyordu. Bu, bizim okuldan ya da Golden Prep ile bağlantılı üç kurban demek oluyor."

"Bingo," diyor Jax, ben sarhoş bir aptal gibi davranırken bunu kendisi çözümüş belli ki.

"Yani bu yepyeni bir uyuşturucu mu diyorsun? Filmlerdeki gibi."

"Filmlerdeki gibi diyebilirsin, ama yeni uyuşturucular ortaya çıkıyor."

"Oh, Jax." Kalkmaya çalışmak için kıpırdanıyorum, ama Jax beni bırakmıyor. "Yürümem lazım. Düşünmeme yardımcı oluyor." Beni bırakıyor, ben de zıplıyorum ve ileri geri yürümeye başlıyorum.

"Bir şey buldun mu?"

"Ailem sık sık iş hakkında konuşur." Kimi kandırıyorum? Nadiren bir araya geldiğimiz aile yemeklerinde tek konuştukları şey budur. Hayatları işten ibarettir.

"Trent, North Saints'te."

"Tamam, doğru, dış kenarda." İki ana hastane var. Bir tanesi şehrin büyük bir bölümünü kapsayan Center Saints Hastanesi. "Ailem Center'da çalışıyor, ama Center Hastanesi'nin kendi ilçesini kapsadığı gibi, polis de öyle ve iletişim her zaman en iyi şekilde işlemiyor. Özellikle de yeni şeyler olduğunda. Henüz bağlantı kurulmadı."

Jax öne doğru eğilerek devam etmesini teşvik eder.

"Annem ve babam, polisin sokakta koşarken bulduğu bir kızla ilgili çılgın bir hikaye anlattılar." Kaşları kalkar. "Peki, devam edelim."

"Hikaye zamanı," diyorum ona. "Sabah saat altı sularında, bir kızın sokakta koşarken güvenlik kamerasına yakalandığı görülüyor." Neden bilmiyorum, ama koşma hareketi yapıyorum, sanırım hikayeye kendimi kaptırmışım. "Sonra bir grup insan onun yanından koşarak geçiyor. Kız durup onları izliyor, sonra dönüp onların peşinden ters yönde koşmaya başlıyor." Diğer tarafa dönüp duruyorum.

"Yarıştan mı kayboldu?"

"Öyle düşünülebilir, ama kız yarış için giyinmemiş ve koşusu çok garip. Bir terslik var. Polislerin getirdiği güvenlik kamerası görüntülerinden bu açıkça anlaşılıyor."

"Artık polisler var."

"Artık polisler var, ama aceleci davranmayalım."

"Tamam." O arkasına yaslanıp, devam etmemi bekliyor.

"Şimdi hepsi koşuyorlar ama önlerinde itfaiye araçları ve ambulanslar gördükleri için yavaşlamaya başlıyorlar. Bir kaza ile karşılaşıyorlar. Parlak, yeni bir Lexus bir minibüse çarpmış. Minibüsteki insanları kurtarmak için çalışıyorlar. İşte burada annem devreye giriyor. O araçlardaki insanlar acil servise getirildiğinde annem de oradaydı. Kurtarılamadılar."

"Lexus'un sürücüsü?"

"Hiçbir yerde bulunamadı. Ortadan kayboldu." "Ya da rastgele bir maratonda mı?"

"Hey, hikayemi mahvetme." Ona keskin bir bakış atıyorum. "Kız sonunda dönüyor ve aşağıya, ..." Şimdi duraklayan benim. "Lanet olası depo bölgesine! Yani, kaybolan kızla beni cezbedtiğin yerin hemen yanına değil, ama aynı bölgeye."

"Sonra ne oldu?"

"Kız kıyafetlerini çıkarmaya başlar, öylece atar. Bir grup inşaat işçisi onu görür ve bir kızın neden çıplak olarak yolda koştuğunu merak eder."

"Siktir," diye mırıldanır Jax.

"Onu durdurmak için mücadele ediyoruz. Sonra polisler onu kontrol altına almak için mücadele ediyor. Tek söylediği, onların peşinde olduğu. Aklını kaçırmış. Onun uyuşturucu kullandığını düşünüyorlar. Annem, sürekli Lexis adında birinin adını söylediğini söyledi."

"Minibüse çarpan arabadaki gibi."

"Bingo." Onun kelimesini kullanıyorum. "Annem böyle bir şey görmediğini söyledi. Ve o, bambaşka bir dünyada kafayı yemiş insanlarla uğraşmış biridir, ama bu kızın neyi olduğunu hala bilmedikleri için deliye dönüyor. Uyandığında hiçbir şey hatırlamıyordu. Önceki gece katıldığı partiyi bile hatırlamıyordu, bu yüzden ne aldığını söyleyemedi, ama annem her şeyi araştırdıklarını söyledi. Hala bu durum onu rahatsız ediyor çünkü bunun bir zihinsel çöküntü olduğuna inanmıyor. En azından tetiklenmemiş bir çöküntü olmadığına inanıyor."

"Bağılantılı olmalı. Her şey uyuyor. Sen dahisin."

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Alaycı bir şekilde sırıtıyorum. Jax ayağa kalkıp bana doğru geliyor. Parmakları saçlarıma gömülürken, ağzı ağzıma yaklaşıyor. Başını kaldırdığında yüzündeki ifade dikkatimi çekiyor. Bana hayranlıkla bakıyor. Ama bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi sana yemek vereceğim ve ailemle konuşmam gerek." Başımı sallıyorum.

En iyisi bu. Hazırlık okulunda gazetenin editörüym. Kendi başıma araştırmaya devam etmek istesem de, bu akıllıca bir seçim değil ve bencilce olur.

Kendimi bencil olmak istediğim tek şey Jax. Bunun için hiç üzülmeyeceğini düşünüyorum.

Yirminci Bölüm Üç

JAX

Kinsley bu sefer parmak uçlarına yükselerek dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpüşmeyi sadece bir ipin ucunda asılı kaldığım için kesmek zorunda kaldım. Normal bir insan olsaydım, dün gece ölen kız yüzünden libidomun dibe vurması gerekirdi. Ama öyle olmadı.

Kinsley de yol boyunca yolcu koltuğunda zıplayıp durarak, her şeyi tekrar tekrar anlatarak yardımcı olmadı. Her yerde zıplıyordu.

Sonra onu yatak odama götürüp sevişiyorum. Ellerimi kendime sakladığım için ödül almalıyım. Yani, çoğunlukla. Ama sınırları aşmayacaktım. Özellikle de o durumdayken. İlişkimizi daha ileriye götürürken onun yüzde yüz benimle olmasını istiyorum. Ama o bunu benim için hiç de kolaylaştırmadı.

"Jax." Kinsley vücudunu bana daha fazla bastırıyor. Sert küçük meme uçlarının gömleğinden dışarı çıktığını hissedebiliyorum. Tek düşünebildiğim, onları kendi gözlerimle görmek ve dudaklarımı onların ve vücudunun her santimetresine dolamak. Onun vücudunu hak ettiği şekilde tapınmama izin vereceği günü sabırsızlıkla bekliyorum.

"Tam burada." Ağzımı çenesinden boynuna doğru kaydırıyorum. Kinsley ellerini göğsüme kaydırıp boynuma dolarken kalçalarını bana doğru itiyor.

"Halletmem gereken işler olduğunu biliyorum, ama..."

"Ama önce benim kızımın ihtiyaçları karşılanmalı." Boynuna gülümserim, onun başını salladığını hissederim. Ellerim kalçalarına gider, onu kaldırırım. Kinsley bacaklarını bana dolandır ve onu yatağa doğru taşıyım.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Amını benim sikimde yukarı aşağı sallıyor. Onu çok daha iyi hissettirmek üzereyim.

Bunu daha önce hiç yapmamış olabilirim, ama hızlı öğrenirim ve naif değilim. Ayrıca yıllar boyunca zihnimde onunla ilgili bir sürü fantezi biriktirdim. Onun adımı inlerken onun amcığı olduğunu düşünerek kaç kez kendi elimi siktiğimi biliyorum.

Onu yatağa yatırıyorum, gömleğini yukarı çekerek tekrar öpüyorum, böylece göğüslerini tenime değdirerek hissedebiliyorum. Öpücük, gömleğini tamamen çıkarıp onu sadece külotuyla bırakınca sona eriyor. Elim bir göğsünü kavarken, vücudunda aşağı doğru ilerleyip diğer göğsünü ağzıma alıyorum.

"Evet," diye inliyor, sırtı kavisleniyor ve bana kendini daha fazla sunuyor. Kinsley dikkatli olmalı. Kontrolüm sınırlı ve onu her santimini yutma ihtiyacı beni zorluyor.

"Daha fazla mı istiyorsun, Bunny?" diye soruyorum, meme ucunu bırakarak. Elim vücudunda aşağı doğru kayıyor. Cildi yumuşak ve narin. Parmaklarımla külotunun üst kısmını okşuyorum, içine dalıp benim için ne kadar ıslak olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

"Lütfen..."

"Yalvarma." Dilimle meme ucunu daireler çizerek yalarken, parmaklarım ipeksi mor külotunun içine dalıyor.

Onun ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde gözlerimi kapatıp inlerim. Ağzım daha fazlası için sulanır. Lanet olsun, planım parmaklarımı kullanarak onu tatmin etmektir, ama bu yeterli olmayacak. "Dilimde senin tadını hissetmek istiyorum." Onu tatmaya direnmemin imkanı yok. Onun vücudunun geri kalan kısmına kaymadan önce onun üzerine geçiyorum. Kalçalarını tutup onu yatağın kenarına çekiyorum ve yatağın yanına dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kinsley şaşkın bir çığlık atar ama beni durdurmaya çalışmaz. Hatta bacaklarını benim için daha da açar. Külotundaki ıslak leke, onu yutma isteğimi hiç de azaltmaz.

Daha yavaş gitmeliyim, ama bunun için çok uzun süre bekledim. Testislerim o kadar çok ağrıyor ki, zonklamaya başladı.

Külotunu yana çekip yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum. Onu tadarken bacaklarını omuzlarıma atıyorum, beni sarmalamalarını istiyorum.

Kinsley'nin tatlı ve ekşi tadı beni etkiliyor. Anında bağımlısı oluyorum. Penisim eşofmanımın içinde titriyor ve biraz boşalıyorum, ama odak noktam bu değil. Onun yüzüme boşalmasını istiyorum. Kinsley'nin beni işaretlemesinin zamanı geldi. Onun kokusunun her tarafımı sarmasını istiyorum. Aldığım her nefeste onu koklamak istiyorum.

Dilimi amının kıvrımlarına sokuyorum, önce klitorisine yöneliyorum. Dilim klitorisini okşadığı anda, tüm vücudu titriyor. Kinsley'nin parmakları saçlarımı kavrarken, kalçaları bana yaklaşmak için yukarı doğru kalkıyor.

"Jax..." Sesim panikle doludur. Eğer o da şu anda benim hissettiğimin onda birini hissediyorsa, onu anlıyorum. Dünyanın geri kalanı şu anda havaya uçup siktirip gidebilir, umurumda bile olmaz. Hiç pişmanlık da duymam.

Şu anda önemli olan tek şey o ve kızıma iyi bakmak benim tek sorumluluğum. Onu sahiplenmek istiyorsam, buna layık olduğumu kanıtlamalıyım. Onu asla bırakmayacağımı zaten biliyorum, ama onun benimle olmasını istiyorum. Buna çok ihtiyacım var. Bu beni heyecanlandırıyor.

İnsanlar futbol maçlarında benim adımları haykırırlar, ama Marino adının ardındaki güç, onun adımları söylediği zamanki güçle kıyaslanamaz. Adımın onun için her şey anlamına gelmesini istiyorum.

Dilimi klitorisinin etrafında gezdirip ileri geri okşuyorum. Tekniğimi değiştirirken çıkardığı her sesi dinliyorum. Çok geçmeden kalçalarını sallamaya başlıyor ve adımları haykırıyor. Lanet olsun, çok hızlı oldu. Durduramıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Onu rekor sürede orgazma ulaştırdığım için çok heyecanlıyım, ama işim henüz bitmedi. Tek bir orgazm yetmez. "Jax, yapamam." Sözleri vücuduyla uyuşmuyor ve ben de ondan aldığım ipucunu kullanıyorum. Aşırı duyarlı klitorisini bırakıp daha derine inerek kızımın tadını daha derinlemesine alıyorum. Dilimi sertleştirip onun içine sokuyorum.

Kızın amcığı etrafında titrediğinde, inliyorum. Taşaklarım gerginleşiyor. Kendimi tutamıyorum. Yaklaştım ve onu da yanımda istiyorum. Dilimi onun içine sokup çıkarıyorum, kolumu bacaklarının etrafına dolayarak

başparmağımı klitorisine götürebilmek için. Dilimle çalışmaya devam ederken, o küçük topu bulup sıkıca bastırıyorum.

O benim için boşalıyor. İnliyorum, ağzımı açıp her damlasını içime çekiyorum, kendi boşalmam da geliyor. O kadar sert boşalıyorum ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Yıllarca süren özlem ve beklenti doruğa ulaşıyor. Neredeyse acı verici ama en iyi şekilde.

Geri çekilip dudaklarımı yalayıp onun tadını çıkarırken, gözleri kapalı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kızımı görüyorum. Külotunu yerine çekiyorum. Gözleri açılıyor.

"Bu..." Diye bir nefes verir, göğüsleri sallanır. Az önce boşalmış olmama rağmen sikim titrer. Şimdi, sikimi göğüslerinin arasına kaydırırken, onun göğüslerini birbirine doğru ittiğini düşünüyorum.

"Ne?" Bunu duymak istiyorum. Bana tam olarak nasıl hissettirdiğimi söylemesini istiyorum.

"Çok iyi." Oturur, kızı yatağın kenarında, ben ise hala dizlerimin üzerinde, bacaklarının arasında. Ellerimi bacaklarında yukarı aşağı gezdiririm. "Asla kendimi o kadar sert boşaltamayacağım." Kaşları çatılır, sanki bir daha kendi amını dokunması gerekecekmiş gibi. Bundan sonra sonsuza kadar bu benim işim.

"Gerek yok." Boynunun arkasını avuçlarım ve onu sert bir öpücüğe çekiyorum. "Gelmen gerekirse, bana gel."

O sırtıyor. "Kelime oyununu bilerek mi yaptın?"

"Belki." Onu tekrar öperim. "Şimdi, geri dönüşü olmayan ve senin hazır olmadığın bir şey yapmadan önce, seni giydirip beslemem lazım." Ayağa kalkarım, bunu yaptığımda sikimin tam onun yüzünde olacağını düşünmeden. Tabii, hala eşofman altım üzerimde, ama yine sikim taş gibi sertleşmiş. Yine mi? Hiç tam olarak inmedi ki.

"Peki ya sen?" Küçük yaramaz dudaklarını yalar. "Giysiler." Geri adım atarım.

"Hey! Bu adil değil." O elini uzatıp sikimi okşarken ben bir adım daha geri çekiliyorum. Dolabıma gidip bir gömlek ve yeni pantolon alıyorum. "Kim demiş hazır değilim diye?" Kinsley'nin sesi çok yakın. Arkamı döndüğümde, dolabımın kapısında sadece külotuyla duruyor; göğüsleri hafifçe sallanıyor.

"Bunny," diye inledim, elimi yüzümde gezdirerek. Bu tam bir işkence. Ronan amcam en iyisini yaptığını düşünüyor olabilir, ama Kinsley ona rakip olabilir.

"Ben de sana aynısını yapmak istiyorum. Sana zevk vermek istiyorum." Sesi çok yumuşak ve tatlı. "Sertleşmişsin, belki ben..." Gözlerimi açtığımda, onun gözlerinin benim sikime odaklandığını görüyorum.

Kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Onun dizlerinin üstüne çökmüş, yastık gibi dudaklarıyla benim aletimi ağzına almış hali gözümün önüne geliyor. Derin bir nefes alıp bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

"Bebeğim, boşaldım." Pantolonumu indirip bir boxer ve kot pantolon alıyorum, kanıtı kendi gözleriyle görsün diye. Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor ve sırtıyor.

"Sen, ah..."

"Senin amını yalarken mi? Evet." Bir gömlek giyerim. "Odada sütyensiz durabilirsin, ama bu odanın dışında sütyensiz olmana tahammül edemem."

"Neden?" Elleri göğüslerine gider ve onları avuçlar.

"Çünkü kardeşlerimden birini öldürürüm ve ailemle konuşmaya gitmeden önce sikimin inmesini sağlamaya çalışıyorum."

"Oh." Bu, güzel yüzüne tekrar sırtışını getirir. "Bebeğim, beni öldüreceksin." İlerim.

Yıllardır tek düşündüğüm şey, onun benim yatağında, benim alanımda çıplak olmasıydı. Hayatımda, onunla sevişmemek kadar zor bir şey olmadı.

"Giyineceğim." Onu izlemekten kendimi alamıyorum. Onun evinden eşyalarını alırken, onu idare edecek kadarını aldığımdan emin oldum. Hepsini dolabıma kaldırdım. Onun eşyaları benimkilerin yanında çok iyi görünüyor, ama daha fazlasını almam lazım. Her şeyin yerli yerinde olmasını istiyorum, ki bu çok saçma çünkü her şeyin yerli yerinde olmasını seviyorum, ama yine de Kinsley'nin üzerimde ve benim alanımda olmasını seviyorum, yani...

Kinsley, yatak odamdan çıkmadan önce hazırlanmayı bitirir. Kapımın önünde durur.

"Biliyorsun, ben hazırım."

"Ne?" Bana gerçekten böyle bir şey mi söyledi?

"Sana haber veriyorum. Ne zaman istersen hazırım." Koridorda yürümeye başlar, ama ben onu durdururum, bileğinden tutarım.

"Emin ol," diye uyarıyorum onu.

"Bizim olduğumuzdan emin misin, yani..."

"Sonsuza kadar," diye çok hızlı bir şekilde onun yerine tamamladım. Başını eğip bana baktı. "O kadar eminim."

"O zaman ben de eminim."

Evet, tabii ki, sadece Kinsley bana onun içinde olmamı istediğini söylediği için değil, aynı zamanda sonunda anladığı için de.

Kinsley benim. O benim son hedefim.

Yirminci Bölüm Dört

KINSLEY

Mutfağa ilk girdiğimizde, sadece ikimiz vardık. Şimdi ise giderek daha fazla insan ortaya çıkıyor. İnsanlar içeri girip çıkıyor. Jax'in en büyük kardeşi Eros hariç, ailenin çoğuyla tanıştım bile.

Yüzünü belli belirsiz hatırlıyorum. Bir ara görmüş olmalıyım. Golden Prep'e gitmediğini biliyorum. Nedenini bilmiyorum ama Marino çocuklarının hepsi oraya gitmiyor. O kadarını biliyorum. Burası büyük bir şehir ve yeteneklerine bağlı olarak burada ve hatta yurtdışında birçok lüks okul var.

"Buradasın!" Nix mutfağa girip beni görünce çılgın atar. Ağzıma götürmek üzere olduğum pastırma parçasını durdururum. "Hakkında çok havalı söylentiler dolaşıyor." Küçük bir sallama hareketi yapar. "İki Marino bir ev partisine girer ve biri ölür, ama kimse onları katil olarak görmez. Hayır, seninle giderler." Nix güler. "İnsanlar aptal."

"Buna karşı çıkamam." Pastırmamdan bir ısırık alıyorum. "Ama insanların benim birini öldürdüğümü düşünmesi pek de havalı değil."

"Bunun en kötü yanı ne biliyor musun?" diye sordu ama kimse cevap veremeden devam etti. "Artık rastgele sarışınlar partilerde ölüyorlarsa, beni okul partilerine asla göndermeyecekler."

"Nix, sen rastgele değilsin." Gülerek söylüyorum.

"Ahh." Omuzlarını ie çekip, utangamış gibi davranarak yukarı bakar. "Ama yine de sorun yok. Artık kimse senin erkeğinle uğraşmayacak, yoksa o srtkler hendekte son bulacak." Son kısmı şarkı söyler gibi söyler.

Nix, en iyi anlamıyla çok şey ifade ediyor. Konuşurken çok canlı, teatral. Bunu seviyorum. Sözlerine gerçekten "canlılık" katıyor.

"O kim?" Jax, kızın sesini duyunca ocakta durur ve dönerek bakar. Hepimiz yle yaparız. Orada ürkütücü bir şekilde hareketsiz duran, hayatımda gördüğüm en keskin ve en parlak mavi gözlere sahip narin bir kız vardır.

Koyu kahverengi saçlarını sıkıca topuz yapmıştır, ama bir şekilde tek bir bukle serbest kalmıştır. O tek sa telinden hiç hoşnut olmadığını hissediyorum. Her şeyiyle çok düzenli olduğu halde. Düzgün, düğmeli beyaz gömlek, pantolon ve botlarla. Kim olduğu birden aklıma geliyor. Kız, soğuk bakışları dışında annesinin neredeyse birebir kopyası gibi görünüyor. Hayır, o bakışlar War Marino'ya ait. O, onun en büyük kızı.

"Naomi," diyor Jax, sesinde hafif bir uyarı var. Gözleri benden ona kayıyor.

"Hey!" Nix, yanıma oturduğu yerden birden ayağa kalkar. "Onu seviyoruz." Naomi'nin önüne geçerek onun grşn engeller. "Of, saçını böyle yapmandan nefret ediyorum. Bunu konuşmuştuk. Arkanı dn."

Naomi dönmüyor. Nix sadece bir kez daha homurdanıyor ve Naomi'nin etrafından dolaşıyor. Nix'in kızın saındaki sa bandını çekip, annesine benzeyen tüm o vahşi bukleleri serbest bırakmasını izliyorum.

Blair tam bir emo kız, ama şakalar yapar falan. Naomi ise gotik bir kıza hiç benzemiyor, ama havası Wednesday Addams gibi karanlık. Sadece siyaha güvenmiyor. Hayır, kıyafetleri daha işlevsel. Ne fazla ne eksik. Mesajını iletmek için belirli bir görünüme ihtiyaı yok.

"İyi misin?" diye sorar Jax, ama ben ne olduğunu anlamıyorum. "O iyi," diye cevaplar Nix onun yerine. "İyi olduğunu söyle." Naomi'yi dirsekler.

Naomi'yi drter.

"İyiyim." Bu sözler Naomi'nin ağzından çıkmış olabilir, ama iten olmadığı belli. Bana karşı emin değil, ki bu tamamen anlaşılabilir bir durum.

"Onu seviyoruz," diye tekrarlıyor Nix. "Golden Prep'ten güzel bir sarışını öldürdüğü söylentisi dolaşıyor." Nix kaşlarını oynatıyor.

"Öyle mi?" diye sorar Naomi. Nix, Naomi'nin etrafında oluşan gergin havayı yumuşatmak için çaba gösteriyor, ben de ona uyuyorum.

"Belki. Oldukça sarhoştum. Yani, sonunda onunla eve gittim." Jax'e doğru başımı sallıyorum.

"Evet, bir erkekle eve gitmek için çok sarhoş olmam gerekirdi," diyor Naomi, ama sesinde hiçbir duygu yok.

"O lezbiyen değil, o hiçbir şey." Nix boğazını keser gibi bir hareket yapar.

İlginç. Ama yine de biraz korkutucu. Aynı zamanda ilgi çekici.

"Bitirdin mi?" Naomi, Nix'e soruyor.

"Hayatım boyunca ne zaman bir şeyleri bitirdim ki?" Nix buklelerinden birini çekiştirir. "Yeni bir şey aldım..."

"Bugün saçımla oynamayacaksın."

"O zaman yarın. Tamam." Nix yanağına bir öpücük kondurur ve neredeyse zıplayarak yanıma oturur. "O havalı biridir ve şu..." Dramatik bir etki yaratmak için bir an durur, sonra kardeşini işaret eder. "Ona aşık."

Pastırmayı yutarken boğazıma takılır ve öksürürüm. Biz o L harfli kelimeyi söylemedik. Aslında bu kelimeye pek alışkın değilim. Muhtemelen bu yüzden beni bu kadar hazırlıksız yakaladı. Jax bana zaten sonsuza kadar onun olacağını söyledi. Tüm varlığımla buna inanmak istiyorum.

"Kibar ol," diyor Jax, mutfak adasından bana doğru dönerken, sözleri Naomi'ye yönelik. Ona el sallayarak sorun olmadığını söylüyorum ve bana yaptığı kahveden bir yudum alıyorum. El sallamamın bir etkisi olmuyor çünkü şimdi üzerimde duruyor, eli sırtımda yukarı aşağı hareket ediyor.

"O hiçbir şey yapmadı," diye Naomi'yi savunarak Jax'ı azarlıyorum.

"Kimse bana onun adını bile söylemedi." Naomi konuşur ve mutfığa doğru adım atar. Kalp şeklindeki yüzünün etrafına düşen bukleler daha narin görünür.

"Ben Kinsley," diye kendimi tanıtıyorum. Naomi bana kısa bir baş selamı veriyor.

"Bana bir şeylerin söylenmemesi hoşuma gitmiyor." Gözleri beni değerlendirir. Jax'in bana karşı davranışlarından hoşlanmayabileceğini biliyorum, ama ben

Anladım. Ben onun ailesinin evinde bir yabancıyım. Ve bu sıradan bir aile değil. Hepsi de yabancılara güvenmemek için nedenleri var. "Onu bunaltmamaya çalışıyorum," diyor Jax, kafamın üstüne bir öpücük kondurarak. kafama bir öpücük kondurur.

"Yani bu nesiller boyu süren bir şey," diye yanıtlıyor Naomi, ama ben ne demek istediğini hiç anlamıyorum.

"Bana da aynısı olsun diye sabırsızlanıyorum." Nix koltuğunda dans ediyor.

"Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum." Naomi'nin kaşları çatılır.

"Gördün mü, sana hislerin olduğunu söylemiştim. Kimse beni dinlemiyor." Nix gözlerini devirir.

"Ne hakkında konuştuğumuzu sorabilir miyim?"

"Bu ailedeki erkekler." Naomi anlatmaya başlar.

"Hayır, hayır, hayır." Nix başını sallar. "Kadınlar da var." Nix bana bakar. "Bir gün umutsuzca aşık olmamak için 'erkekler' diyor. Bu ailedeki sadece erkekler değil, kadınlar da var. Yani, kocaların eşlerine olan takıntısıyla başa çıkmak için deli gibi aşık olmak gerekir. Marks'ı da unutmayalım. O da Ro amcayı takip ediyordu." Naomi'nin ifadesinden, Nix'in ağzından çıkan her kelimedenden nefret ettiğini anlayabiliyorum.

"Sen bir Marino'sun. Birine aşık olabileceğini hissedersen, onu öldür gitsin," diye şaka yapıyorum.

"Bunu yapabilirim." Naomi başını sallamaya başlar.

"Tanrım, ona fikir verme," diye inliyor Nix. "Kötü bir fikir değil," diyor Jax.

"Onu seviyorum." Bunun üzerine Naomi dönüp mutfaktan çıkar.

"O..." Sözümü yarım bırakırım.

"O sadece Naomi. Bunu kelimelerle anlatmak imkansız." Nix tabağımdan bir parça domuz pastırması alır.

"Ye, Bunny; amcalarımla konuşmamız gerek." Yanağıma bir öpücük kondurur ve kahvemi doldurur.

"Bekle, ben de onlarla konuşacak mıyım?" Aniden paniğe kapılıyorum. Mantıklı tarafım, bana hiçbir şey yapmayacaklarını biliyor, özellikle de Jax buradayken, ama kendimi biraz

biraz korkuyorum. Sonuçta, onlar bu şehrin en güçlü üç adamı. Hayır, daha doğrusu bu kıyı şeridinin en güçlü üç adamı.

"Sohbete katılmak istemiyor musun?" diye sorar Jax.

"Yani, istiyorum, ama yapabilir miyim?" Ayrıca, neden bu konuşmayı yapmak aileyle tanışmakla eşdeğer gibi geliyor? Yani, onları tanıdığımı biliyorum, ama bu daha derin bir şey gibi görünüyor.

"Annenin hastası hakkında bana anlattığın hikayeyi onlara anlatmalıyız. Sanırım Damon, depo ve dün gece olanlarla ilgili bildiklerini onlara anlatmıştır."

"Depoyu daha önce bilmiyor olmalarına biraz şaşırdım."

"Doğru, bana söylenmeyen daha çok şey var." Nix yine çılgınca gözlerini devirdi.

"On beş yaşına basmak üzeresin," diye hatırlatır Jax.

"Bana bunu söyleme. Sen o deliğe indiğinde kaç yaşındaydın?" Nix kardeşine karşılık verir.

"İşler öyle yürümüyor, bunu sen de biliyorsun. Bunu cinsiyet meselesi haline getirme. Naomi bunun kanıtı."

"Sizin konuştuğunuz şeylerden hiç anlamıyorum, yani sen benden daha fazla şey biliyorsun," diye araya giriyorum.

"Nix, hadi ama. Sen farklısın. Hepimiz farklıyız. Ebeveynlerimiz bize göre davranıyor."

"Biliyorum." Nix hafifçe içini çeker. "En küçüğü olmak berbat bir şey."

"Birinin en küçük olması lazım ve sen bu konuda oldukça iyisin." Dirsekimle ona hafifçe dürttüm. Gözleri parladı.

"Aman Tanrım, az önce fark ettim ki biz kardeş olacağız! Bir kız kardeşim var!" Bana gülümseyerek bakar. Bu, göğsümü sıkıştırır. Bunu hiç yüksek sesle söylemedim ama hep bir kardeşim olmasını dilemişimdir. Anne babam hiç yanımda olmadığından bana eşlik edecek biri.

"Onu korkutmayalım. L kelimesi ve evlilik konuşmaları." Jax kız kardeşine başını sallar.

"Neden? Ne yapacak ki? Kaçacak mı?" Nix başını geriye atar ve kendi şakasına hiç görmediğim kadar çok güler. "Hem annem hem de Marks teyzem bunu denedi ve nasıl sonuçlandığını biliyoruz. Marino erkekleri ısrarcıdır."

Bu muhtemelen beni çok korkutmalı, ama korkutmuyor. Garip bir şekilde bana rahatlık veriyor. Belki ben de biraz garipimdir.

Yirminci Bölüm Beş

JAX

Tüm amcalarım, Kinsley'nin kız ve hastaneyle ilgili aynı hikayeyi anlatmasını dinliyorlar. Arada sırada, gözleri Ronan amcama kayıyor, o da onu korkutmamak için elinden geleni yapıyor. Sadece varlığı bile insanı korkutabilir. O ve ağabeyim Eros, insanlara genellikle böyle bir etki yaparlar. Her an saldırı yapabileceklerinden endişe duyarsınız.

"Bu kızın kim olduğunu bulmalıyız," diyor War. Babamın masasına yaslanmış, bacaklarını önüne uzatmış. Babamın ofisindeyiz.

"Çünkü yeni bir uyuşturucu hakkında söylentiler dolaşıyor. Henüz tam olarak ne olduğunu anlayamadığımız bir uyuşturucu," diye ekliyor babam.

"Adını bilmiyorum. Annem söylemedi. Yani, söylemezdi. İşini çok ciddiye alır. Tüm o gizlilik kuralları falan." O hastane onun hayatı.

"Biliyoruz," diye cevaplar babam. Kinsley hafifçe gerilir. Annemi de içeri çağırmalıydım, böylece en azından bir kadın olurdu. Bu yardımcı olabilirdi. Naomi'nin varlığının yardımcı olacağından emin değilim.

"Doğru." Kinsley garip bir şekilde güler. "Herkesi kontrol ediyoruz," der Ronan.

"Onu korkutmayalım," diye araya giriyorum. Her şeyi bir anda öğrenmesine gerek yok. Hepimizin ne kadar çılgın olduğumuzu yavaş yavaş görmesine izin verebiliriz. Eminim babamın Kinsley hakkında hazır bir dosyası vardır.

"Ben iyiyim." Kinsley avuçlarını uyluklarında ileri geri gezdiriyor. Elini tutup ona uzanıyorum. Onu rahatlatma ihtiyacı beni zorluyor. Bu benim ailem ve bazen kendimi onlardan korkarken buluyorum. Ona hiçbir şeyin başına gelmeyeceğine dair güvence vermem gerekiyor.

"Öyle mi?" War başını eğerek ona sorar. "Depolarımızdan birinde ölü bir kız, şimdi de partide bir tane." Onu izler. "Bu, hiç konuşamayacağın bir hikayeye dönüşüyor."

Kinsley daha dik oturur. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ağzımı açacağımdan endişeleniyorsun. Yani, bu benim özelliğim sayılır." Omuzlarını silkiyor. Elini sıkıyorum. Kinsley kendini iyi idare ediyor. Gerekirse müdahale ederim, ama sanırım hepimiz onun işleri nasıl idare edeceğini anlamaya başlıyoruz. Bunu bilmemiz gerekiyor, çünkü o bu ailenin bir parçası olacak. Benim gözümde, o zaten öyle.

"Ee?" War onu devam etmeye teşvik ediyor.

"Bu bir haberden daha büyük bir olay. Senin de dediğin gibi, iki kız öldü ve bir erkek hastanede yatıyor. Benim için önemli olan, bu olayın ne olduğunu durdurmak. Haberin amacı, insanları bilgilendirmektir. Eğer ilaç durdurulursa, haber yapılmasına gerek kalmaz, *ama* durdurulmazsa, halkın haberi olmalı ki insanlar aldıkları ilaçlara dikkat etsinler."

"Katılıyorum." War'ın dudağı bir tarafta yukarı doğru kıvrılır. Onun cevabından memnun kalmıştır. Ben de öyle.

"Ayrıca, insanlar o kızı benim öldürdüğümü düşünüyor. Adımı temize çıkarmak iyi olabilir."

"Her zaman değil," diyor Ronan. "Adına yazıldığında, biraz korku çok işe yarayabilir."

"Bence hepiniz bu konuyu hallettiniz." Küçük bir kahkaha atar.

"Ee?" Babam sırtarak dikkatini bana çevirir. "Eğer bir isim yoksa, nasıl bulacağız?"

"Tıbbi kayıtları almak daha zor," diye cevaplıyorum. Daha uzun sürüyor. Birkaç gün sürer. "Ama polis raporu olmalı,

değil mi? Lexus'lu kız birkaç kişiyi öldürdü. Hatta hapiste bile olabilir."

"Doğru." Babam onaylayarak başını sallar ve sandalyesini masasına yaklaştırır. "Ne bulabileceğime bir bakayım." Klavyeye basar.

Teknoloji konusunda en kötüsü değilim, ama babam, Marks veya kuzenim kadar iyi değilim. Onlar kodları hiç zorlanmadan okuyabiliyorlar. Benim daha fazla zamanımı alıyor. Ben sayılarla daha iyiyim ve babam insanları okumakta iyi olduğuma yemin ediyor.

War masanın etrafından dolaşıp babamın arkasına geçip izlemeye başlar. O bilgisayar konusunda hepimizden daha kötüdür. Karısı Tova bile ondan daha iyi olabilir.

"Hiçbir şey bulamıyorsun."

"Oh, bir şey buldum." Babam Kinsley'e bakıyor. "Hikayenin tamamı doğru çıkmıyor. Bir kaza olmuş, ama bu bir vur-kaç kazası. Kız yok."

"Vay canına," diye fısıldadı Kinsley. "Yani polis de bu işin içinde mi?" Gözleri hiç bu kadar büyümüş görmemiştim.

"Bu, polis şefinin de işin içinde olduğu anlamına gelir," diye ekliyor War.

"Ciddi misin?" diye soruyorum. Bu, olayı sandığımızdan çok daha büyük hale getiriyor. Bu ilacı üreten kişinin etkisi ne kadar geniş, kim bilir?

"Bu çılgınca gelebilir," diyor Kinsley, "ve tamamen yanılıyor olabilirim, ama sanırım sen bir şekilde şefinle arkadaşsın."

"Biraz," diye War yarı kabul eder.

"Ve eğer bunu bilmiyorsan ve deponda ölü bir kız varsa..."

"Aynen öyle." Ronan başını sallar. "Bu olayın lise öğrencilerinin etrafında dönmesi de hoşuma gitmiyor. Hiçbir anlamı olmayabilir. Sadece uyuşturucu satmaya başlamak için kolay bir yol olabilir. Çocukların parası var, ya da..."

"Bize yöneltlen başka bir hedef," diye tamamlar War.

"Ama bunun ne anlamı var? Evlerimizi basıp bizi tutuklayacaklar mı?" Kafamı sallarım. Bu mantıklı değil, ya da belki de mantıklıdır.

"Bunu yaparlar mı? Ben öyle düşünmemiştim..." Kinsley cümlesini bitirmez. Alt dudağını ısırtıyor.

Marino ailesi, çoğu kişinin gözünde dokunulmazdır, ama kimse gerçekten dokunulmaz değildir. Buna inanmaya başladığınızda, insanlar saldırır. Her zaman tetikte olmalısınız.

"Kimse dokunulmaz değildir," diyor War. "Bu konuda hızlanmalı ve bir adım önde olmalıyız. Bütün bunların arkasında kim var bulmalıyız."

"Kızın adını bulmak için bir fikrim olabilir." Herkesin dikkati Kinsley'e yönelir. "Daha hızlı, demek istiyorum."

"Ne buldun, Bunny?" diye soruyorum ona.

"Annem. İlgilendiği şeyler olduğunda, sakladığı bu defterlere notlar alır. Eminim o kızla ilgili notları vardır."

"Ve o notları alabileceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor War. "Kendi annenden çalacak mısınız?"

"Çalmam. Bakıp birkaç fotoğraf çekerim." War'ın gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. Şimdi tüm amcalarım ve babam başlarını sallıyor.

"Tamam, bakalım kızı kim önce bulacak," diyorum, ayağa kalkarak tavşanımı da yanıma alıyorum.

"Gerçekten mi?" Kinsley topuklarında zıplıyor, bu işe fazlasıyla hazır.

"Bakalım ne yapabileceksiniz." Babamın sözleri bana yöneliktir.

Bu bir iş ya da görev. Beni ya da kardeşlerimi gönderdiği ilk görev değil ve sonuncusu da olmayacak.

Evet, bu bizim düşündüğümüzden çok daha büyük bir olay. Kinsley benimle bir hayatın nasıl olacağını görecektir ve ben de onun bununla nasıl başa çıktığını göreceğim.

Yirminci Bölüm Altı

KINSLEY

"Bu bir test, değil mi?" diye soruyorum, Jax'in Charger'ının yolcu koltuğunda otururken. Hastaneye gidiyoruz. Annemin notları ofisinde olacak. Onları orada saklıyor.

"İyi gidiyorsun," diye beni sakinleştirmeye çalışıyor.

"Çok yoğundu." O olayın etkisi hala üzerimde olduğu için gergin bir kahkaha attım. Az önce, şehirdeki en korkutucu ve en çok saygı duyulan üç adamla bir odada iş görüşmesi yapıyordum. Ben! Kimseye malum olmayan biri. Her şey çok gerçeküstü geliyor.

"Onlara alışırsın." Jax'e baktım. Emin değildim. Naziktiler ve kendi araştırmalarını yapacaklardı.

War ve Jax'in babası Z, Jax ve Damon da orada olduğu için partide tanıştıkları kızla ilgili olarak şefle görüşecekler. Bu çok şüpheli görünmeyecektir. Sanırım onu yoklamak için.

"Bu delilik. Sen de biliyorsun. Normal bir kızdan, ölü gençlerle karışmış birine dönüştüm ve polis şefi de bu işin içinde olabilir."

"Muhtemelen kârdan pay alıyor."

"Doğru," diye tekrar gülüyorum. "Çünkü bu çok mantıklı bir düşünce süreci." Derin bir nefes alıyorum. Neler olup bittiğini anlamak istediğinde iki şeyi takip etmen gerektiğini biliyorum: para ve aşk.

"Çıkmak mı istiyorsun?" diye sordu Jax. Ona dönerek, soruyu hiç de beğenmediğimi belli ettim.

"Ben öyle demedim." Aslında, bu benim en son istediğim şey. Şu anda, ne kadar korkutucu olsa da, bir şeyin parçası olduğumu hissediyorum. Gazetede çalışırken bile böyle hissetmemiştim.

"İyi, çünkü sen normal bir kız değilsin. Bunu hep biliyordum." Elimi kaldırıp, elinin arkasını öptü.

"Jax." Kucağına atlamak istiyorum, ama o araba kullanıyor.

Hâlâ bana olan duygularının gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Bunun kendi güvensizliğimden kaynaklandığını biliyorum. Seni en çok sevmesi ve hayran olması gereken iki kişi sana neredeyse hiç zaman ayırmadığında, sende bir sorun olup olmadığını merak etmeye başlıyorsun.

"Biliyorum. Tıpkı babam gibi duygusal birine dönüştüm." Gülerek burnumdan soluyorum. Evet, bu adamların hepsi hayatlarındaki kadınlara gelince yumuşak kalpli olurlar.

Bu, hala sert bir adam olabileceğinizi ve pislik olmamanız gerektiğini gösterir. Gerçek bir sert adam, karısına sevgi ve şefkat gösterdiğini görseniz bile hiç umursamaz. Ne düşündüğünüzü umursamaz ve size siktirip gitmenizi söyler.

"Ailenizden hala biraz korkuyor olsam da, onları oldukça seviyorum. Eviniz her zaman çok hareketli ve hayat dolu." Bir aile evi böyle olmalı.

"Büyük bir aile mi istiyorsun?" Bu fikir, heyecanla midemi bulandırıyor.

"Beni korkutmaya çalışmıyordun sanıyordum?" Ona takılıyorum, bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Sen?" diye soruyorum.

"Ne zaman hazır olursan." Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Aman Tanrım." Elimle omzuna vuruyorum. "Beş saniyedir çıkıyoruz."

"Senin için, benim için değil. Bu yüzden *hazır olduğunda* dedim."

"Neden bekledin?" Bu konuyu biraz fazla uzattığımızı biliyorum, ama yine de duymak istiyorum.

"Sen bu şehre yeni gelmiştin ve eminim soyadımı ve onun anlamını öğrenmen çok uzun sürmemiştir."

"Bu doğru." Sadece bu değildi. Hem Jax hem de kardeşi Damon'un etraflarında bir hava vardı. Bu kibir ya da kendini beğenmişlik değildi. Her ne kadar korkutucu olsa da, o odada

odada, seni incitebilecekleri gibi koruyabilecekleri de. Ya onlara koşarsın ya da kaçarsın.

"Ve sen sadece *bazı* şeyleri biliyorsun. Aile işlerine ne kadar dahil olmak istediğine bağlı olarak, ders dışı etkinliklerin gibi bazı şeyler değişir."

"Futboldan bahsetmiyorsun."

"Futbol, bana öğretilen bazı şeylere kıyasla hiçbir şey. Futbol ve okul, daha çok hayata uyum sağlamak ve farklı sorumlulukları anlamakla ilgili." Vay canına, ama bu şaşırtıcı değil.

"Sanırım bu okul dışı etkinlikler piyano çalmak ya da İspanyolca öğrenmek değildi."

"İspanyolca değil. Parlo italiano. Tu sei la mia bellezza."

"Sen İtalyanca konuşuyorsun ve ben senin güzelliğimin,"
diye cevap veriyorum. "Tu parli italiano?"

"Biraz konuşuyorum. Sadece Mary için. Bir gün ona sürpriz yapmak için öğrenmeye çalışıyordum, ama birkaç dil biliyorum. Bu, yapmam gereken ekstra derslerdi." Ailem sporla ilgilenmiyor. Bu, onlarla ortak bir noktamız.

"Bu ekstra aktivitelerin neler olduğunu bana söyleyebilir misin?" diye merakla soruyorum. Evet, bu beni her zaman meraklandırır. Kucağımda duran defterimi parmaklarımla okşuyorum.

"Yine bilgi alışverişi mi yapmak istiyorsun?" Kaşlarını kaldırıp hafifçe oynatıyor. Gülümsemeden edemiyorum. Bu hareket, dersin ilk gününde yanımdaki sandalyeye oturduğu anı hatırlatıyor. Ama geriye dönüp baktığımda, Jax her zaman yanımdaydı.

"Ne istiyorsun?"

"Kalıcı olarak taşınmanı istiyorum." Ona bakıyorum. Bunu tam da hastaneye vardığımız sırada söylüyor.

"Jax, seninle birlikte taşınmam. Ailenin evine mi?" diye soruyorum, onu doğru anladığımdan emin olmak için. Benden onunla birlikte taşınmamı isteyeceğini beklemiyordum. Bu delilik. Değil mi?

"Orası bir aile evi. Aileye ait olan herkese ait." Ailesinin bu şekilde işleyişini seviyorum.

"Ailem bunu kabul etmez."

"Onların neyi umurunda ki?" Sorusundaki öfkeli tonu kaçırmak imkansız.

"Bir dereceye kadar önemsiyorlar." Ailemin hayatımda ne kadar yokluğunu hissettiğimi hatırlamak biraz acı verici. Yine de Jax'in bana doğruyu söylediğini biliyorum.

"Onların fikirlerini dikkate almanı sağlayacak kadar umursamıyorlar. Bunu hak etmediler. Evet, beni duydun. Körü körüne sadakat gösterilmeyi hak etmiyorlar. Sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun, Bunny." Ne demek istediğini anlıyorum. Anlıyorum, ama o kadar kolay değil.

"O kadar basit değil." Jax bir park yerine girip arabayı durdurdu.

"Biliyorum. Diğer ailelerde de görüyorum. İnsanlar bildikleri için buna uyuyorlar. Görücü usulü evlilik ve ebeveynlerinin istediklerini yapmak. Hayat böyle olmamalı. Ebeveynlerimiz bize seçenekler sunuyor. Bu hayata istediğin kadar derinlemesine girebilirsin ya da hiç girmeyebilirsin."

O eğilir, eli çenemi kavrar. "Seni üzmem istemiyorum. Sadece bunu düşünmeni istiyorum."

"Bunu düşüneneğim," diyorum ona. Bu fikrin çok cazip olduğunu itiraf etmeliyim. Sadece Jax'e değil, ailesine de karşı bir çekim hissediyorum.

"Aferin kızıma." Dudaklarını dudaklarıma hafifçe bastırıyor. "Hadi bu işi halledelim."

"Annemin çalışıp çalışmadığını bilmiyorum ama ofisinin yerini biliyorum." Jax'in gerekirse o ofise girme becerisi olduğunu tahmin ediyorum.

"Çalışıyor," diyor bana, arabadan inip kapımı açmak için yanıma gelmeden önce. Jax elimi tutuyor ve daha az kalabalık olan yan girişlerden birine giriyoruz. "İyi misin?" Jax elimi sıkıyor.

"Sadece düşünüyordum."

"Annen hakkında mı?"

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Yemin ederim, bu adam benim kafamın içini benden daha iyi okuyabiliyor.

"Onun çalışıp çalışmadığını merak ettin, ben de çalıştığını söyledim, şimdi de ona rastlamayı düşünüyorsun."

"Doğru, ama bu, benim bunu düşündüğümü nasıl bildiğini açıklamıyor." Gülerek cevap verdim.

"Sen matematik dersinde dikkatini verip çalışırken, ben en sevdiğim konuyu çalışıyordum... Kinsley."

"Çünkü matematikte dikkatini vermek zorunda değilsin," diye homurdanırım. Bir derste hiç dikkatini vermediğini ve öğretmenin onu tahtadaki soruyu cevaplaması için çağırdığını hatırlıyorum. Kafasını kaldırıp soruyu anında cevapladı.

"Sayılar okuması kolaydır. Tahmin edilebilirdir. Sonuçta sıkıcıdır. Şimdi sen. Seni öğrenmek tüm dikkatimi aldı." Sırıttırıyor.

"Bana kendim hakkında ipucu vermen gerekebilir," diye mırıldanırım. Çoğu zaman kendimi bile anlamıyorum.

"Tahminimce sinirlenmeye başlıyorsun. İnsanlar tek bir dünyada yaşayıp rutinlerini sürdürdükçe, her şey onlar için normal hale gelir. Bu, normalin gerçekten normal olduğu anlamına gelmez. Sonra farklı bir bakış açısıyla olaylara bakarsın ya da o normali sarsan başka bir deneyim yaşarsın." Yürümekten vazgeçiyorum. Kahretsin.

"Kızgınlım," diye itiraf ettim. "Geçen hafta senin ailen bana, benim ailemden bir yılda gösterdiği ilgiden daha fazla ilgi gösterdi." Bu biraz abartılı olabilir, ama gerçeğe oldukça yakın. "Ve daha da kızgınlım çünkü eğer senin kim olduğunu ve bizim çıktığımızı öğrenirlerse..."

"Çıkma yorumunu görmezden geleceğim." Küçük bir kahkaha

.

"Sinirlenecekler," diye bitiriyorum.

"Kimin umurunda?" Başını yana eğdi. "Umursaman gerekmiyor."

Umursaman gerekmiyor."

"Umursamam gerekmiyor," diye tekrar ediyorum. Haklı. Umursamam gerekmiyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

JAX

"C urur gel." Kinsley'i kapının önüne çekerim.

Belki de ilişkisini mahvetmek yerine, onun ailesiyle barışmaya çalışmalıyım, ama siktir et onları. Birinin gelip onu kaçırmasını istemiyorlarsa, ona daha iyi bakmalıydılar. Bu konuda özür dilemeyeceğim. Belki bu boktan bir durum, ama Kinsley benim kalması için ne gerekiyorsa yapacağım ve söyleyeceğim.

"Ne yapıyorsun?" Koridoru baştan aşağı süzer. "Kız arkadaşım ile konuşuyorum." Birkaç kişi yanımdan geçiyor. Eğiliyorum. Aşağı eğilip, elimi onun etrafına dolarken ağzımı onun ağzına bastırıyorum.

"Burası ofis."

"Biliyorum. Bana güvenmelisin, Bunny. Seni bir yere götürüyorsam, bunun bir nedeni vardır."

"Tamam." Kilidi açarken bana gülümsüyor. Kapıyı iterek açıyorum; aynı anda onu döndürüp içeri sokuyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Bunu beni öperken mi yaptın?"

"Koridorda kameralar var. Kilidi açıkça açarsam insanlar fark eder."

"Bana bu tür şeyleri gerçekten öğretmelisin." "Belki."

"Belki mi?" Sevimli bir şekilde burnunu çektim.

"Sana tüm sırlarımı versem, bana ne ihtiyacın kalır ki?"

"Aklıma başka şeyler de geliyor." Dudaklarını yaladı, gözleri ağzına indi.

"Bunny. Arkanda bir kanepe var ve sen çok cazip geliyorsun. Bana merhamet et de yakalanmayalım." Parmaklarını göğsümde gezdirirken yüzünde seksi bir gülümseme yayılır.

"Peki." Küçük yaramaz kız alt dudağını diliyle yalar. Ona uzanırım ve o zıplar. Şimdilik kaçmasına izin veririm. Kıkırdayarak masanın arkasına koşar. Gülüşünü kabul ediyorum. Hastaneye girdiğimizde yüzündeki ifadeden daha iyidir. "Beni kaçırdın, değil mi?" Kinsley annesinin masasının üst çekmecesini açar.

"Seni kaçırmadım. Sana biraz alan verdim." Masayı dolaşıp içinde bir yığın defter görüyorum. Kinsley'nin de kendi defterleri var. Odamızda zaten küçük bir yığın var. Kahretsin. Odamız. Kulağa hoş geliyor. Bu beni ona doğru çekiyor. Onu kendime doğru çekiyorum.

"Kaçamazdın mı diyorsun?" İstersen benden kaçabileceğini düşünmesini sağlayabilirim. Gerçekte ise, hayır, benden kaçamaz. Hiçbir zaman kahraman ya da beyaz şövalye olduğumu iddia etmedim. Benim de kendi karanlık dürtülerim var.

"Benden kaçmak mı istiyorsun, Bunny?" Ona bu soruyu sorarken bile, vücudu benimkine eriyerek bana cevabı veriyor.

"Hayır, ve kalmak istemem biraz korkutucu."

"Seni uzaklaştırmayacağım. Aynı dersleri almadığımızda sinirleniyorum." Kinsley'i nihayet elimde tutmanın ona olan takıntılı düşüncelerime yardımcı olacağını düşünüyorsam, tamamen yanılmışım. Aksine, durumu daha da kötüleştirdi.

"Buna inanmak istiyorum."

"Biliyorum, Bunny." Eğilip onu öpüyorum. Onun kafasına, yeterince iyi olmadığı düşüncesini sokan, ailesi. Ona bunu söylediler mi? Hayır, ama davranışları her şeyi anlatıyor. Onların yokluğu, ona, onların ilgisini çekecek kadar önemli olmadığını hissettirmiş. Dudakları açılıyor ve ben dilimi içeri sokup tadına bakıyorum, ama o benimse, bu gerçekten çalmak mı?

"Siktir," diye mırıldanıyorum, kapı açılırken başımı kaldırıyorum. Kız arkadaşım çok dikkatimi dağıtıyor, ama siktir et. Şu anda onun ailesiyle, ya da en azından biriyle başa çıkabiliriz. Bu işi halledelim.

"Ne?" Kinsley bana bakar, gözleri arzuyla ağırlaşmıştır. Lanet olsun, kapının açıldığını duymayacak kadar onu şaşırttığım için kendimi seviyorum. Ben bile kapı kolunun sallandığını zar zor duydum.

"Kinsley," annesi Laurie şaşkınlıkla seslenir. Kinsley geri çekilir, ama ben onun uzaklaşmasına izin vermem. Elimi onun beline koyarak onu kendime yakın tutarım.

"Anne." Eli ağzına gider. Annesinin gözleri ikimizin arasında gidip gelir.

"Ne oluyor? Bir sorun mu var? Bu kim?" Laurie, Kinsley gibi uzun boylu ve aynı saç rengine sahip. Üzerinde rozeti takılı bir önlük var.

"O, ah..."

Bu konuda lafı dolandırmayacağım. Kapı çoktan açılmış durumda ve ben de doğrudan içeri gireceğim. Onun annesinden kim olduğumu saklamamın imkanı yok ve Kinsley'nin benim için ne kadar değerli olduğunu da kesinlikle saklamayacağım.

"Jax Marino." Ona hafifçe gülümseyerek başımı sallıyorum. Laurie'nin gözleri biraz açılıyor.

"Marino?"

"Evet, bu Jax. Erkek arkadaşım." Kinsley sesini bulur ve annesine benim onun için ne ifade ettiğimi anlatırken, yüzümdeki yarım gülümseme tam bir gülümsemeye dönüşür.

"Erkek arkadaş mı? Erkek gibi görünmüyor." Laurie'nin gözleri bana kayar ve ön kolumdaki dövmeyle takılır.

"O benim sınıf arkadaşım."

"Okul etkinliklerine gelseydin, daha önce tanışmış olabilirdin."

Kinsley sözlerim üzerine sertleşir. Annesi beni görmezden gelir, elinden geldiğince.

"İyi misin, Kinsley?" Bana yaklaşır.

"İyiyim. Sen sormadan önce de iyiydim. Dün gece bir kız öldü. Futbol maçından sonra katıldığım partide."

"Ne? Duymamıştım. Ne oldu? İyi misin?" diye tekrar sorar ve yüzünde endişe belirir.

"Uyuşturucudan kaynaklanıyordu, ama bunu bilmen gerekirdi. Seni aramalıydım." Kinsley haklı. Bu, bir çocuğun ebeveynlerine söylemesi gereken bir şey. Damon, Blair'i hallettikten sonra ona yaptırmam gereken ilk şeylerden biri buydu.

"Neden yapmadın?"

"Neden yapayım?" Kinsley hemen karşılık verir. Laurie'nin ağızı sert bir çizgiye dönüşür. Aşağıya bakar, başını hafifçe sallar.

"Bunu hak ettim. Bu yüzden mi buradasın?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Öyle olsun."

"Defterlerinden birini okumaya geldim." Sanırım ona söyleyeceğiz. Onu bırakıyorum. Kinsley böyle yapmak istiyorsa, öyle olsun. "Kinsley, sana bunu asla yapmazdım."

"Eh, sen benim için pek bir şey yapmıyorsun." Hızla geri çekilir ve Laurie gözle görülür şekilde irkilir. Ancak karşılık vermez veya savunmaya geçmez.

"Defterden ne istiyorsun?"

"Kızı hatırlıyor musun? Bahsettiğin, aklını kaçırmış olan kızı?"

"Evet." Başını sallar. Kinsley devam eder ve Trent'ten ve dün geceki kızın bununla nasıl bir bağlantısı olabileceğinden bahseder. Sonra kayıp polis raporundan bahseder. Annesi her şeyi dinler ve yüzünde endişenin arttığını görebilirim.

"Sokaklarda yeni bir uyuşturucu olduğu konusunda haklıydın galiba," diye ekler Kinsley. Annesi uzun bir süre sessiz kalır. Kafasında düşüncelerinin döndüğünü görebiliyorum.

"Peki ya Marinoslara?" Bu işe nasıl karıştışımızı bilmek istiyor.

"Bunu bitirmek istiyoruz," diye cevap veriyorum.

"Ve polise güvenemezsin. Eğer rapor kaybolduysa, onları o öldürdü," diyor Kinsley.

"Evet, belki de şu anda bunu herkese söylememelisin," diyorum ona.

"Ne kadar ilerlediğini görelim." Laurie masasının etrafında aceleyle dolaşarak bilgisayarını açar. Ona yer açmak için geri çekiliriz. Sisteme giriş yapar.

sisteme giriş yapıyor. "Adını ve geldiği tarihi hatırlıyorum. Aklımda kalmış." Penelope Parker'ı ararken onu izliyoruz.

"Aman Tanrım," Laurie hiçbir şey çıkmayınca yüksek sesle fısıldar. Hızla çekmeceye uzanır, defterlerden birini alır ve sayfaları çevirir. Sayfayı bulduğunda, bize göstermek için çevirir. Kinsley onu alır. Telefonumu çıkarır ve fotoğrafını çekerim.

"Bana bilgi veriyorsun." Kinsley'nin sesinde, annesinin ona bilgi verdiği için duyduğu şaşkınlık açıkça hissedilir.

"Sen zeki bir kızsın, Kinsley. Sen de benim gibi meraklısın; sadece farklı şeyleri merak ediyoruz. Sana bunu vermek en azından yapabileceğim şey." Bana bir bakış atar. "Ve sanırım bu Jax'in sana söylediği kişi olup olmadığını göreceksin." Bu, Kinsley'in hayatında yokluğumu telafi etmek için yeterli değil, ama en azından doğru yönde atılmış bir adım.

"Teşekkür ederim," diyor Kinsley.

"Gelişmelerden haberdar olmak isterim, acil servise yine böyle bir vaka gelirse ben de aynısını yapacağım." Kinsley bana bakar.

"Bu iyi bir fikir," diyorum ona, telefonu çalmaya başlarken.

"Acil servise dönmem gerek." Laurie ayağa kalkar. "Dikkatli ol. Seni seviyorum." Kinsley başını sallar, gözleri yaşlarla dolar. Laurie'nin dikkati bana yönelir. "Ona zarar verme. Marino'ların hepsinin kötü olmadığını biliyorum. Uzun zamandır bu hastanede çalışıyorum." Yani, her şeyi biliyor.

"Onu hayatım pahasına koruyacağım."

"Teşekkür ederim." Ofisinden çıkmadan önce Kinsley'e son bir kez bakar.

"Beklediğim gibi değildi." Bana dönerek,

"Sanırım benden hoşlanıyor." Sırıtarak gülümserim, Kinsley kahkahaya boğulur. "O zaman eşyalarını taşıyalım." Bu onu daha da güldürür. Neden bu kadar komik olduğunu anlamıyorum ama hayır demiyor. Kabul ediyorum.

Yirminci Bölüm Sekiz

KINSLEY

Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Şu anda bu kadar neşeli olmamam gerekirdi, ama kendimi biraz havada hissediyorum. Her şey gerçekten çok iyi gitti. Umduğumdan da iyi. Ama annemin nasıl tepki vereceğini tahmin edemediğim için onu ne kadar az tanıdığımı gösteriyor, ama durumumuzun değişebileceğine dair içimde bir umut ışığı var.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, çitlerle çevrili bir kapıya yaklaşırken. Kapı kendiliğinden açılmaya başlıyor. Başka bir depo bölgesindeyiz, bu sefer şehrin diğer tarafında. Burası da çok daha güzel ve açıkça kullanılıyor, bir öncekinden farklı olarak.

"Bu kızın kim olduğunu ve onu nerede bulabileceğimizi öğrenmemiz gerekiyor." Jax kapıdan geçip bir depoya doğru ilerliyor.

"Bunu burada mı yapacağız?"

"Burası bizim bölgemiz," diyor bana.

"Bütün şehir ve muhtemelen eyalet sizin bölgeniz sanıyordum?" diye gülüyorum.

"Marino'nun yeni neslini kastettim. Mac buraya 'Incognito' diyor." "Oh, kulüp gibi mi?"

"Sanırım." Omuz silkiyor. Açılan devasa bir kapı var. Jax rampadan içeri giriyor, burada birkaç araba ve motosiklet park edilmiş. Hızlı olanlardan, sanırım onlara "crotch rockets" diyorlar. "Burası bizim ikinci evimiz."

Jax arabadan atlar ve bana kapıyı açmak için gelir. "Seni tanıştırayım." Elini elime sokar, parmaklarımızı birbirine bağlar ve beni deponun derinliklerine doğru yönlendirir.

Daha geniş bir alana girdiğimizde "Vay canına" diyorum. Tamamen açık bir konseptte, daha çok geniş bir oturma odası gibi düzenlenmiş ya da belki bir çatı katını andırıyor. Ana alanda bilgisayarlı birkaç masa ve büyük bir televizyon, kanepeler ve sandalyeler bulunan başka bir alan var. Bir tarafta basit bir mutfak var.

Damon bizi görünce ayağa kalkıyor. Naomi elindeki tabletten başını kaldırıyor. İki kişi daha var. Eros'u tanıyorum. Onu daha önce de görmüştüm ve kızıl saçlı olanın Marks ve Ronan'ın kızı Mac olduğunu tahmin edebiliyorum. Kızıl saçları onu ele veriyor. Onu en ilgi çekici buluyorum. Bilgi almak için her zaman ona başvuruyorlar, bu da onu benim gözümde çok havalı yapıyor.

"Onlara her şeyi anlattım," diyor Damon. Gizli bir topluluğa mı yoksa FBI'nın bir koluna mı girmişim? Bu mekandan aldığım izlenim bu. Marinos'lar daha ilginç olamazlar diye düşünürken, beni şaşırtmaya devam ediyorlar.

"Merhaba." Serbest elimle hafifçe el sallıyorum. Eros'un boş bakışları değişmiyor, cevap da vermiyor. Tamam, sanırım konuşkan biri değil.

"Seninle tanışmamın zamanı gelmişti." Mac ayağa kalkar ve bana doğru gelir. "Ben Mac."

"Kinsley," diyorum ona.

"Bu ikisini takma kafana. Çok konuşkan değiller."

"Burada olmam sorun mu?" diye soruyorum. Hepsi bir aile. Tek yabancı benim, bu da Eros'u tedirgin ediyor olmalı.

"Hayır." Jax ilk cevap veren olur. "Aptal olma." Yorumunu kardeşine yöneltir. Aile benzerliğini görmek kolaydır. Eros, Damon gibi geniş omuzludur, Jax ise zayıf ve birkaç santim daha uzundur. Eros'un kaşını kesen kötü bir yara izi vardır. Daha önce gördüğümü hatırlamıyorum, ama onu en son ne zaman gördüğümü de hatırlamıyorum. Geçen yıl, ailenin geri kalanıyla birlikte rastgele bir futbol maçında görmüş olabilirim. Eminim bunun arkasında bir hikaye vardır, ama sormayacağım. Merakım, Jax ve ben tekrar yalnız kaldığımızda giderilene kadar beklemek zorunda kalacak.

"Hayır." Mac, P harfini vurgular. "Artık bizim gibi olduğundan eminim. Bana bir isim bulur musun, Nancy Drew?" Mac sorusunu bana yöneltir.

"Nancy Drew mu?" Gülererek, "Daha çok Harriet the Spy gibi" diye şaka yaparım.

"Kahretsin, haklısın. Sen de tuhaf sandviçler yiyorsun."

"Hey, onlar fıstık fıstık ve çilekli sandviçler çok lezzetli."

"Sözüne güvenmek zorundayım. Ben alerjikim." "Sanırım hepimizin bir kriptoniti var."

"O kadar emin değilim. Bu ikisi aşılmaz." Eros ve Naomi'ye doğru başını sallar.

"Doğru değil. Bir örümcek Naomi'yi tamamen çökertir," diyor Damon kötücül bir sırıtişla. Bu, Naomi'nin ona ölümcül bir bakış atmasına neden oluyor. Onun zayıflığını ortaya çıkardığı için hoşuna gitmediğini anlayabiliyorum.

"Düşünürseniz, oldukça garip yaratıklar," diyorum. "Gerçekten farklılar, o minik örümcek bacakları, birden fazla çift gözleri ve dişleriyle. Memelilerden o kadar farklılar ki, beynimiz onları anlamakta zorlanıyor, özellikle de bizim bölgemizdeyken. Onları durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Aynen öyle!" Naomi neredeyse gülümsüyor. Neredeyse. Sanırım ona ısınmaya başlıyorum. "Bize bir isim buldun mu?"

"Evet, bir adı var," diye Jax benim yerime cevap veriyor, gururlu bir sesle. "Birlikte bulduk. Kilidi sen açtın."

"Kilit açtığı için ona övgü verme. Bu çocuk oyuncağı," diye alay ediyor Mac.

"Penelope Parker," diyorum ona.

"Hadi bakalım ne yap bulabiliriz bulabiliriz." Mac geri geri dönüyor geri geri

"Bir şey içmek ister misin?" diye sorar Jax. "İyiim."

"Bir şeyler iç. Biraz burada kalacağız." Eros ilk kez konuşur. Bana konuştuğuna şaşırarak kaşlarını kaldırıyorum.

"Bu bir tehdit değil. Ama biz sık sık buraya geliriz. İstersen bir bilgisayar kapabilir ya da takılabilirsin."

"Tamam," derim ve Mac'in yanındaki masaya otururum. Çantamdan defterimi ve telefonumu çıkarırım. Blair'e haber vermem lazım.

"Adı bulamıyorum," diyor Mac bir süre sonra.

"Sence sahte mi?" Jax masaya yaslanarak sorar. "Belki, ama silinen dosyaları geri getirmeye çalışıyorum."

"Hangileri?" diye soruyorum.

"Paramedik onunla ilgili bir tür evrak işleri yapmış olmalı. Hastane kayıtlarına ulaşmak o kadar kolay değil, ama polisinki o kadar zor değil."

"Gerçekten mi?" Ben tam tersi olacağını düşünmüştüm.

"Para hastanelerde. Kendilerini iyi koruyorlar," diyor Mac.

"Doğru." Mantıklı. "İlk ölen kıza takıldım.

Hâlâ kayıp olarak bildirilen kimse yok mu?"

"Golden Prep üniforması giyen biri olmaz," diyor Damon, beni düşündürüyor. Kızın yüzünü iyi göremedim, ama tanıdık gelmedi.

"Ya yeni kayıt olmuş ama sonra okulu bırakmışsa?"

"Oh, bu iyi bir fikir." Mac'in parmakları klavyede uçmaya başlar. Ben de defterimi karıştırmaya devam ederim. Bu sırada Nix ortaya çıkar.

Naomi'yi isteksizce ikna edip tırnaklarını yapmasına izin vermesini sağladığında gülmemeye çalışıyorum. Ortamda rahat bir sohbet havası hakim. Eros, Damon ve Jax bir masanın etrafında oturup konuşuyorlar. Damon yemek almaya gitmeden çok geçmeden, Nix hepimizin izlemesi gerektiğini ısrarla söylediği film hakkında konuşmaya devam ederken, hepimiz televizyonun önünde yemek yiyoruz.

Onun genç olmasına rağmen, bir kişiden diğerine atladığını fark etmeye başladım. Onları rahatsız ediyor gibi görünebilir, ama aslında onları kontrol ediyor, onlara mola verdiriyor.

Hepsinin birbirine nasıl uyum sağladığı ilginç.

Jax uzanıp beni kucağına çekiyor ve boynuma bir öpücük konduruyor. Hayatımda ilk kez buraya sığabileceğimi merak etmeden edemiyorum.

Yirminci Bölüm Dokuz

JAX

Kinsley'nin valizini boşaltması gerekiyordu, ama o telefonuna bakıp kıkırdıyordu. Hafta sonunun geri kalanını Incognito deposunda geçirdik, bir çıkmazdan diğerine geçerek.

Kuzenlerimin çoğu gelip gitmişti ve Kinsley bu noktada herkesle tanışmıştı. Herkesle kaynaşması ve annesinin hastanede bize gösterdiği tepki sayesinde, eşyalarını buraya taşınması kolay olmuştu.

"Aman Tanrım." Kinsley kahkahalara boğulur. Onun telefonuna bakmamaya çalışıyorum. Kendi ailemi kıskanmayacağım. Onun uyum sağlamasından mutluyum, ama onun ilgisi konusunda bencil davranabilirim. Üstelik yarın okula dönmemiz gerekiyor. Hâlâ dedikodular dolaşıyor. Birkaç pisliği dövmek zorunda kalabilirim.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyorum, en sevdiği yastığı yatağa atarak. Onun eşyalarının her yerde olmasını seviyorum. Odamı daha sıcak hissettiriyor. Bizim odamızı.

Onu yanıma aldığımda kimse gözünü bile kırpmadı. Hatta Nix ve annem heyecanlandılar ve odamı baştan aşağı yenilemekten bahsettiler. Nix daha önce de denemişti, ama ben izin vermemiştim. Bunun bir anlamı yoktu. Artık Kinsley bu odada istediği her şeyi yapabilir. Her gece o yatakta uyuduğu sürece, benim için önemli olan tek şey bu.

"Hiçbir şey." Hemen gülmeyi kesti. Evet, Nix onu grup sohbetine davet etti.

"Sığınaktan mı bahsediyorsun?"

Kinsley'in kaşları hafifçe yükselir, ama hemen indirir. "Sığınak mı?" Kafası karışmış gibi davranır. Oyunculuğu hala berbat. "Neden bahsediyorsun?" Dolgun dudaklarını sıkıştırarak gülümsememeye çalışır.

"Sen öyle diyorsan." Kafamı sallarım.

"Naomi'nin yorumlarında şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi olduğunu hiç bilemiyorum.

Bu da onu daha komik hale getiriyor."

"Bunu bilmek istediğimizden emin değilim." Kuzenim, ailesinin dışında kalanlara karşı biraz sosyopat olabilir diye düşünüyorum.

Eros daha stoik olabilir, ama bence o tamamen akli başında. Bazıları buna katılmayabilir. Herkesin içinde Eros, Ronan amcayla en çok zaman geçiren kişi. Küçük yaşlardan beri bu ailede ne tür bir rol üstlenmek istediği çok açıktı.

"Blair'den haber almadım." Kinsley telefonunu masaya koyar. "O evde."

"Biliyorum. Mac bana söyledi, ama Blair'i araştırdığını sana söyledi mi?"

"Ben Blair'i araştırdım." Ne demek istediğini anlamadım.

"Hayır." Kinsley başını salladı. "Onunla ilgili bir şeyler olduğunu düşünüyor.

Geçmişle ilgili."

"Geçmişinde mi?" Neden bahsediyorlar? Hatırladığım kadarıyla, oldukça sıradan bir geçmiş var.

"Bir şeyler tutarsız."

"Blair'in mi?" Kahretsin, neyi kaçırdım?

"Emin değil. Bilmiyorum. Sadece endişeleniyorum."

"Göründüğü gibi biri olmadığı için mi?"

"Hayır," diye başını sallayarak kabul ediyor Kinsley. "Yani, belki, ama bir nedeni vardır. Ev hayatı hakkında her zaman sessiz kalmıştır. Ben de zorlamadım." Çünkü kimsenin ona baskı yapmasını istemiyordu.

"Bekleyip görelim. Mac çoğu insandan şüphelenir." İnsanları okumakta oldukça iyiyim ve Blair, giydiği siyah kıyafetler ve tuhaf şakalarına rağmen, iyi niyetli biri. Hatta, insanları uzak tutmak için öyle giyindiğini tahmin ediyorum. "Buraya gel."

Kinsley tereddüt etmez. Hemen yanıma gelir, ellerini göğsümden boynuma doğru kaydırır. "Bu..." Bir kelime arar.

"Yeni, alışırsın." Kinsley yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını sallar.

"Bu yeni ve hızlı, ama yavaşlamak istemiyorum." O ayağa kalkıyor ve ben de ona doğru yaklaşıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. İnliyorum, ellerim onun kalçalarına gidiyor ve onu ayaklarından kaldırıp yatağa taşıyorum.

Dün gece ve bu sabah onu tattığımı biliyorum, ama bu asla yeterli olmuyor. Kinsley, benim kadar hevesli bir şekilde gömleğimi çekiyor. Lanet olsun, onun da benim ona ihtiyacım olduğu kadar bana ihtiyacı olduğunu bilmek çok hoşuma gidiyor. Gömleğimi hızla çıkarıp yere atıyorum.

"Bugün biraz kendi keşiflerimi yapmak istiyorum." Parmak ucuyla göğsümün ortasından aşağı doğru kaydırıyor ve pantolonumun bel kısmında duruyor. Gözleri bana bunu yapmama izin vermem için yalvarıyor. Onun yumuşacık dudaklarının benim aletimi saracağını düşününce aletim daha da sertleşiyor. Lanet olsun, bunu düşünmek bile beni boşaltabilir.

"Sikimi emmek ister misin, Bunny?" Küfürlü sözlerim yüzünden yanakları kızarır, bu da onu daha da seksi gösterir. Onu üstüme oturtmak için ikimizi de döndürürüm. Ellerimi başımın arkasına koyar, parmaklarımı birbirine geçirir, rahat görünmeye çalışırım.

"İstiyor musun?" Parmakları göğsümde yukarı aşağı geziniyor, sonra karın kaslarıma iniyor.

"Bana istediğin her şeyi yapmana izin veririm, Bunny."

"Biliyorsun, taşındım ve şimdi bana borçlusun." Parmağı sağ tarafımdaki üç inçlik yara izini yukarı aşağı okşadı.

"Bu Damon'un eseri. O pislik beni bıçakladı." Kinsley'in ağzı açık kalır. "Bıçak kullanmakta pek iyi değil, belli ki, ya da sevişmekte. Belki de onu engellemekte yeterince iyi değildim."

"Aman Tanrım. Ama eski görünüyor."

"Yaklaşık üç yıl kadar. Hepimiz dövüşmeyi öğreniyoruz. Hepimiz silah kullanmayı öğreniyoruz. Bu delilik, çünkü silahlar evde duruyor. Asla kullanmak zorunda kalmayabilirsin, ama nasıl kullanacağını bilmek zorundasın."

"İlginç."

"Biraz eğitim aldıktan sonra da böyle düşünecek misin, göreceğiz."

"Ben mi?" diye ciyakladı.

"Kendini korumayı bilmek fena bir şey değil. Korunma." Bu, ısrar edeceğim bir konu.

"Haklısın. Ama bıçaklanmayacağım, değil mi?" Burnunu kırıştırdı.

"Bıçaklanmayacaksın." Gözlerim onu baştan aşağı süzer.

"Ne? Beni bir şeyle bıçaklamak mı istiyorsun?" Kinsley sırıttı. Naomi ona çoktan etki etmeye başlamıştı. Kalçasını sallayarak tatlı, sıcak amını benim sikime sürüyordu. Ona uzanmaya başladım. "Hayır!" Parmakla beni işaret etti. Ellerimi tekrar başımın arkasına koydum.

"Bana merhamet et."

"Belki de acele etmek istemiyorum." O eğildiğinde, saçları öne doğru düşerek göğsüme değdi. Bu sabah uyandığımda saçları etrafımda dağınık haldeydi. Sadece Kinsley saçları benim için erotik hale getirebilir. "Yani, sen acele etmedin."

"Bir dahaki sefere tereddüt ettiğinde, çok hızlı ilerlediğimizi hatırlayacağım."

"Sen ne kadar hızlı istersen o kadar hızlı gidebiliriz." Bunny göğsümün ortasına öpücük kondurur. "Okulda kaç kız bunu yapmak için canını verirdi, biliyor musun?"

"Hiç düşünmedim." "Peki, sen..."

"Bunu düşünmek istemiyorum," diye sözünü kestim. "Onlar hiçbir şey ifade etmiyor.

Mezuniyetten sonra hiçbirini bir daha görmeyeceğim." "Ve sen sadece beni istiyorsun."

"Sonunda anlıyorsun." Sırıtarak göğsümü tekrar öper, ama bu sefer daha aşağıya.

"Neden?"

"İlk gün beni cezbettin. Saçların ve bacakların." "Fiziksel olarak."

"Beni etkileyen şey buydu. Sonra seni daha yakından tanıdıkça, sana daha da bağlandım. Çok meraklı ama utangaçsın. Ama gitmen gereken yere ulaşmak için utangaçlığını bir kenara bırakıyorsun. Bunu tam olarak bilmiyorum ya da anlamıyorum. Bilmeme de gerek yok. Sen benimsin, hepsi bu."

"Burada tüm duyguların çok derin olduğunu fark ediyorum." Benimkilerin ona karşı öyle olduğunu biliyorum. Bir kişinin hayatındaki herkesten daha önemli hale gelebileceğini fark etmek sarsıcı olabilir.

"Hiç bilemezsin." Onu dokunma isteğiyle mücadele ederek ellerimi sıkıca tutuyorum.

Kinsley vücudumda aşağı doğru yolculuğuna devam eder, ta ki bacaklarımın arasında diz çökene kadar. Pantolonumun düğmesini açar, fermuarını indirir ve boxerımı ortaya çıkaracak kadar aşağı çeker.

O elini uzatıp sertleşmiş penisimi kavradığında, onu serbest bırakmasına izin veriyorum. Eli onu kavıyor ve okşamaya başlıyor. Bir inilti çıkarıyorum. Ellerin yumuşaklığı beni mahvedecek. "Aynı anda hem çok yumuşak hem de çok sert."

Gözleri benimkilere bakıyor. Gözlerinde tutku ve merak görüyorum. Kızım eğleniyor. Kontrolün kendisinde olduğu yanlsamasını seviyor.

"Okşamaya devam et ve bunu yaparken bu kadar seksi görünmeye devam et, yoksa ağzını bana değdirmeden bu iş bitecek." Kinsley dudaklarını yalıyor, artık masum bir tavşan gibi değil, beni zevkle işkence etmek için buraya gönderilmiş bir cadaloz gibi görünüyor.

Dikkatini tekrar benim penise odaklayarak, kendini beni okşarken izliyor. Eğiliyor, ağzı ucundan bir saç teli kadar uzaklıkta. Küçük pembe dili, ıslaklığı yalamak için dışarı çıkıyor. Kalçalarım daha fazlasını isteyerek sallanıyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım. Yani ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum," diye fısıldıyor. Ona yanlış yapabileceği hiçbir şey olmadığını ve benim de bunu daha önce hiç yapmadığımı söylemek üzereyim, ama bir kelime bile söyleyemeden, sıcak dudaklarını başımın etrafına sarıyor ve sikimi ağzına tamamen alıyor.

Beni memnun etmek için can atıyor ve ben de ona eşlik ediyorum. Sikimi emiyor, boğazının en derinlerine kadar alıyor. Bu benim kararlılığımı kırıyor. Ellerimi açıp aşağı uzanıyorum, o beni emmeye devam ederken bir elimle saçlarını tutuyorum. Lanet olsun, dudakları sikimi saran haliyle çok güzel görünüyor.

"Gözlerini bana dik, Bunny." Gözleri benimkilere geliyor ve orada arzuyu görebiliyorum. Sadece beni istemiyor, aynı zamanda bundan da zevk alıyor. "Aferin kızım," diye onu cesaretlendiriyorum ve o da beni ağzına daha fazla alıyor. Bir inilti çıkıyor içimden, taşaklarım çoktan gerilmiş, ağzında patlamaya hazır.

Bununla mücadele etmek, bunu daha uzun süre tadını çıkarmak istiyorum, ama yapamıyorum. Boşalmak istediğim kadar, bir an önce ağzımı ona değdirmek istiyorum.

penisim boğazının arkasına çarptığında, işim biter.

"Bunny," diye uyarmaya çalışıyorum, elim saçlarını sıkıyor, bacaklarım geriliyor. Onun tek cevabı, ağzını sikimde daha hızlı yukarı aşağı hareket ettirmek.

Daha fazla dayanamıyorum. "Kinsley." Omurgamın tabanı karıncalanırken, hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Kinsley ağzını benim üzerimde yukarı aşağı hareket ettirmeye devam ediyor, boşaldığım her damlayı içiyor, vücuduna alıyor. Bu, kalçalarımı sallamama ve daha fazla boşalmama neden oluyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "Bunny..." Başını kaldırıyor, dudaklarını yalarken seksi bir sırıtış takınıyor.

"Çok ateşliydi." Gülümser.

"Sıra bende." Üzerine atlarım, onu yatağa yatırıp ağzımla kıkırdamalarını sustururken onu güldürürüm.

Dudaklarım, zevkten benim adımı haykırıp, şimdiye kadar duyduğum en tatlı sesleri çıkarana kadar ondan ayrılmadı.

Otuzuncu Bölüm

KINSLEY

Okulda gün, düşündüğümde çok daha sakin geçmişti. Partide bir kızı öldürdüğüm yönündeki fısıltılar, herkesin bu dedikodudan aldığı heyecanın ardından sönmüştü. Gerçekte, benim bunu yaptığımı düşünmek delilikti. Artık okulda herkes onun aşırı dozdan öldüğünü biliyordu. Herkes bunun, sürekli duyduğumuz tipik bir uyuşturucu olduğunu düşünüyor.

"Selam." Blair, koridorda birdenbire yanımda belirdi.

"Sana da merhaba." Dolabımın kapısını kapattım. "Neredeydin sen?"

Okulda bütün gün onu görmemiştim. Gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Jax, futbol antrenmanından sonra, Blair gelmezse onun evine gidip ona bakabileceğimizi söyledi.

"Bugün halletmem gereken işlerim ve doktor randevum vardı." Blair omuz silkti. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim, endişelendiğim sensin."

Burnunu hafifçe kırıştırdı. "Neden?" Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle.

"Neden derken ne demek istiyorsun? Cuma gecesinden beri senden haber almadım."

"Kins, daha önce de sürekli takılmıyorduk."

"Ah." Başımı sallayarak, mizahsız bir kahkaha attım.

"Öyle demek istemedim." Yüzü yumuşar. "Sanırım insanların beni kontrol etmesine alışkın değilim. Normalde kendi işimi kendim yaparım."

"Anlıyorum." İkimiz de biraz yalnızız, bunun zor olabileceğini biliyorum, ama artık Marino ailem ve günlük hayatta başa çıkabileceğimden daha fazla insan var. Bu sabah Jax'in annesi bile benimle ilgileniyordu. Fransız tostumun üzerine ağlamamak için duygularımı bastırmak zorunda kaldım. "Ama artık en iyi arkadaşız," diye takılıyorum, ama bu gerçekten bir şaka değil. Blair ile vakit geçirmeyi gerçekten seviyorum.

"En iyi arkadaşlar." Küçük bir homurtu çıkarır. "Peki, sanırım senin en iyi arkadaşın olabilirim."

"Teşekkürler." Gülerek, "Ee, neler oluyor?" diyorum.

"Pek bir şey yok." Keşke ona daha fazlasını anlatabilseydim. "İnsanlar, Annie adındaki kızı öldürdüğüm söylentisinden vazgeçiyor gibi görünüyor."

"Kahretsin, bu biraz eğlenceliydi."

"Tamam, belki birazcık eğlenceliydi." Ama insanların benden korkmasını istemiyorum. Bu, onlardan bilgi almama yardımcı olmaz. Aslında, belki de olur.

"Şu anda üzerinde çalıştığın hikaye ne?" Bu konuyu onunla konuşmak isterdim, ama onu bu karmaşaya karıştırmak için bir neden göremiyorum. "O ikisi arasında ne olduğunu öğrendin mi?" Blair, koridorda Alice'in dolabının yanında durduğu yeri işaret ederek başını salladı.

"Antrenmanda olması gerekmez mi?" Futbol ve ponpon kız antrenmanları okuldan hemen sonra başlıyor.

"Takımdan mı atıldı? Aralarındaki sorun o kadar mı kötüleşti?" "Gidip öğrenelim," diyorum.

Koridordan ilerliyoruz. Alice bizi gördüğünde dudaklarını büzüyor.

"Ne istiyorsunuz?" Dolabını kapatırken gözlerini devirir. Gözlerinin altında ve burnunda belirgin bir kızarıklık vardır. Ağlamıştır.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Sen neden umursuyorsun?"

"Alice, ciddiylim. İyi misin?" Yakın arkadaş olmayabiliriz, ama bu ona karşı şefkat duymadığım anlamına gelmez.

"Önemli değil. Kimsenin yapabileceği bir şey yok," diye cevaplar, sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır.

"Bu Celia ile ilgili mi?" Alice soruma bakarak başını eğdi. "Hâlâ barışmadınız mı?"

"Barışmayacağız."

"Senin görüştüğün bir adamla yattı mı?" Blair sorar.

"Keşke öyle yapsaydı." Alice başını sallar, ama yüzündeki endişe ve kaygıyı görebiliyorum.

"Uyuşturucu mu?" Onun tepkisini ölçmek için bu soruyu soruyorum. Alice bu kelimeyi duyunca hafifçe irkiliyor. Bingo. "Cuma günü ölen kız."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok!" Alice ellerini kaldırır. "Ona tüm bunlara bulaşmanın kötü bir fikir olduğunu söyledim, ama Celia, uğraşmaması gereken bir adama aşık olmuş."

"Hangi erkek?" diye ısrar ediyorum. Alice koridoru baştan aşağı süzer. Şu anda koridor boş. Herkes ya işten çıkmış, ya antrenmanda ya da kulüpte.

"Yapamam. Önce Lisa, şimdi de bu kız." Lisa, bu isim bir şey çağırıştırıyor. Mac'in yeni kayıt olanlar için bulduğu isimlerden biriydi, ama o okulu bıraktı. Araştırdığımız birkaç isim vardı. Birinin okulu bırakması şaşırtıcı değildi.

Özel okullar söz konusu olduğunda, farklı okullara girmeye çalışabilirsiniz. Başka bir okulda yer açılmış olabilir ve bu da öğrencinin okul değiştirmesine neden olabilir.

"Bu Lisa..." Cümleyi yarım bıraktım. Cuma günü o kızla eşleştirdiği için tahmin ediyorum.

"Gitti, ama belki de kaçmıştır." Alice yine koridora bakıyor. Korkmuş durumda.

"Başka bir isim daha var, değil mi? Seni bu işe bulaştıran kişi. Satıyorlar mı?" Blair'in gözlerinin biraz genişlediğini görebiliyorum, tüm bunları sindirmeye çalışıyor.

"Yapamam," diye fısıldadı.

"Alice, insanlar ölüyor. Trent." "Öldü mü?" diye nefes nefese soruyor.

"Hâlâ komada, ama bunu çözemezsek..." "Trent komada mı?" diye sorar Blair. Sadece başımı sallarım.

"Eğer öğrenirse, sıradaki ben olabilirim." Alice parmaklarını önünde sıkıştırıyor.

"Sadece bir isim. Tek ihtiyacım olan bu," diye ısrar ettim.

"Gerçekten Jax ile çıkıyor musun?"

"Evet, birlikteyiz." Alice alt dudağını ısırđı. "Yeni öğretmene bir bak."

"Hangisi?" Birkaç tane var.

"Seninkini." Alice çantasının askısını sıkıca tutar. "Söyleyebileceğim tek şey bu. Lütfen bu konuda benim adımlı sakın söyleme."

"Söylemem," diye onu teselli ederim. O da başını sallayarak uzaklaşır.

"Ne oluyor, Kins?" Alice bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında Blair sorar.

"Etrafta dolaşan bir uyuşturucu var. Yeni bir uyuşturucu. Son derece tehlikeli ve kaynağını bulmaya çalışıyoruz."

"Kahretsin," diye fısıldar Blair.

"Yeni öğretmenim Jim McIntyre."

"Dur, ne diyorsun sen? Yeni bir uyuşturucu dolaşıyor ve bu yeni öğretmen bununla bağlantılı mı? Bu delilik."

"Ama imkansız değil mi?" Bu noktada hiçbir şeyin imkansız olmadığını düşünmeye başlıyorum.

"Hadi gidelim o zaman." Blair kolunu koluma takarak medya departmanına doğru yöneldi.

"Bu işe karışmana gerek yok," diyorum ona. Blair, kayıp polis raporları ve depoda bulunan ölü kızın, ki onun Lisa olduğunu artık doğruladım, bu işin ne kadar derin olduğunu gerçekten bilmiyor. Aşırı dozda uyuşturucu almamıştı. O kız açıkça öldürölmüşü.

"Oh, ben bu işin içindeyim," diyor Blair. Medya odasına vardığımızda hızımızı kesiyoruz. Telefonumu çıkarıp Jax'e mesaj atıyorum. Eminim antrenmandan sonraya kadar mesajı görmeyecek. Hiç gitmek istememişti ama ben onu zorladım, antrenmanı bitene kadar okulda kalacağıma söz verdim. Kızlarla grup sohbetine de mesaj attım. Mac, Jim ve Lisa'yı araştırmaya başlayabilir.

Medya odasına girdiğimizde, oda boştur. Daha iyi düşünebilmeden, öğretmen masasının arkasına geçip çekmeceleri açmaya başlıyorum. Blair bir saniye tereddüt ettikten sonra bana katılıyor.

"Oh, lanet olsun." Dönüp baktığımda elinde şeffaf bir torba tuttuğunu gördüm. İçinde, her birinde mavi toz bulunan bir sürü küçük torba var.

"Vay canına." Torbayı ondan alıyorum. O da masanın alt çekmecesinden bir tane daha çıkarıp fermuarını açıyor. İçinde bir yığın nakit para var. Çekiyorum.

Büyük çantadan küçük çantalardan birini çalmak için telefonumu tekrar çıkarıp fotoğraf çekiyorum. Jim'e onu fark ettiğimizi belli etmek istemiyorum. Her şeyi bulduğumuz gibi geri koymamız gerekiyor.

"Hanımefendilere yardımcı olabilir miyim?" Midem düğümlenir. Yavaşça dönüp, Bay McIntyre'ın orada durduğunu ve ikimize silah doğrulttuğunu görürüm.

Kahretsin. Bu noktada kimin başı daha büyük belada, bizim mi yoksa Bay Jim McIntyre'ın mı, emin değilim. Kendi ölüm fermanını imzaladığının farkında bile değil.

Otuzuncu Bölüm Bir

JAX

Soyunma odasına girer girmez, kız arkadaşına mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum. Ondan bir mesaj geldiğini görüyorum. Mesajı tıklıyorum.

"Lanet olası medya öğretmeni mi?" diye dişlerimi gıcırdatıyorum. Damon telefonuma bakıyor ve Kinsley'nin Alice'den aldığı bilgileri içeren mesajı okuyor.

"Kins medya odasında değil mi?" diye soruyor Damon. Ben çoktan eşyalarımı topluyorum, üstümü değiştirmeye bile zahmet etmiyorum. "Eminim iyidir." Kafamı sallıyorum. Onu görene kadar iyi olduğunu söyleyemem. Konumunu kontrol ediyorum ve hala orada olduğu yazıyor.

Sınıfa doğru koşuyorum. Damon da benimle birlikte. Oraya vardığımızda kapı kapalı ve kilitli. Camdan içeriği görebiliyorum; ışıklar kapalı. Kilidi açıp ışıkları yakıyorum.

"Burada olduğu yazıyor." Etrafa bakıyorum, ama onu göremiyorum. Öğretmen masasının etrafından dolaşıp yere düşmüş telefonunu ve küçük çantasını görene kadar. İkisini de yerden alırken tüm dünyam altüst oluyor. "Onu öldüreceğim."

Damon telefonu kulağına dayamış bile. "Mac'i arıyorum." Babamı ararken başımı sallıyorum. Telefonunu burada bırakmış olması imkansız. Derin bir nefes alıp, içimi kaplayan tüm duyguları kontrol altına almaya çalışıyorum ki mantıklı düşünebileyim. Öfke şu anda Kinsley'e yardımcı olmayacak. Bu duyguları yaşamak için daha sonra zaman olacak. Soğukkanlılığımı korumam lazım.

"Onu kaçırdı. Jim McIntyre, Kinsley'i kaçırdı," diye babama söylüyorum, o telefonu açar açmaz. Duygularımı kontrol etmeye çalışmam boşa gitti.

"Mac güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyor," diyor

Damon. "Sakin ol," diyor babam.

"Bana sakın ol deme," diye ona ters ters cevap veriyorum.

"Kıçını kaldır da depoya git. Orada buluşuruz." "Depoya gitmeyeceğim.

Onu hemen bulmanızı istiyorum."

"Anlıyorum, ama o yöne doğru git." "Baba, ben..."

"Güven bana, Jax."

"Tamam," diyorum, onun beni asla yanlış yönlendirmeyeceğini bilerek. Kinsley'i bulmak için ne yapacağımızı bilmiyorum.

"Hadi." Damon kolumu tutar. İkimiz de arabama doğru koşmaya başlarız. Hoparlörü açık tutarım; babamla bağlantım hala devam etmektedir. Depoya varmamız uzun sürmez.

"Elinde ne var?" diye soruyorum Mac'e içeri girerken.

"Görüntüler." Monitörlerinden birini işaret ediyor ama gözlerini önündeki monitörden ayırmıyor. Mac'in parmakları hala klavyede uçuyor.

Kinsley'i gördüğümde, göğsüm neredeyse acı verecek kadar sıkışıyor. Nefes almakta zorlanarak, onun arka otoparka çıkmasını, Blair'in hemen arkasından, ardından da Jim'in, ölü bir adam gibi yürüyerek çıkmasını izliyorum.

Ceketinin cebindeki elini fark etmemek imkansız. Bu mevsim için fazla kalın bir ceket. Silahı olduğunu biliyorum. Damon yanıma gelip izlemeye başlar. Blair beyaz bir SUV'nin arka kapısını açar ve Kinsley biner.

Jim kapıyı kapatır ve Blair'e bir şey söyler, Blair başını sallar, SUV'nin etrafından dolaşır ve yolcu koltuğuna oturur.

"O da bu işin içinde mi?" Dişlerimi sıkarak fısıldarım.

"Siktir," Damon başını sallayarak mırıldanır. Bana onun iyi olduğunu söylemişti, ama onu suçlayamam. Ben de öyle düşünmüştüm. Okulun kapısından çıkmalarını izliyorum.

Mac çoktan bir sonraki kamera setine geçmişti; Damon kalabalık beş katlı bir otoparka girmeden önce birkaç kilometre boyunca onları takip edebildi.

"Onları orada kaybettim." Sesinde kendine duyduğu hayal kırıklığını duyabiliyorum.

"Blair'in telefonu mu?" diye soruyorum ve başka bir bilgisayara gidip yapabileceğim bir şey var mı diye bakıyorum. Depoya daha fazla insanın girdiğini duyuyorum. Arkama bakıp babamı ve Ronan'ı görüyorum.

"Hiçbir şey. Kapalı, ama kapatılma şekline bakılırsa şarjı bitmiş." Mac bize söylüyor.

"Siktir!" Elimi masaya vuruyorum.

"McIntyre hakkında gönderdiğim şeyi aldın mı?"

"Evet," diye cevaplar Mac babama.

"Görmek istiyorum." Mac başını sallar ve bir saniye sonra görüntü önümdeki ekrana gelir. Elindeki bilgileri karıştırmaya başlarım. "Hepsi sahte." Kimliği tamamen uydurma. "Okul yeni işe alınanların parmak izlerini alıyor," diyorum ona. "Bu izleri her yerde araştıralım."

"Hay aksi, bunu bilmiyordum." Mac'in parmak izlerini çekmesi uzun sürmez. Sahte kimliğe bağlanmışlardı, ama biz bunları elimizdeki tüm programlarda kontrol etmeye başladık.

Program onları karıştırırken, ben sadece orada durup izleyebilirim, bir sonuç çıkmasını bekleyerek.

"Nefes al, evlat." Babamın eli omzuma iner ve sıkıca tutar.

"War nerede?" diye soruyorum.

"Eros ile polis şefi ile toplantıda." Kafamı yana eğip babama bakıyorum.

"Toplantı mı?" Babam sırtıyor. Evet, bu lanet olası bir toplantı değil. Ona katılmak isterdim, ama kendimi öfkeden başka bir şey yapmaya ikna edemiyorum. Onu bulamadığımız her saniye, içimi kemiriyor.

Sonunda, bir eşleşme bulunur.

"Ne oluyor lan?" diye bağıryorum. Diğer herkes de bu pisliğin kim olduğunu görünce aynı tepkiyi veriyor. Sadece bu da değil. Onun bağlantıları da önemli. Bianco ailesi. Bu ismi duymayalı uzun zaman olmuştu. "Onlar Amerika'da mı ki?"

Aile şu anda küçük bir aile. Neredeyse unutulmuş bir aile, ama yine de, adını yeniden duyurmak istiyorsan, saldırmak için en iyi zaman budur.

"Evet, Amerika'ya giriş yaptıkları zamanın pasaport kayıtları var." Mac bunları ekrana getirir. İki kişiyi tanıyorum. Joseph Bianco'nun oğulları. Sonra gözüm bir sonrakine takılır. Bir kadın, Elisabeth Bianco.

"Bu ölen kız." Yüzünü gördüğüm anda anladım. Babama döndüm. "O cesedi oraya bırakmaya çalışıyorlardı ama bizim gelmemizi beklemiyorlardı." Onu tanıyamazdık. Tanıdığımız tek şey, kimliği belirsiz bir ceset olacağıydı.

"Bu çok acımasızca," diyor Ronan. "Kendi kız kardeşlerini öldürüp Marino'nun deposuna bırakmaya çalıştılar." Daha sonra bizi suçlayabilirlerdi. Bu, diğer ailelerin hoşuna gitmezdi. Bu arada şehre uyuşturucu akıtıp kaos yaratmaya çalışıyorlardı. En iyi tahminim bu.

Babamın yüzünde benimkiyle aynı öfke beliriyor. "Bir yerde kalıyor olmalılar."

"Şu anda onları çalıştırıyorum." Mac cümlesini daha bitirmeden ekrana bir adres belirir. Bu kadar yeter.

"Bekle." Babam kolumu tutarak beni durdurur.

"Bırak beni," diye homurdanırım.

"Hazırlıksız olarak oraya giremezsin. Bu bir tuzak olabilir ya da Kinsley'i tehlikeye atabilirsin."

"Bu bir tuzak değil." Bu onların planının bir parçası değildi. Onu okuldan almak aptalca olurdu. Bu işten paçayı sıyrabileceklerini gerçekten düşündüler. Bizim bunu anlayamayacağımızı sandılar, ama biz bu ailenin neler yapabileceğini ve polis ve hükümetle olan bağlarımızı çoğu kişinin bilmesini istemiyoruz.

"Yine de onu kaçırdılar. Bu, onu öldürmeyecekleri anlamına gelir. Bu Jim, senin Kinsley ile birlikte olduğunu biliyor mu?"

"Evet." Önümdeki masaya ellerimi dayayarak damarlarımdan akan öfkeyi bastırmaya çalışıyorum, ama nafile. Masanın kenarını tutup tüm gücümle fırlatıyorum, masanın üzerindeki her şey havaya uçuyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sorar Ronan.

"Hayır." Göğsümün ortasını ovuşturuyorum, orada boş bir ağrı var. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı gibi. Bu benim hatam. Mezuniyete kadar beklesem

ama duygularımın ve ona olan ihtiyacımın beni kontrol etmesine izin verdim.

Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Şu anda tek önemli olan, ne pahasına olursa olsun kızımı geri almak.

Otuzuncu Bölüm

İki

KINSLEY

Blair nasıl bu kadar sakin görünebiliyor? Yüzünde hiçbir ifade yok. Eminim benim yüzümde tüm korkularım yazıyor. Tabii ki, sert bir adam olup bu pislığe haddini bildirmek istiyorum, ama içimde o kadar güç olduğunu sanmıyorum. Tek yapabileceğim, ona mantıklı davranmasını sağlamak.

"Yürü." Jim silahın namlusunu sırtıma dayadı. Hızımı artırarak binaya doğru yürüdüm. Bina eski, bakımsız ve çok ürkütücüydü. Arka kapı biz varmadan açıldı ve düğmeli gömlek ve pantolon giymiş, kısa boylu, tıknaz bir adam ortaya çıktı.

Gömleğinin üst düğmeleri açık, birkaç gösterişli altın zincirle süslenmiş kalın bir saç yaması görünüyor.

"Bu da ne böyle?" diye soruyor adam.

"Üzgünüm, Eduardo. Kim olduğumu anladılar." Jim'in sesinde hafif bir titreme var, bu da bana burada kontrolün onda olmadığını açıkça gösteriyor.

"Kardeşim çok kızacak. İçeri girin lan," diye bağıyor adam hepimize. Gözleri beni baştan aşağı süzdükten sonra Blair'e kayıyor. "Gino zaten çok kötü bir ruh halinde." Eduardo kapıdan çekilmiyor, bu yüzden yanından geçmek zorunda kalıyorum. Yanım onun küçük göbeğine sürtünüyor. Pislik sırtıyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Şişko pislik," Blair keskin bir sesle söyler. Yarım saniye sonra, vücudu benimkine çarpar. İleriye doğru sendelerim ama düşmeden kendimi tutarım. Blair'in o kadar şanslı olmadığını görmek için arkama dönerim.

"Ağzını kapalı tut, seni aptal orospu." Eduardo onun üzerinde duruyor. Kendimi ona atıp gözlerini oymak için duyduğum dürtüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum. "Kalk, yoksa şu anda ağzını kullanacağım."

Midem bulanır ve gözlerim yaşarır. Dizlerinin sıyrık ve kanadığını görünce, ona yardım etmek için elimi uzatırım. Elini sıkarım. Blair dudaklarını birbirine bastırarak düz bir çizgi oluşturur.

"Yukarı," diye emreder Eduardo, merdivenleri işaret ederek. Ben önce yukarı çıkarım. Eski merdivenler gıcırdıyor. Omzuma bakınca Eduardo'nun arkamda olduğunu ve gözlerinin kıcıma dikildiğini görürüm.

"Siktiğimin herifi," Blair'in bağırışını duyuyorum, ardından bir çarpma sesi geliyor. Dönüp baktığımda Jim'in merdivenlerin dibinde hareketsiz yatıyor olduğunu görüyorum. Kafasından kan sızmaya başlıyor, gözleri açık ama cansız.

"Seni küçük sürtük." Eduardo Blair'e tokat atar. Blair birkaç adım geriye sendeler ama kendini tutmayı başarır. Onu da itebilirim ama o zaman Blair'e çarpacaktır. "Git!" Ona yanından geçmesini emreder. Blair elinin tersiyle ağzının köşesini siler. Orada küçük bir kan izi vardır.

"Blair," diye fısıldıyorum. Az önce birini öldürdü ve sanki hiçbir şey olmamış gibi sakın görünüyor.

"O öldü," diyor Eduardo arkamızdan. Merdivenleri hızla çıkıp devasa bir açık alana giriyorum. "En azından halletmemiz gereken bir sorun azaldı." Sözleri içimi korkuyla dolduruyor.

Derin bir nefes alıp kendimi toplamaya çalışıyorum.

Aklımı başımda tutmalıyım. Odayı gözden geçiriyorum. Masalar ve yerde birkaç şilte var. Bir adam masalardan birinden kalkıyor, önünde bir dizüstü bilgisayar var; Eduardo'ya benzerliği, onun kardeşi Gino olduğunu anlamamı sağlıyor.

Gözlerim onu geçip, her tarafı ıvır zıvırla dolu bir sıra masayı görüyor. Üzerlerinde tuhaf kırmızı ışıklar var. Ne olduğunu anlıyorum. Uyuşturucuyu burada yapıyorlar.

"Ne oluyor burada?" Adam ona sert bir bakış attı. Kardeşinden birkaç santim daha uzundu.

"O aptal herif onları buraya getirdi. Onu yakaladıklarını söyledi," diyor Eduardo dişlerini sıkarak.

"Nasıl?"

"Ona sorardım ama o öldü."

Kollarımı karnıma doluyorum. Tek yapabileceğim burada durmak. Daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. *Hadi ama Jax, beni bulacağını biliyorum.* Bir an önce bulman için dua ediyorum.

Adamın gözleri bana döner; başını yana eğerek beni inceler. "Sen Marinos'a aitsin." Yutkunurum. Bu aslında bir soru değildir. "Orospu çocuğu," diye küfür eder.

"Ne oluyor, Gino? Ne demek istiyorsun?" Eduardo'nun gözleri yine beni baştan aşağı süzer; bu sefer bakışları farklıdır.

"İkiniz de, şuraya," diye emreder Gino, yataklardan birini işaret ederek. İkimiz de yapılmamış yatağa bakıyoruz. "Hemen!" diye bağırır ve ikimizin de kıçını kaldırır. "Onu daha önce görmüştüm. Z'nin oğullarından biriyle birlikte." Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemiyorum.

"Kahretsin, ne yapacağız?" Eduardo'nun sesi titriyor. Geldiğimizden beri ilk kez bu kadar kendinden emin görünmüyor. Marino adını duyunca kesinlikle korkuya kapılmış.

"Sakin ol. Bir düşüneyim." Gino volta atmaya başlar.

Korkmuş olsam da, Marino ismini duymak insanların üzerinde bu kadar büyük bir etki yaratması bana hala oldukça ilginç geliyor. Yani, onları suçlayamam.

"Onları öldürüp buradan siktir olup gidelim," diyor Eduardo. Hay sıçayım. Bizi öldüreceklerse, kaçmaya çalışmalıyız. Böyle ölmeye niyetim yok.

"Ona ihtiyacımız olabilir. Önce Marinos'un ne bildiğini öğrenmeliyiz. Sanırım en fazla Jim hakkında bilgi sahibi olabilirler. Ama onun nerede olduğunu bilmiyorlar."

"Hala gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Marinos'un istihbarat konusunda ne kadar iyi olduğu hakkında birçok söylenti duydum. Artık birkaç nesil var."

"Ne yapalım? Her şeyi bırakalım mı?" Gina, masaların dizili olduğu duvara işaret ediyor. O masaların üzerinde milyonlarca dolar değerinde ürün olduğuna eminim.

"Bu noktada dağılmak için yeterince para kazandık." Eduardo masalara koşar, birinin altından bir kutu çıkarır. İçine bir şeyler atmaya başlar. Merdivenlere bakarım.

"Bunu düşünme. Seni şu anda öldürmeyebiliriz, ama dizlerini kırabilirim," diye uyarıyor Gino. Yutkunuyorum ve konuşma cesaretini buluyorum.

"İlaçları alıp gitmelisin. Bizi burada bırak," diyorum ona. "Jax beni bulana kadar durmayacak ve bana bir şey yaparsan..." Cümleyi yarım bırakıyorum.

"Bir kadın için mi?" Eduardo alaycı bir şekilde soruyor.

"Kapa çeneni, aptal herif. Marinoslara kadınları söz konusu olduğunda deli olurlar."

"Bizi yavaşlatırlar. Onlara ilacı verip buradan gidelim. Aşırı doz aldıklarını sanacaklar." Eduardo gerçekten aptalın teki.

"Toplanmaya devam et. Babamı arayıp ne yapmamız gerektiğini soracağım."

"Şimdi aptal olan sensin." Gino kardeşine alaycı bir şekilde bakıyor. "Lisa çizgiyi aştığında ne olduğunu gördün. Ki bu, babamın fikriydi ve her şey mahvoldu." Lisa da kim? Depodaki diğer ölü kız mı? "Kız kardeşimizi öldürdü. Bizi de öldürmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"O işe yaramazdı. Lisa, babamın adamlarından biriyle yatmanın kendisi için ölüm cezası olacağını biliyordu. Tek değeri, evlenebileceği bir adam bulabilmesiydi. O kaltak lekelenmişti."

Blair ve ben birbirimize bakıyoruz. Eminim benim gözlerim de onunki kadar iri. Bu insanlar belli ki hiçbir kurala uymuyorlar. Gino, kardeşinin yorumunu görmezden gelerek telefonunu çıkarıp birini arıyor.

"Buradan çıkmaya çalışmalıyız," diye Blair'e fısıldarım.

"Biliyorum," diye fısıldayarak cevap verir.

"Kaçmamız gerek." Başka seçeneğimiz yok. Her an bizi öldürebilirler. Aradıkları babaları da onlara bunu yapmalarını söyleyebilir. Açıkçası, birini öldürmek konusunda tereddütlerim var.

Blair solumda ve merdivenlere daha yakın. İyi. İlk hedefim onu buradan çıkarmak. Onu bu karmaşaya ben bulaştırdım. O sadece benim arkadaşım. Ayrıca, beni rehin olarak hayatta tutabilirler.

"Ben 'git' dediğimde merdivenlere koşacağız. Tamam mı?" Blair bir saniye gözlerini kapatır ama başını sallar. Ben beklerken, iki adamın tartışmasını izlerim. Dikkatleri telefonda. "Git" derim ona. İkimiz de ayağa kalkarız ve Blair odanın karşısına koşar. Onu takip ederim ama Eduardo silahını çektiğinde dururum.

Ona dönerek ellerimi kaldırıyorum ve Blair'in önünü kapatmaya çalışıyorum. Blair'in gıcırdayan merdivenlerden aşağı indiğini duyabiliyorum. Başardı. "Yapma." Gino kardeşinin elinden silahı alıyor. "Ona ihtiyacımız var. Diğerinin peşine düş," diyor Eduardo'ya.

Eduardo'yu engellemek için merdivenlerin önüne geçiyorum. Bunun faydasız olduğunu biliyorum, ama Blair'in kaçabilmesi için ona mümkün olduğunca zaman kazandırmaya çalışıyorum. Ayrıca Jax ve diğer Marinos'ların nerede olduğumuzu anladıklarını ve bize yaklaştıklarını umuyorum.

"Seni öldürmek için ateş etmeyebilirim, ama yanlış anlama küçük kız, yine de sana ateş edeceğim." Gino silahı bana doğrultuyor. "Kıpırdarsan diz kapaklarını bağışlarım." Eduardo'nun geçmesi için yer açmak için çok hafifçe kenara çekiliyorum.

"Küçük arkadaşını yakaladığımda" — Eduardo önümde durur. —"ona bir ders vereceğim." Eğilip kasıklarını tutar. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke beni kaplar ve o ne olacağını anlamadan, dizimi kaldırıp testislerine vururum.

O ikiye katlanır ve ben merdivenlerden aşağı koşmaya çalışırım, ama o beni ayak bileğimden yakalar ve öne düşmeme neden olur. Yere düşerim ve avuç içlerimle kendimi tutarım.

"Diğer kızı getir!" Gino, saçımı tutup beni ayağa kaldırırken kardeşine bağıyor. Beni yatağa doğru sürükleyip üzerine ittiğinde çılgılık atıyorum. Sırt üstü yuvarlanıyorum. Üzerimde duruyor, silahını dizime doğrultmuş. Gözlerimi kapatıp kendimi hazırlıyorum, bir patlama sesi duyuyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Gözlerimi açtığımda Gino'nun silahını merdivenlere doğrulttuğunu görüyorum. Merdivenlerden yüksek bir inilti yankılanıyor.

"Eduardo?" Gino kardeşini çağırır. Bir süre bekler, ama sonunda cevap verir.

"Burada, onu yakaladım." Kalbim durdu. Onu yakaladığını mı, yoksa öldürdüğünü mü demek istiyor? Merdivenlerin gıcırtısı yüksek, kalbim göğsümde

. Eduardo görünür. Jax'in hemen arkasında, boğazına bıçak dayamış halde olduğunu görünce nefesim kesilir.

"Silahı indir," diyor Jax. Sesi derin ve sert. Alıştığımdan farklı, buz gibi bir soğukluk var.

"Hayatta olmaz. Beni öldüreceksin." Gino silahı bana doğrultuyor.

"Bıçağı bıraksan nasıl olur?" diye karşılık verir. Jax hala bize doğru ilerliyor, Eduardo onun önünde.

Jax'in gözleri bir anlığına bana bakar. Gözlerinin yoğunluğu tüylerimi diken diken eder.

"Bıçağı bırakacağım." Bıçağı hareket ettirir, Eduardo'nun boğazının önünden kaydırır, kan fışkırır. Gino silahı Jax'e doğrultmak için hareket ederken ben çığlık atarım.

Jax, Eduardo'nun cesedini sertçe Gino'nun üzerine ittiğinde bir patlama sesi daha duyulur. Gino yere düşmeden önce silah tekrar ateşlenir ve ben yataktan hızla uzaklaşıyorum. Silah elinden kayar ve yere düşer.

Üzerine atlayıp, tüm gücümle ona vurmaya başlıyorum. O da bana doğru hamle yapıyor ama beni kendinden uzaklaştırıp geri çekince ıskalıyor. Jax olduğunu biliyorum. Dönüp beni bırakıyor ve ben Z'ye çarpıyorum, o da beni omuzlarımdan tutuyor.

"Güvendesin," diyor bana. Jax'i bulana kadar güvende hissetmeyeceğim.

Bir çığlık duyduğumda ona dönüyorum. Jax şimdi Gino'nun üstünde. Yumruğu tekrar tekrar yüzüne vuruyor.

"Onu aşağıya götürün," diye Z'nin sesini duyarım ve biri kolumu tutar, ama ben onu çekip kurtulurum. Hiçbir yere gitmiyorum. Jax adamın kafasını tutup yere vurunca irkilirim. Çarpma sesi çok yüksektir.

"Sanırım öldü," diyorum.

"Muhtemelen." Z omuz silkiyor. "Bırak öfkesini dindirsin." Kimse Jax'ı durdurmak için harekete geçmiyor. Ona doğru adım atıyorum.

"Jax," diye sesleniyorum. Bana doğru başını çevirirken tüm vücudu donuyor. "Eve gitmek istiyorum," diyorum, boğazım düğümleniyor, duygularım beni ele geçiriyor. Ona uzandığımda ellerimin titrediğini görüyorum.

Ayağa kalkar, bana doğru gelir, kanla kaplı vücuduyla beni kendine çeker. Ağzı ağızıma çarpar.

"Bunny," diyor, elleriyle yüzümü kavrayarak.

"Ben iyiyim," diyorum ona. Gözlerinde hâlâ vahşî bir bakış görüyorum.
"Geleceğini biliyordum." Ona gülümsüyorum.

"Her zaman."

"Seni seviyorum." Gözlerini kapatıp alnını alnıma dayadı.

"Senden bu sözleri asla duyamayacağımı sanmıştım. Bir daha söyle bana."

"Seni seviyorum, Jax." Gözlerini tekrar açıyor.

"Ben de seni seviyorum, Bunny." Beni kollarına alır. "Hadi eve gidelim."

Ev. Olmak istediğim başka bir yer yok.

Otuz Üçüncü Bölüm

JAX

Ellerim ağrıyor ama umurumda değil. O pisliğin suratını dağıttığım için bu acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Bu iş burada bitmedi. İtalya'ya kendim uçmam gerekse bile umurumda değil. Joseph Bianco da ölmüş sayılır. War'ın halledeceğinden eminim. Kendim yapmak istesem de, önümüzdeki dönemde Kinsley'i gözümün önünden ayırmam mümkün değil. Bana karşı çıkabilir, ama gerekirse onu yatağıma bağlarım.

Onu merdivenlerden aşağı taşıırken Jim'in üzerinden atladım. "Blair yaptı," dedi Kinsley. "Bekle, Blair nerede?" diye sordu.

"Kaçarken onu yakaladık," diye haber veriyorum. "Seni geride bıraktı."

"Hayır, yapmadı!" Kinsley tıslar. "Bu benim planımdı. Beni takip edeceğini sandı." Şu anda Blair konusunda neye inanacağımı bilemiyorum. Şu anda Marino ailesi dışındaki kimseye güvenmiyorum.

Damon, SUV'nin arka kapısını açarak benim binmemi sağlar. Araba kullanacak durumda değilim. Kinsley'i bırakmayacağım. Beni ayakta tutan tek şey o. O olmasaydı, hala bir cesedi dövüyor olurum.

"Blair, siz Jim'le okuldan çıktığınızda çok rahat görünüyordu," diye ekliyor Damon.

"Öyle değildi! Vurulmamaya çalışıyorduk. Blair onu öldürdü. Onu merdivenlerden itti. İçlerinden biri ona tokat attı. Onun bu işe karışmış olması imkansız," diyor Kinsley ikna olmuş bir şekilde.

Bu henüz belli değil, ama kızımı bu gece zaten yeterince endişelendirdiğim için daha fazla endişelendirmemeliyim. Ailem Blair'den gerekli cevapları alıp onun durumunu kontrol edecek.

Damon ve ben birbirimize bakıyoruz. "Tamam," diyorum ona. Damon sadece başını sallıyor, kapıyı kapatıp sürücü tarafına koşarak arabaya atlıyor.

"Jax," diyor Kinsley yumuşak bir sesle, elini yanağıma koyarak. Bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. "Blair ne olacak?"

"Onu aldık, Bunny."

"Tamam." Bana suçluluk duygusu uyandıran yumuşak bir gülümseme gösterir. Damon eve vardığımızda Blair'in durumunu tam olarak öğrenmek için bir telefon görüşmesi yapacak.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, yüzünde tiksinti izleri arıyorum. Bugün, benim kim olduğumu gerçek anlamda anladı. O ikisi, daha önce öldürdüğüm ilk insanlar değildi. Uzun bir listeim olduğu için değil, ama birkaç kişi vardı. Birinin hayatını almaktan hoşlanmıyorum, ama ailemi korumak için her zaman gerekli olanı yaparım.

"İyiym." Bana gülümsüyor. "Aslında, adrenalinim düştüğü için mutluyum. Başardık. Değil mi? Bitti mi?"

"Günün sonunda bitecek. Hâlâ parçaları birleştirip, polis raporlarının nasıl değiştirildiğini anlamaya çalışıyoruz." Bunu ailem halletsin.

"Umarım Trent'i kurtarmanın bir yolunu bulurlar."

"Yapabilirlerse yaparlar. Babam, uyuşturucuyu ele geçirdiğinde annenle iletişime geçebileceğini söyledi."

"Bunu sevecektir. Bu onu delirtiyordu ve bu, Marinos'ların o kadar da kötü olmadığını ona gösterecektir."

"Hey, dur bakalım. İtibarımızı mahvetme," diye şaka yapıyor Damon. Kinsley sadece başını sallıyor ve sonra başını omzuma yaslıyor. Onu sıkıca tutuyorum; yolculuk sessiz geçiyor, ama ben bu anın tadını çıkarıyorum.

Eve girdiğimizde herkes Kinsley'e odaklanıyor. "İyi misin?" Annem onunla ilgilenmeye başlıyor.

"Bu sefer birini mi öldürdün?" Naomi, düz bir ses tonuyla sorar. Kinsley gülüyor.

"Hayır, hala cinayet bakiresiyim." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz yanakları pembeleşmeye başlar.

"Zamanla. Eminim bir gün," diyor annem.

"Ben her konuda bakirim," diye homurdanır Nix. Annem ona dirsek atar. O, bu tür şeyleri düşünmek için çok genç. O küçük kıcı birkaç yıl daha dayanmalı, yoksa başka birini öldürmek zorunda kalacağım.

"Öyle kalman daha iyi olur." Ona sert bir bakış attım, o da aynı şekilde karşılık verdi. Nix gözlerini devirdi ve dikkatini tekrar Kinsley'e verdi.

"İyi olduğuna sevindim. Grup sohbetine haber vereceğim. Herkes çok endişelendi."

"Gerçekten mi?" Kinsley'nin dudakları bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. Onun için endişelenen insanlar olduğu için mutludur.

"Tabii ki!" Annem ona cevap veriyor. "Acıktınız mı?"

"Sen pişiriyorsan hayır," diyor Naomi, burnunu kırıstırarak.

"Biliyorum, seni küçük velet." Annem gülüyor. "Mary burada. Tam zamanlı olarak geri dönmesi çok güzel." Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Mary mi?" diye sorar Kinsley.

"Oh, o henüz bilmiyor." Annem kaşlarını kaldırır.

"Ne bilmek?" Kinsley benden bir açıklama bekliyor. Bundan kaçış olmadığını biliyorum, ama şimdilik bunu ertelemek istiyorum.

"Bir şey yapmadan önce duş alalım." Her tarafım kan içinde ve bir kısmı Kinsley'e de bulaşmış.

"Tamam, ama sonra yemek gönderirim," diyor annem, ben Kinsley'in elini tutup onu merdivenlere doğru götürürken.

"Bana neyi söylemiyorsun?" diye soruyor Kinsley yatak odamıza girdiğimizde. Sanırım bunu saklamanın bir anlamı yok. Yakında öğrenecek zaten.

"Annemin bahsettiği Mary, senin Mary'nin," diye itiraf ettim.

"Ne?" Yüzü bir anlığına şaşkınlıkla buruşur, sonra sözlerim kafasına dank eder. "Ne! Nasıl? Yani..." Sesi kesilir. Onu izlerim,

sinirlenecek mi diye merak ettim. "Saçmalıyorsun, biliyor musun?"

"Sen söz konusu olduğunda, öyleyim." Bunu itiraf etmekten utanmıyorum. "Senin güvenliğini ve mutluluğunu sağlamak için yapmayacağım hiçbir şey yok, Bunny."

"Bunu görebiliyorum." Bana parlak bir gülümseme atar. "Buna kızgın değilim. Bu çok tatlı ve bizi bir *çift* yapman bu kadar uzun sürmesi beni rahatsız etti, ama Mary'yi yerleştirdiğini bilmek, bizi oraya götürdüğünü gerçekten gösteriyor." Sonra gözleri yaşlarla dolar.

"Ağlama." Panik yapmamaya çalışıyorum.

"Bunlar mutluluk gözyaşları. Söz veriyorum. Bunca zamandır beni koruduğun için çok minnettarım. Beni gerçekten önemsedin."

"Seni çok seviyorum, Bunny. Önemsemenin çok ötesinde." "Ben de seni seviyorum."

"O zaman kanı yıkayalım." Dudaklarını yalıyor. "Tamam." Yanakları şimdiden pembeleşiyor.

"Bebeğim, seni çıplak gördüm." Onu duşa götürüyorum.

"Biliyorum, ama şimdi tamamen dik durumdayım. O yatay durumdaydı. Tamamen farklı." Bunu anlamıyorum, ama o benim onu soyduğumu engellemiyor. Sonra kendiminkini de çıkarıyorum.

"Seni baş aşağı asabilirdim, Bunny, ama yine de çok çekici olurdun." Kanıtlamak için, zaten acı verecek kadar sertleşmiş olan penisimi elimle kavradım. Dudaklarını tekrar yaladığında, neredeyse "*Siktir et duşu*" demek istedim. "Ellerini kendine sakla," dedim ve onu duşa çekerek.

"Ne? Neden?"

"Zar zor dayanıyorum. Önce bizi yıkayayım. Üzerindeki kanı temizlemem lazım. Beni delirtiyor."

"Sen zaten delisin," diyor kıkırdarak, beni onu duşun altına yönlendirmeme izin veriyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum. Gözleri kapanırken küçük bir inilti çıkıyor.

Onun her santimini yıkıyorum. Ilık suya rağmen meme uçları sertleşmiş, ağzımı bekliyor. Kendimi kontrol ediyorum. Onu yıkayıp kurularken onu banyo duvarına yapıştırıp sikmeden durabilmem bir mucize.

"Jax." Adım nefes nefese çıkıyor ve onun da zar zor dayanabildiğini biliyorum.

"Ben yanındayım," diyorum ona saçını taradıktan sonra ve onu yatağıma götürüyorum. Onu sardığım havluyu çekip çıkarıyorum, yere düşmesine izin veriyorum. "Benimle misin?" Bir elimle yanağını kavıyorum, başparmağımla okşuyorum.

"Her zaman," diye tereddüt etmeden cevap veriyor.

"O zaman yatağa uzan." Kinsey bir dizini yatağa koyar, sonra diğerini. Ortaya doğru sürünürken kışının sallanışını izlerim. Am dudaklarını görebiliyorum. Bir inilti çıkarırım. Dönüp sırt üstü uzandığında, yüzünde bir sırıtiş belirir. Bunu bilerek yaptığını biliyorum.

Bunu çok seviyorum. Kızımın kendine güvenmesini istiyorum. Öyle olmalı. Bu dünyada ondan daha mükemmel kimse yok.

"Bunny," diye inlerim, o bacaklarını ayırdığında, reddedemeyeceğim bir davet, beni cennete davet ediyor. Ona doğru giderim. Ellerim uzun bacaklarında yukarı doğru kayar. Onları öperek yukarı doğru ilerlerim, sadece onu değil, kendimi de işkence ederim. "Bu bacakları ne kadar zamandır hayal ettiğimi biliyor musun? Onların beni sarmalamasını?"

"Beni seksi hissettiriyorsun. Boyumun uzunluğundan dolayı hep kendimi garip hissetmişimdir."

"Bazı güvensiz pislikler bu saçmalığı kafana sokmuş olmalı." Hiç şansları olmadığını biliyorlardı. Uyluklarının arasına yerleşip yüzümü oraya gömdüm.

Onun benim için geldiğini hissetmem gerekiyor. Bugünkü cehennemden sonra ona zevk verdiğimi bilmek için. Onu buna özendireceğim, böylece beni asla terk etmeye çalışmayacak. Daha iyi bir adam olsaydım, ondan uzaklaştırdım, ama yapamıyorum. O benim.

O olmadan hayatın bir anlamı olmazdı ve ona bu hayattan uzaklaşıp onunla yeni bir başlangıç yapabileceğimi söylersem, buna asla izin vermeyeceğini biliyorum. Ama sonuçta, onun bu hayat için yaratıldığını biliyorum. Onu çekici bulmamın nedenlerinden biri de bu olmalı. Kinsley benim için mükemmel bir eş ve onu hayatımın bu kadar erken bir döneminde bulduğum için tüm tanrılara şükrediyorum.

Dilimi klitorisinin etrafında dolaştırıyorum, o inerken vücudu titriyor. Bir parmağımı

ve sonra bir tane daha sokuyorum. O kadar sıkı ki ona zarar vereceğimden korkuyorum. Onun amının benim için güzel ve yumuşak olması lazım. Onu incitmek istediğim son şey.

Onun tadını yalayıp tadını çıkarıyorum. Hevesli dilim amını yalıyor, doyuma ulaşıyorum. Kokusu ve tadı herhangi bir uyuşturucudan daha bağımlılık yapıcı. Ağzımı küçük tomurcuğuna sarıp emiyorum. Kinsley'nin tüm vücudu titriyor, ben dilimi hevesle ileri geri hareket ettirirken, parmaklarım hala onun içinde çalışırken, benim adımları haykırıyor.

O boşalırken amının parmaklarımı sıktığını hissediyorum. Tek düşünebildiğim, amının benim sikime de aynısını yapması. Vücudunu yukarı doğru hareket etmeye başlamadan önce, her damlasını içmek isteyerek tatlı nektarını içiyorum.

Ellerimle göğüslerini kavrayıp birbirine yaklaştırıyorum. Minik pembe meme uçları o kadar çekici ki, birini, sonra diğerini ağzıma alıp emmeden duramıyorum. Kinsley sırtını kamburlaştırarak göğüslerini ağzıma daha da yaklaştıyor. Lanet olsun, her santimi mükemmel ve benim için yaratılmış.

Onun üzerine eğilip, yüzündeki birkaç saç telini çekiyorum. O çok güzel. Aramızdan aşağı uzanıp, korunma konusunda endişelenmeden, penisimin başını onun açıklığına yönlendiriyorum.

Hap kullandığını biliyorum. Şu anda ona bebeğimi vermek istesem de, bunun için bolca vaktimiz var. Şimdilik bencil olmak ve onu bir süreliğine tamamen kendime ait yapmak istiyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona, içine girmeden önce, dudaklarım onun dudaklarını derin bir öpücükle kaplıyor. Testislerim geriliyor, buna direniyorum ama birkaç damla onun içine dökülmeden önce. O acı çekerken boşalmayı reddediyorum.

Elleri omuzlarımı kavrar, tırnakları derime batar. Dilini ağzıma sokana kadar onu öpmeye devam ederim, vücudu altımda gevşer. Başımı kaldırıp ona bakarım. Parmakları omuzlarımda nazikçe dans ederken bana yumuşak bir gülümseme verir.

"Ben de seni seviyorum." Dili dışarı çıkıyor, alt dudağını yalıyor. "Şimdi benimle seviş." Bacaklarını kaldırıyor, bana dolanıyor. Onu kafeslerim, ön kollarımı başının iki yanına koyuyorum, vücudum onun her santimini kaplıyor.

Çekilip tekrar içine giriyorum. İlk başta hareketlerim sık, amcığı sikime yapışıyor. O kadar sıkı ki neredeyse acı veriyor. Bu en mükemmel işkence.

"Jax," diye inliyor, kalçalarını hafifçe kaldırıyor. Vücudunun işaretlerini takip ediyorum, daha hızlı hareket ediyorum, dizlerim yatağa gömülüyor.

Her içine girdiğimde, biraz daha ileri itiyorum, olabildiğince derine girmek istiyorum. Vücudunun nerede bittiğini ve benimkinin nerede başladığını bilmesini istemiyorum.

Çilek kokusu beni sarıyor, çok masum ve sağlıklı. Benim olmadığım her şey, ama tavşanım bana kendininkini verecek. Onu tüketmek istiyorum, ona tamamen bana ait olduğunu göstermek istiyorum. Asla doyamayacağımı. Sonsuza kadar onun her şeyi olacağım ve o da benim olacak.

"Oh, Jax," diye inliyor yine, amcığı benim sikimin etrafında titremeye başlıyor. Kalçalarımı hareket ettiriyorum, her itişte pelvik kemiğimin onun klitorisine sürtündüğünden emin oluyorum.

Kinsley'in tüm vücudu kaskatı kesilir, amcığı benim de onunla birlikte boşalmamı ister. Onun içine boşalmadan önce testislerim gerilir. Birlikte boşalırken olabildiğince derine girmem için kendimi zorlarım.

"Bunny." Onun üzerine yığılmadan önce, ağırlığının bir kısmını ön kolumun üzerine vererek, yüksek sesle onun adını inlerim. İkimiz de nefes nefeseyiz, sevişmenin coşkusundan sakınleşirken nefesimizi düzenliyoruz.

Başımı boynuna yaslayıp onu öpüyorum. "Benimle evleneceksin."

"Biliyorum."

Başımı kaldırıyorum. "Biliyorsun?"

"Bana takıntılı olduğunu biliyorum ve ben hiçbir yere gitmiyorum." Güzel yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle söylüyor. Yemin ederim, resmen parlıyor. Benim meleğim.

"Korkmuyor musun?"

"Hayır." Hafifçe başını salladı. "Eğer bir şey varsa, o da beni ne kadar çok sevdiğinle diğer herkesi korkutması gerekir." Tavşanım anlıyor. "Beni senden almaya çalışan herkesi öldürürsün."

"Marino ailesi böyle yapar," diyorum ona.

"Ve yakında ben de bir Marino olacağım." Sonunda bunu fark etmesine sevindim, ama ben onu uzun zamandır bizden biri olarak görüyorum

"Siktir, seni seviyorum." Onu tekrar öpüyorum, sikim onun içinde titriyor, tekrar hazır.

"Jax." Öpüşmemiz bittiğinde adımı fısıldadı. "Sana bir şey sormam gerek."

"Ne istersen."

"Benimle mezuniyet balosuna gider misin?" Benimle dalga geçip geçmediğini bilmiyorum. Önemli değil.

"Sen nereye gidersen,
ben de oraya giderim."

Kıkırdayarak güldü.

Kapım çalınır. "Defol git," diye bağırırım. "Bir sorunumuz var," der Damon.

"Umurumda değil." Kardeşimi öldüreceğim. "Blair ile ilgili."

"Blair mi?" Kinsley göğsümü itti. Ne olduğunu öğrenene kadar rahat etmeyeceğini bildiğim için, penisimi içinden çıkardım. Bunun için daha sonra kardeşimin kışını ciddi ciddi döveceğim.

"Bir saniye," diye bağıriyorum ve yataktan kalkmadan önce kız arkadaşımı tekrar öpüyorum. Ona giymesi için bir gömlek alıyorum ve bir eşofman altı giyiyorum. Kardeşime kapıyı açıyorum.

"Önemli bir şey olsa iyi olur."

"Onu deliğe göturdüler." Bir küfür mırıldanıyorum. Şaşırmamam gerekirdi. Aile cevap istediğinde böyle davranır.

"Dalga mı geçiyorsun? Onun bir şey yapıp yapmadığını bile bilmiyoruz." Ama ailem, işleri şansa bırakarak bunca yıl zirvede kalmadı.

"Delik mi?" Kinsley, ne olduğunu bilmeden sorar. "Buralarda herkesin şaka yaptığı korkunç yer." Tamam, sanırım biliyor.

"Onu oradan çıkar ve buraya getir," diye kardeşime emir veriyorum.

"Oh, o delikten çoktan çıktı," diyor Damon, ama daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum.

"O zaman nerede?" diye sorar Kinsley.

"Emin değilim." Elini kafasının üstüne sürter.

"Lafı dolandırmayı bırak da sadede gel. Ne demek istediğini söyle, Damon."

"Eros, ondan ne tür bilgiler alabileceğini görmek için oraya gitti."

"Eros!" Kinsley nefesini tuttu. "O iyi biri, yemin ederim. Yanlış bir şey yapmadı. Jax, bir şeyler yap."

"O zaman nerede?" diye tekrar soruyorum.

"Onu kaçırdı," dedi Damon sonunda. Ona baktım.

"Ne yap ? ne " onu onu Kinsley'nin gözleri arasında gidip geliyor.

"Eminim o iyidir. O çukurda değil, Eros onu aldı." "Ona yalan söyleme," diye kardeşimi uyarırım.

"Onu kaçırdı," Damon tekrar söylüyor. "Oraya yeni gitmişti ki, onu kaçırdı. Onu öldürmek isteseydi, şimdiye kadar ölmüş olurdu. Ona zarar vermek isteseydi, hala orada olurdu."

Kardeşıme uzun bir süre bakarım. "Dalga geçiyorsun herhalde." Kafamı sallarım. "Onu yakaladı mı?" Kinsley cevap almak için kolumu çeker. Damon ona cevap verir.

"Bir Marino daha öldü. Bu bok bulaşıcı olmasa iyi olur."

Kinsley'in gözleri büyüdü. "Oh." Kafasında bir şeylerin yerine oturduğunu görebiliyorum. "Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum."

Zaman gösterecek.

Kardeşimin yüzüne kapıyı kapatıp kilidi çevirdikten sonra nişanlımı kollarıma alıyorum. Yüzüğü almam lazım, ama şu anda onu yatağımıza geri getirmem daha önemli.

"Sence o iyi mi?" Kinsley, onu yatağa yatırdığımda sorar.

"Bence Blair şu anda kendi başının çaresine bakabilir. Açıkçası Onun da bu işe karışmış olup olmadığı önemli mi sence? Çünkü o onun kızı mı?

Başımı sallıyorum. "Ve sen tamamen benimsin."

"Sonsuza kadar bana mahkum oldun," diyor Kinsley, sanki bu bir ceza gibi.

"Seni gördüğüm ilk günden beri planım buydu."

The Marino içgüdüğü asla asla yanılmaz ne konusunda konusunda konusunda ruh eşlerimizle ilgili.

Epilog

KINSLEY

Nix ve ben yalan üzerinde kanepede kanepede iz bir bir belgesel izliyor ve tamamen ilgileniyormuş gibi davranıyor. Ama ilgilenmiyoruz.

"Cesetlerini parçalayıp domuzlara yem etti," diyor anlatıcı.

"Bu çok aptalca." Nix gözlerini devirdi. "Onları doğramana gerek yok. Daha çok değil, daha akıllıca çalış." Ben gülererek burnumu çektim.

"Siz kızlar bu saçmalığı nasıl izliyorsunuz?" Jax, kanepenin ucuna oturup ayaklarımı kucağına koyarak sorar. Ne halt ediyor bu adam? Nix ve benim takılacağımızı söyledikten sonra, öğleden sonra kardeşleriyle buluşacağını söylemişti.

Bugün sıradan bir Çarşamba, yani kayınvalidem yarın kadar bebeğimize bakacak. Marino ailesinde Çarşamba günleri büyükanne ve büyükbaba günü. O geceyi genellikle şehirde geçiririz. Hâlâ apartman dairemizle, ya da bu yenilenmiş depoya ne dersiniz deyin, ve aile evimiz arasında gidip geliyoruz. Bowen büyüdükçe zamanımız eşit olarak bölünüyor.

"İzlemek zorunda değilsin," diyorum ona.

"Evet, senin bir yere gitmen gerektiğini sanıyordum," diye ekliyor Nix. Eminim o da benimle aynı şeyi düşünüyor. Burada bir programımız var ve Jax bizi tamamen altüst edecek.

"İzlemiyorum." Jax'in elleri baldırımı yukarı aşağı okşuyor. Adam bacaklarıma takıntılı. "Karımı izliyorum." Ona şansının zaten yaver gideceğini, bu kadar abartmasına gerek olmadığını söyleyerek takılmak isterdim, ama gerçek şu ki, bana karşı böyle davranıyor.

Zamanla, sürekli birlikte olma ihtiyacının azalacağını düşünürsünüz, ama durum öyle değil. Aslında, Jax'in bana olan takıntısı konusunda daha da kötüleştiğini düşünüyorum. Şikayet ettiğimden değil, en azından şu ana kadar.

"Döndüğünde Nino's Diner'a uğrar mısın?" diye soruyor Nix. "Oradaki köfteli sandviçlerden canımız çekti."

"Aç mısın?" Jax sorusunu bana yöneltiyor. "Şu anda değil, sanırım daha sonra için soruyor."

"Tamam," diyor Jax, ayaklarımı kanepeye geri koyarak. "Birkaç saat sonra dönerim. Damon ve Eros'la bazı şeyleri konuşmam lazım." Başımı sallıyorum.

Jax sayılarla arası iyi biridir. Ben sayılarla arası iyi biri olmadığım için tek bildiğim bu. Ailenin hesaplarının çoğunu o yapar. Hatta o süslü para sayma makinelerinden bile var. Hala saha çalışması da yapıyor. Ben öyle diyorum.

Bana doğru eğilerek yaklaşır. "Uslu bir kız ol." Jax dudaklarını dudaklarıma bastırır. Mutlu bir iç çekişle ona karşılık veririm. İkinci çocuğumuzu konuşuyorduk. Eğer bir çift çocuğumuz olacaksa, diğer kuzenler gibi birbirlerine yakın olmalarını istiyorum.

Birisi boğazını temizler. "Ben buradayım," der Nix. "Bugünlerde herkesin birisi var. Saçmalık."

"Üzgünüm," diyorum ona. Nix romantik bir kız ve aşık olmaya hazır olduğunu biliyorum. Ama onu kim idare edebilecek, emin değilim. Annesi gibi ama daha da abartılı.

"Sen de iyi ol." Jax kız kardeşini işaret eder. Nix ona dilini çıkarır.

İkimiz de sessizce oturuyoruz. Herkesten en yakın olduğum kişi Nix. Muhtemelen bu yüzden Cosima ile de çok iyi anlaşıyoruz. Kişilikleri bana çok uyuyor ve en çok onlarla vakit geçiriyorum. Mac ve Naomi ile takılmadığımızdan değil. Sadece bizim küçük planımıza sıcak bakacaklarından emin değilim. Mac, onun süslü bilgisayar çalışmalarıyla planımız daha başlamadan onu bozacaktır. Bu da tüm eğlenceyi kaçırır.

Nix telefonunu eline alıp saati kontrol ediyor. "Beş dakika oldu."

"Gidelim." Ayağa fırlayıp süveterimi alıp tenis ayakkabılarımı giydim. Nix de aynısını yaptı. Defterlerimden birini ve kameramı aldım.

Hala meraklı biriyim ve Nix de benim kadar bilgiye aç. Kendi blogumu açtım ve canım ne zaman isterse hikayeler yazmaya başladım. Lise uyuşturucu fiyaskosuyla ilgili tüm sorunlar çözüldükten sonra, bu tür olayların merkezinde olmak istemediğime karar verdim.

Neyse ki annem, Trent'e yardım etmek için uyuşturucu hakkındaki bilgileri doğru kişilere ulaştırmayı başardı. Trent tamamen iyileşti. Aynı şey Bianco ailesi için söylenemez. Bu, ayrıntıları sormadığım tek durumdu.

Her zaman araştırmayı ve yazmayı sevmişimdir. Sanırım bunu annemden almışım. Onun sahip olduğu özelliklerden bana geçen tek şey bu. Marinos ailesiyle olan ilişkilerimizi karşılaştırdığımda, hala çok yakın sayılmayız ama eskiye göre daha yakınız. Açıkçası, bu durumdan memnunum. Hayatımın gidişatını seviyorum ve hiçbir şeyi değiştirmedim. Her şey olması gerektiği gibi oldu ve beni Jax'e götürdü.

Geçen güne kadar blogumu yazmaktan memnundum, ama Nix Reddit'te gezinirken meraklı davranıp, insanların eşlerinin aldatmasını ortaya çıkaran bir gruba rastladı. Her şey çok hızlı oldu. Bir saniye önce korku hikayeleri okuyorduk, bir saniye sonra Nix, kadınlardan birinin kocasını aldatırken izlememiz için gönüllü oldu.

Ona deli olduğunu söyledim, ama benim meraklı olduğumu anlayabildi, işte buradayız, kötü bir şey yapmak üzereyiz. Şu anda yapabileceğimiz tek iyi şey bu.

Dışarıda yakalanacak pislikler varken olmaz! "Çabuk olmalıyız." Jax'in gittiğimizi fark etmesi an meselesi. Marino erkekleri güvenliğimizi çok ciddiye alırlar. Bu yüzden kaçmak için bir şansımız varsa, tüm önlemleri almamız gerekiyordu.

"Mac bizi koruyacağını söyledi." Biz ondan bunu istemiştik. Ne yapacağımızı öğrenmek için ısrar etti, ama sonunda Nix onu ikna etti. Yemin ederim, bu Nix'in süper gücü. Pek çok insan ona hayır diyemez ya da demek istemez. Onun ısrarı eşsizdir.

"Öyle yaptı, ama bu Marinolar deli. Jax muhtemelen uyurken bana LoJack takmıştır. Böyle bir şeyin yapıldığı bir film izlemiştim. Bir tür enjeksiyon gibiydi." Nix gülüyor. "Şaka yapmıyorum!"

"Biliyorum. Bu yüzden çok komik." Kolumu tutup beni çeker. "Gidelim."

Kapıdan iki adım bile atmadan yakalanırsınız.

Mat siyah bir SUV'ye yaslanmış Naomi ve Mac var.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sorar Mac, Naomi ise Nix ve beni süzer. Yemin ederim, bunca zaman geçmesine rağmen, hâlâ beni biraz korkutuyor.

"Naomi'nin saçları bu haldeyken olmaz," dedi Nix ciddi bir ifadeyle. Ben kahkahayı bastım. Bazı şeyler hiç değişmez. Nix, Naomi'nin saçıyla dalga geçme fırsatını asla kaçırmaz.

Saçında gerçekten bir sorun yok. Sıkı bir topuz yapmış. Açıkçası, bu çok işlevsel. Bebeğim sürekli saçımı çekiyor. Çok acıtıyor. Ben de o topuzlardan yapmalıyım, ama o zaman Jax'in sürekli saçım ile oynamasını özlerim. Adam şu anda saçımı bile örebilir.

Naomi, tüyler ürpertici bir ifadeyle bize bakıyor. Onun kötü tarafına düşmek istemezdim.

"Tamam, bir hileciyi yakalayacağız," diyorum onlara, kameramı kaldırarak.

"Hangi yıl?" diye sorar Mac, Naomi'ye, ki Naomi neredeyse gülümsüyor.

"Girin," diye emreder Naomi.

"Ön koltuk!" diye

bağırıyorum. "Hey,"

diye homurdanıyor

Nix.

"Kamera bende." Açıkçası, ön koltukta ben oturmalıyım.

"Peki," diye homurdanır ve hepimiz aceleyle arabaya bineriz. Adresi söylerim ve Naomi gazı kökler, kapılardan dışarı çıkar. "Vay canına, hız canavarı." Naomi arabaları sever ve sürüşte inanılmaz iyidir. Kız arabayı sanki vücudunun bir parçasıymış gibi kullanır. Bir şeye çarpmaya ramak kala bile gözünü bile kırpmaz.

"Peki plan nedir?" Nix öne eğilerek sorar.

"Mayfield'da."

"Mac!" Nix ve ben aynı anda söylüyoruz. Ona bir isim bile vermedik. Bu yüzden ona başlangıçta söylemedik, her şeyi araştırıp bize tüm detayları vereceğini biliyorduk. Spontane olmak ve göreve çıkmak istedik.

"Onun hakkında her şeyi biliyoruz. Karısı, onun sürekli restoranda yemek yediğini ve barlarında vakit geçirdiğini söylüyor." İkisi de otelin lobisinde. Oldukça uygun ve ofisinden de uzak değil. Kucağında dizüstü bilgisayar olan Mac'e bakıyorum. O bilgisayar nereden çıktı ki?

"Sadece onun orada olduğunu sana bildiriyorum." Mac ellerini kaldırır.

"Bana bırak," diyor Nix, uzanıp Mac'in bilgisayarını kapatıyor. "Ben alırım." Bilgisayarı kucağından çekip alıyor. Mac'in geri almak istediğini anlayabiliyorum, ama kendini kontrol ediyor.

"Eğer aldatıyorsa, haberleri ona kim verecek?" diye sorar Mac.

"Sanırım onun aldattığını umuyor olabilir. Ama eğer aldatıyorsa, evlilik öncesi anlaşma bozulur."

"Evlilik öncesi anlaşması." Naomi başını sallar. "Bana hiç gerek yok. Onu öldürürüm." Bana bakar. "Onu öldürebilir miyiz? Bu bir seçenek mi? Bunun için ekstra ödeme yapacak mı?"

"Bize para ödenmiyor," diye itiraf ediyorum.

"Biz heyecan için bu işin içindeyiz!" Nix arka koltuktan bağırır.

"Naomi?" Otele yaklaşıyoruz ama o hızını kesmiyor. "Naomi!" O sola doğru ani bir hareket yaparken ben "oh shit" barını tutuyorum. O iki arabanın arasına kayarak paralel parkı mükemmel bir şekilde yaparken hepimiz çılgık atıyoruz. "Aman Tanrım." Elimi göğsüme koyuyorum.

"Ne?" Omuzlarını silkiyor. "Sana heyecan yaşıtıyordum. İstedğin bu değil miydi?" Kahkaha atıyorum.

Hepimiz arabadan inip girişe doğru yöneliyoruz. Kapıda, burada çalışan bir adam bize bir soru sormaya başlıyor ama Naomi'nin bir bakışıyla sözünü kesiyor.

İçeri girdiğimizde "Hadi" diye fısıldarım. "Neden fısıldıyoruz?" diye sorar Mac.

"Bilmiyorum. Doğru gibi görünüyor mu?"

"Sen öyle diyorsan." Omuzlarını silkiyor. "Nerede olduğunu bilmek ister misin?" Tabii ki biliyor.

"Barda mı?" Sanırım. Mac başını sallar. "Gördün mü, hiçbir şeyi hacklemem gerekmedi."

"Ben sadece insanları hacklerim." Naomi şakayı ciddi bir ifadeyle söyler ve hepimizi güldürür.

"Gülmeyi kesin," diyor Nix kıkırdayarak, kollarımıza vurarak. "Dikkat çekiyoruz." Dudaklarımı sıkıştırıp kendimi kontrol altına alıyorum, sonra bara doğru gizlice ilerliyoruz.

Barda güzel bir kadınla birlikte olan aldatan kocayı fark etmek uzun sürmez. Kadın ona yapışmış durumda. Çok klişe bir çiftler.

"Kadın onun iş arkadaşı," diyor Mac. Kendini tutamıyor.

"Tabii ki öyle." Nix gözlerini devirir.

Kadın koltuğundan kalkıp tuvalete doğru yöneldiğinde hepimiz arkamıza dönüyoruz.

"Ben giriyorum," diyorum onlara.

"Ne?" Mac beni durdurmak için kolumu tutmaya çalışır, ama ben çoktan şık takım elbiseli kısa boylu adama doğru yönelmişimdir. Ne kadar paranız olursa olsun, beş bin dolarlık takım elbise giyseniz bile hala bir ahmak gibi görünebilirsiniz.

Onun yanında oturan sandalyeye otururum, onu iyice çekmişimdir bile. Telefonumun kayıt yaptığından emin olurum.

"Ne alırsınız?" diye sorar barmen.

"İzin verin," der adam, bana dönerek. Güçlü kolonyasının kokusu burnuma çarpar. "O bir Cosmo alacak." Yani bu bir soru değildi. Bu adam tam bir pislik. Karısını ve metresini aldatacak. Ayrıca, bir içkinin fiyatının bir kadından istediği her şeyi elde etmesini sağlayacağını düşündüğünü tahmin ediyorum.

"Üzgünüm, ama..." Elimi uzatıp ona alyansımı gösteririm.

Jax parmağıma taktığından beri çıkarmadım. O zamanlar sadece lisede olmamız umurumda değildi. Bu kaçınılmazdı. Mezuniyetten sonra evlenmek için fazla beklemedik ve eve dönmeden önce yaz boyunca seyahat ettik. Eve döndüğümüzde o ailesinin yanında tam zamanlı çalışmaya başladı, ben de İngiliz edebiyatı lisansım için çevrimiçi dersler aldım.

Aptal herif cebine uzanıp yüzüğünü çıkarıp bana gösterir. "Ben de öyle." İğrenç. Ona bunu söylemek için ağzımı açarım, ama bir saniye önce orada dururken, bir saniye sonra kafası bar tezgahına çarpılır ve tezgahın üzerindeki tüm bardaklar sallanır.

Düşmeye başlar, ama Jax elini adamın boğazına dolamıştır. "Ölü adamlar evli değildir." Bunun doğru olup olmadığından emin değilim, ama

Ağzını kapat. Adamın yüzü önce parlak kırmızıya, sonra maviye dönmeye başlar. "Ona boşanma belgesini ver ve benim şehrimden defol git," der Jax. "Anladın mı?"

"Sanırım konuşamıyor," derim kocama, gözlerim onun ön kollarında, bu pislik herifin canını sıkarken kasları gerilirken. Her kasın hatlarını görebilirsiniz. Adam geveler, beni onun yaklaşan olası ölümüne geri döndürür.

"Anladıysan iki kez göz kırp, yoksa seni buradan sürükleyip Brewen nehrine atarım."

"Bu onu da şehirden uzaklaştırır." Yardımcı olduğumdan emin değilim, ama siktir et onları.

Adam iki kez göz kırpar ve Jax onu bırakır. Adam yere yığılır ve öksürmeye ve ağlamaya başlar.

Jax'in tüm dikkati bana yöneldi. Kızlardan destek almak için arkama döndüm, ama o veletler ortadan kaybolmuştu!

"Sanırım bu sefer ben suçluyum." Adil olmak gerekirse, son seferki Blair'di. Eminim hâlâ ev hapsinde.

"Öyle." Jax bana uzandığında direnmedim ve beni omzuna attı. Beni oradan dışarı taşımadı. Hayır, asansöre doğru yöneldi.

"Ne yapıyorsun?"

"Sessiz ol, Bunny." Kıçımı tokatladı. Omzuna asılıyım, ben de hemen karşılık verdim. Birkaç saniye sonra, asansörden çıkıp bir süite girdi.

"Nasıl olur?" Beni yatağa fırlattığında gülüyorum.

"İçeri girdiğimde bir oda tuttum. Bir odaya ihtiyacımız olacağını biliyordum." Daha da gülmeye başladım, ama o üzerime atladığında gülmem kesildi. "Yaramaz bir kız oldun."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum. "Orgazm ve oda servisiyle cezalandırılmalıyım."

Kocam, örgümden kaçan birkaç saç telini yüzümden çekiyor. Bana o kadar çok sevgi ve hayranlıkla bakıyor ki, göğsüm sıkışıyor. Orgazm, oda servisi ve çok daha fazlasını alacağım.

"Bu gece bana bir bebek daha vereceksin." Eğilip boynumu nazikçe öper. "Değil mi?"

"Evet," diye nefes veriyorum. Cildime dokunarak gülümsediğini hissediyorum. Bu adama her şeyi veririm çünkü o bana dünyayı verecek.

* * *

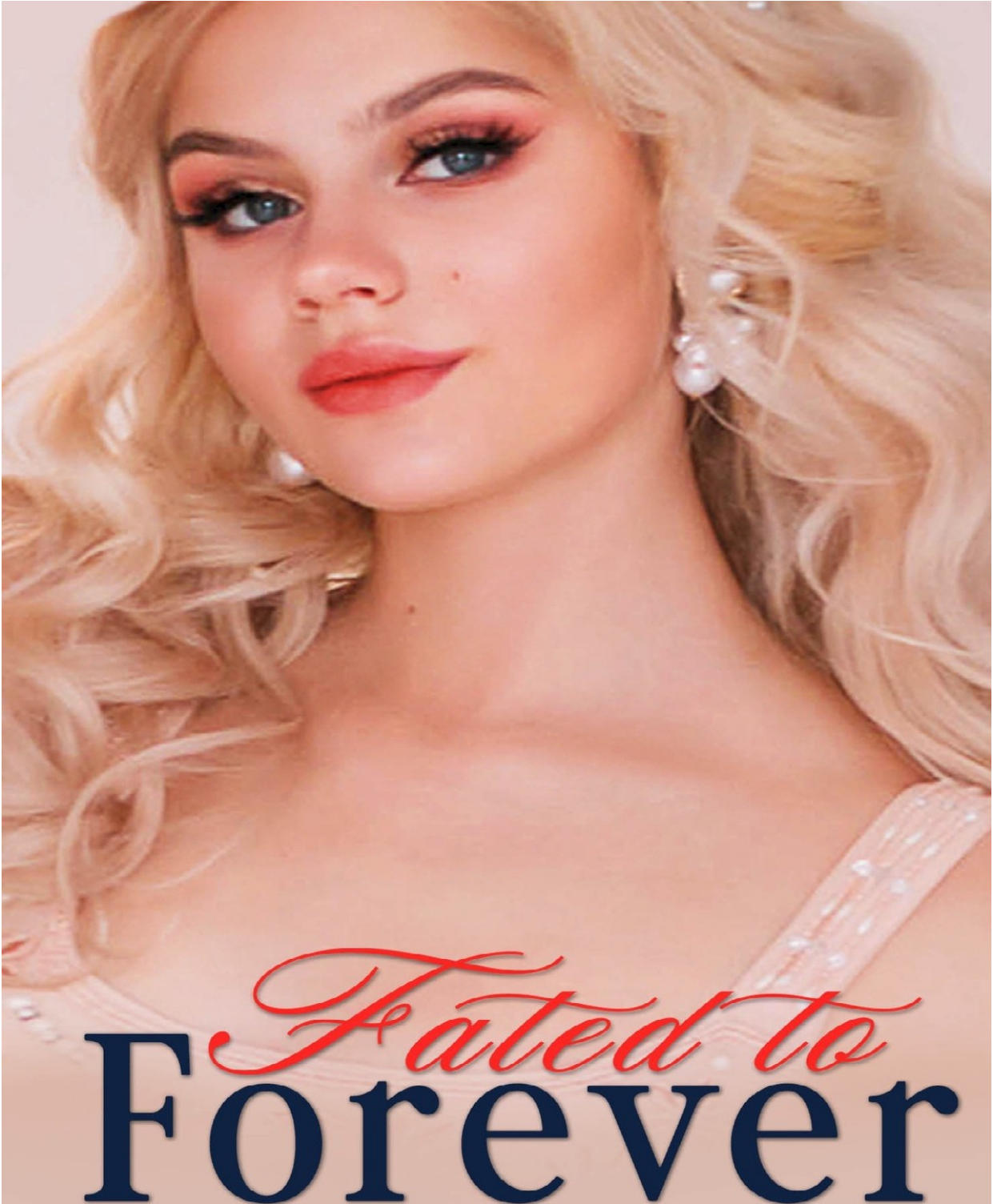
Kings & Queens Will Rise serisinin ilk kitabını beğenmişsinizdir umarım.

Blair ve Eros'un hikayesinin bu yılın sonlarında çıkacak olan yayın tarihini bekleyin.

Sırada, ön siparişleri şimdiden başlayan [Oh My Secret Christmas Baby](#) var!

Beklerken, [Fated to Forever](#) serisine göz atın. [Aşağı](#) kaydırarak ön izlemeyi görebilirsiniz.

Katılın haber	haber	dahil	ne	ne	Lucy
Darling	kitapları	yayınlandığında.	BURAYA TIKLAYIN		

usA ronav oasJ ShLLING an rHoR

UCY DARLING

Sonsuza Kadar Kaderin de

Fated to Forever Koleksiyonu, Fate Serisi'nin iki hikayesini de içeriyor! Say It's Forever ve Claim Me Forever. Sevdığınız tüm klişelerle dolu. Mutlu sonlar, aldatma yok ve şeker gibi tatlı alfa erkekler sizi bekliyor. Bu alfa erkeklerin, masum kahramanlar tarafından beklenmedik bir şekilde diz çökertilmesini ilk elden izleyin.

Say It's Forever

O kahraman olmaktan emekli oldu. Ta ki bir melek ortaya çıkıp ona ihtiyaç duyana kadar.

bir kahramana ihtiyacı olan bir melek ortaya çıkana kadar.

Winter

Hayatım boyunca bir sır olarak yaşadım. Dünyadan gizlenmiş bir hayat sürdüm. Bu yetmezmiş gibi, şimdi de korkunç bir adama söz verildim. Bir çıkış yolu bulmalıyım.

Garrett

Sessiz ve inzivaya çekilmiş hayatımdan memnunum. Ta ki o, fırtınanın ortasında kapıma gelene kadar. Hiç beklemediğim bir melek.

Beni Sonsuza Kadar Sahip Ol

Bir bakışla takıntım başladı. O çok masum. Uzaklaşmalıyım... Ama uzaklaşmayacağım.

Libby

Ben kimseye faydam yok — en azından babam bana hep böyle söylerdi. Ta ki Ace ile tanışana kadar. Onun beni gerçekten istediğini, benim hasarlı bir mal olduğumu düşünmeden edemiyorum.

Ace

Yeni bir hayata başladım, işimi yürütmekten memnundum. En azından mavi gözlü kızım gelene kadar mutsuzdum. Şimdi ise o hayatımda olmadan yeni hayatım başlamayacak. Onu korumak için dünyayı yakarım.

Bölüm 1

GARRETT

Son bir saattir içtiğim ılık biradan bir yudum alıyorum. Buradan gitmeye hazırım, ama gitmeden önce otuz dakikam daha var. Her zaman sözümü tutarım, ama süre dolduğu anda, buradan gidiyorum.

"Her iki saniyede bir saatine bakman beni incitiyor." Kardeşim, gerçekten yaralanmış gibi elini kalbinin üzerine koyuyor. Tamamen palavra. Ya da belki de değil. Bu günlerde bilemiyorum.

"Fırtına geliyor. Erken çıkmalıyız." Bana başını sallıyor.

"Sen lanet olası bir cadı mısın? Yağmur seni eritecek mi?" Ace gülüyor. "Bir kez olsun biraz yaşayabilir misin?"

"Yeterince yaşadım." Saati tekrar kontrol etmeden önce, bir yudum daha bira içiyorum. Bu bokun tadını sevmiyorum, ama kardeşim buraya geldiğimde bana her zaman bir tane veriyor.

Henüz otuz yaşında olsam da, sanki binlerce hayat yaşamış gibi hissediyorum. Şu anda yarı emekli durumdayım. Ödemem gereken bedeli ödedim. Artık hayatımı huzur içinde, yalnız başıma yaşamalıyım. Ayda sadece iki kez kardeşimle buluşmak için dışarı çıkıyorum, çünkü o bunu neredeyse talep ediyor. O olmasaydı, yalnız hayatımdan memnun olurum. Ayrıca, rahmetli annem de bunu yapmasam kızardı, biliyorum. Ona yakın kalacağımıza söz vermiştik. Ne olursa olsun, her zaman birbirimize bağlı kalacağımıza. Anneme verdiğim sözü asla bozmam.

Her zaman ikimiz birlikteydik. İkiz kardeşim ve ben bu dünyaya geldiğimizden beri hayatlarımız birbirine paralel ilerledi. Hayatımızın pek çok alanında aynı düşüncelere sahibiz. Birlikte Deniz Piyadelerine katıldık, Star Team'de görev yaptık ve ardından bazı özel işler de yaptık. Paralı askerlik. Bu unvanı hiç önemsemedim. Star Team'den ayrıldığımızda, zamanımızı doldurmak ve mümkün olduğunca çok para kazanmak için bir işten diğerine geçtik. Ta ki bir görev berbat olana kadar. Bu benim için her şeyi değiştirdi.

O zamandan beri tamamen emekli oldum. İkiz kardeşim hala işlere devam ediyor. Beni birkaç kez ikna etmeye çalıştı ama ben iyiyim. Kulübemde yalnız kalmaktan hoşlanıyorum. Orası sessiz. Lanet olası dünyanın geri kalanını unutabiliyorum, çünkü kaç görevde bulunursan bulun, hükümet için kaç lanet olası insanı ortadan kaldırırsan kaldır, onların hemen arkasında başka bir pislik herif vardır. Bu hiç bitmez. Onlar hamam böceği gibidir.

"En azından bir kadın bulmayı hiç düşündün mü?" Ace dans pistine doğru başını sallar. Yarı çıplak kadınlar birbirlerine sürtünerek dans ediyorlar. Hiç ilgimi çekmiyor.

Artık deliklere saklanmak veya dar alanları paylaşmak zorunda olmadığım için, hoşuma giden bir şey var: kendi alanıma sahip olmak. Kimsenin bu alanı işgal etmesini istemiyorum. Sinirlerimi bozuyor. Bu yüzden izole bir kulübe satın aldım. Beni rahatsız edecek kimse yok. Düşüncelerimle baş başayım. Bu durumdan fazlasıyla memnunum.

"Neden dışarı çıkıp kendine bir tane bulmuyorsun?" Kardeşim kadınlar konusunda pek konuşacak durumda değil. O çekici biridir ve kadınlar ona akın eder. Hep böyle olmuştur. Biz ikiz olsak da, kadınlar bana onun gibi akın etmez. Tanrıya şükür. Bunun benim sinirli ifadem ve ruh halimle bir ilgisi olduğuna eminim. Kasabadaki çoğu insan, benim küçük konuşmalardan hoşlanmadığımı ve rahatsız edilmek istemediğimi bilir. Dışarı çıktığımda genellikle benden uzak dururlar.

Onun tüm o laflarına rağmen, Ace'in kimseyi eve götürdüğünü de hiç görmedim. Yani, evi barın üstünde olduğu için bu onun için çok kolay olurdu. Bununla birlikte, ben onun barına ayda sadece iki kez gidiyorum. Bu, ona hala hayatta olduğumu bildirmek için yaptığım bir ziyaret.

"Kadınlar birkaç gün ortadan kaybolmanı sevmezler." Ace birasını kaldırıp bir dikişte içti. Sanırım sevmezler. Neden burayı açtığını bilmiyorum. Hala ayda en az bir iş aldığına göre büyük bir sorumluluk gibi görünüyor. Ne kadar süre ortadan kaybolacağın belli olmaz.

"Ne zaman iş almayı bırakacaksın?" "Başka ne yapacağım?" Omuzlarını silkiyor. "Bu mekan var," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu sadece bize burada bir kök sağlıyor."

"Kökler mi? Kökler neye yarar ki?" Ace kasabaya kolayca uyum sağlamıştı, ama o zaten insanlarla arası iyi biriydi. Benimki ise pek öyle değildi.

"Bu kasabayı sen seçtin," diye hatırlatıyor bana. Öyleydi. Annemle birlikte bir yolculuğa çıktığımızda burada durmuştuk. Annemin burayı ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Burayı keşfederken yüzünün mutlulukla parladığını hatırlıyorum. Bana onu hatırlatıyor.

Mezun olduktan kısa bir süre sonra onu kaybettik. Askere yazılmamızın nedenlerinden biri de buydu. Büyürken pek bir şeyimiz yoktu, ama annem her zaman elinden geleni yapardı. Sadece arabayla bir yere gidip kamp yapsak bile, her seyahati özel kılardı. O kesinlikle en iyisiydi. Bugün burada olmamasına çok kızgınım. Şimdi Ace ve benim ihtiyacımızdan fazla paramız var, ama ona bakma şansımız asla olmayacak.

"Peki, artık hayatta olduğumu bildiğine göre, ben yoluma devam edeyim." Kardeşimi seviyorum, ama artık yola çıkma vaktim geldi. Ben ayağa kalktığımda o da ayağa kalkar ve ben bardan çıkmadan önce bana sarılır.

"Garrett," diye bir kadın sesi duyuyorum, neredeyse kamyonetime varmışken. Dönüp bakıyorum, Mindy elinden geldiğince hızlı bir şekilde bana doğru geliyor. Neredeyse düşüyor, topuklu ayakkabıları çakıllı otoparkta ona hiç yardımcı olmuyor.

"Gitmem gereken bir yer var," diyorum ona, kamyonetin kapısını açarken. Kar çoktan yağmaya başlamış. Ön camımı ince bir tabaka kaplamış. Yolların kötüleşmesi çok uzun sürmez ve en son istediğim şey kasabada mahsur kalmak.

"Buraya mı?" Zoraki ve çocukça bir kahkaha atıyor. "Sen hiçbir yere gitmiyorsun."

Küçük bir kasabada, insanların alışkanlıklarını öğrenmek çok uzun sürmez. Bu kasabadaki neredeyse herkesin rutinini öğrenmem sadece birkaç günümü almıştı, ama bu benim doğamda var. Etrafımdaki her ayrıntıyı gözlemlemek ve fark etmek için eğitildim. Hayatta kalmak için böyle yapmak gerekir.

"Eve," diye homurdanarak kapımı çarparak kapatıyorum. Mindy geri atlar, parlak pembe dudaklarını büzerek. Pislik gibi davrandığımı biliyorum ama umurumda değil. Benim küçük konuşmalarla ilgilenmediğimi biliyor. Ona karşı hep pislik gibi davrandığım halde neden benimle konuşmaya çalıştığını hiç anlamıyorum. Ona tahammül edemiyorum. Dokunmayı seviyor ve bu beni sinirlendiriyor.

Otoparktan çıkıp eve doğru yola koyuluyorum. Bear'ın beni beklediğinden eminim. Kulübede erzak stokladım, bu yüzden fırtına ne kadar uzun sürerse sürsün, ne kadar şiddetli olursa olsun endişelenmeme gerek yok. Aslında, bu kasabanın en iyi yanlarından biri kar fırtınalarıdır.

Sadece bunun tüm dünyayı alt üst edeceğini bilmiyordum.

[Şimdi Satışta!](#)

**Bana
ulaşın!**

Ayrıca Lucy Darling

Sevmek için

yaratılmış

Olmak için

yaratılmış

Aşk Tehlikede

Sonsuza Kadar Aşk

Karışık Aşk

Yenilmez Aşk Seni

Her Zaman

Seviyorum

Bana Ait Bana

Dön

Asla Vazgeçme

Hiç Öpülmemiş

Onun Haklarını Takip

Etmek Gelinini Takip

Etmek

Sonsuza Kadar Onun

Kovboyu Her Zaman

Onun Kovboyu

Sadece O

Sadece Bu

Gece

Onun Sonsuza

Kadar Kız Onun

Sonsuza Kadar Aşkı

Tatil için eve dönüş Onun

için eve dönüş

209 Düşün Sokağı

831 Evlilik Sokağı

Sadece Bir Bakış

Sen Benimsin

Güzel ve Sürgün Güzel ve

Beyefendi

Vurulmuş Aşk

Saf Altın

Saf Cazibe

Saf Aşk

Sadece Noel Onların

Karlı Gecesi

Güzel ve Milyarder

Sadece

Sonsuza Kadar

Sadece Güneş

Işığ

En Tatlı Takıntı En Tatlı

Sır

Onun Noel Sürprizi Sonsuza

Kadar Sevgilim

Masumiyetin Yaprakları

Neverland

Harikalar

Diyarı

Mirasçıyı Yakalamak

Kovboy Kızı Yakalamak

Günah İçinde Doğmak

Zorba

Olan

Sonsuza Kadar De

Söyle Beni Sonsuza

Kadar İddia Et

Evet De

Seninim De

Lighthouse Landing Serisi

Bana İhtiyacın Olduğunu

Söyle Beni Sevdiğini

Biliyorsun

Sen Benim Her Şeyimsin

Yeni Bir

Hükümdarlık Takıntılı

Yemini Onur ve Hak

Talebi Bulucular Onu

Korur

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

